

Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών
Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας
Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας – Τμήμα Ιατρικής

Πνευμονολογική Κλινική
Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

eBook

Λάρισα 2022

eBook

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

ISBN 978-960-99647-6-0

Copyright Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας – Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών
Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας

Με την επιφύλαξη κάθε νόμιμου δικαιώματος. Οι απόψεις των συγγραφέων – αρθρογράφων - ποιητών δεν υποδηλώνουν απόψεις του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Η καταχώρηση των πνευματικών δικαιωμάτων ανήκει στους δημιουργούς των κεφαλαίων και απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή οποιουδήποτε μέρος του παρόντος έργου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, σύμφωνα με τους Ν.100/75, Ν.2121/93 και τους λοιπούς εν γένει κανόνες Διεθνούς Δικαίου, χωρίς προηγούμενη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη. Η οποιαδήποτε αναπαραγωγή θα πρέπει να συνοδεύεται από την αντίστοιχη αναφορά.

Επιμέλεια eBook:

Κ.Ι. Γουργουλιάνης, π. Πρύτανης Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, Διευθυντής Πνευμονολογικής Κλινικής του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας και Καθηγητής Πνευμονολογίας του τμήματος Ιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου

Σ. Ζαρογιάννης, Διευθυντής του προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών Π.Φ.Υ. και Αναπληρωτής Καθηγητής Φυσιολογίας του τμήματος Ιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Φ. Μάλλη, Αναπληρώτρια Διευθύντρια του προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών Π.Φ.Υ. και Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Ι. Χ. Λαμπρόπουλος, Ερευνητής, PhD Πανεπιστημίου Θεσσαλίας τμήματος Ιατρικής, PhD Πανεπιστημίου Πατρών τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων, MSc Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας τμήματος Ιατρικής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, MSc Τραπεζικής & Χρηματοοικονομικής, BSc Λογιστικής, BSc Διοίκησης Επιχειρήσεων

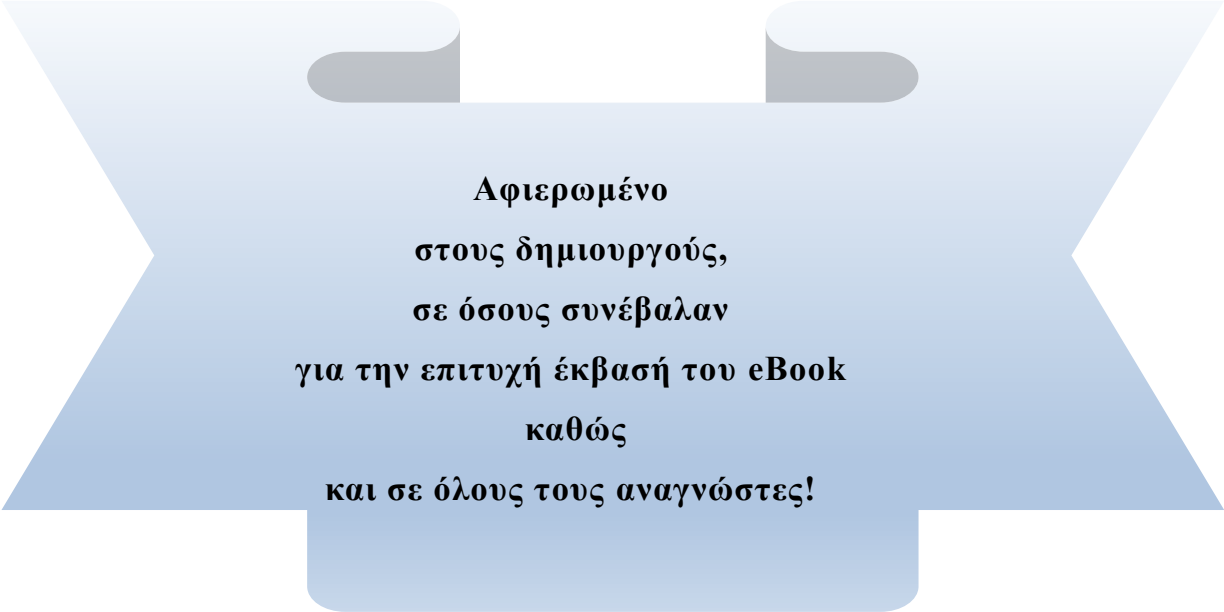
Καλλιτεχνική επιμέλεια eBook:

Χ. Π. Κυμπρικτσή, Απόφοιτος Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης
ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη

Επιμέλεια ηλεκτρονικής δημιουργίας:

Λάγιου Αρετή, Απόφοιτος Ιατρικής Σχολής Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

Λαμπρόπουλος Χ. Ιωάννης, BSc, MSc, PhD, Postdoc

**Αφιερωμένο
στους δημιουργούς,
σε όσους συνέβαλαν
για την επιτυχή έκβασή του eBook
καθώς
και σε όλους τους αναγνώστες!**

Πρόλογος

Το ΔΠΜΣ «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας» του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας σε συνεργασία με την Πνευμονολογική Κλινική του Π.Γ.Ν.Λ., διοργανώνουν για 6^η συνεχή χρονιά τον διαγωνισμό με τίτλο: «Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού».

Η χρονιά που πέρασε ήταν η δεύτερη που τα παιδιά έβλεπαν τον κόσμο με τα ορθάνοιχτα ματάκια τους πάνω από τις μάσκες, που υποχρεωτικά φόρεσαν για τις ανάγκες της πανδημίας. Διαβάζοντας προσεκτικά τα εξαιρετικά κείμενα που ακολουθούν βλέπει κανένας τις εμπειρίες των παιδιών μέσα από τις ατελείωτες ώρες στο σχολείο, στο φροντιστήριο, κλεισμένα σε ένα δωμάτιο με έναν υπολογιστή απέναντι ... κι ύστερα τις προγραμματισμένες δραστηριότητες, γυμναστήρια, ποδόσφαιρο, μπάσκετ, χορός, στίβος, οι ξένες γλώσσες που είναι απαραίτητα.

Εμείς οι μεγαλύτεροι στα όνειρά μας γυρίζουμε πίσω τον χρόνο, τότε που κι εμείς σαν μικρά παιδιά χτίζαμε όνειρα και κάναμε σχέδια για το μέλλον. Μόνο έτσι λοιπόν μπορούμε να δούμε το μέλλον κοιτάζοντας μέσα από τα μάτια των παιδιών.

Και είναι εκείνες οι φορές που ξυπνάμε με ένα πολύ όμορφο συναίσθημα. Αυτή τη χρονιά της υγειονομικής κρίσης που πρωταγωνίστησαν μαζί με τους πολιτικούς, οι γιατροί και οι υπόλοιποι επιστήμονες, χάθηκαν τα όνειρα για πράσινες πόλεις χωρίς ρύπανση, σπίτια χωρίς κάπνισμα, ειρηνική ζωή χωρίς οικονομικά προβλήματα και πολέμους.

Ο Γιάννης Λαμπρόπουλος και όσοι μας χάρισαν τις δημιουργίες τους μέσα από αυτό το ηλεκτρονικό βιβλίο, μας ταξίδευσαν στα ονειροπόλα παιδικά μας χρόνια.

Από καρδιάς τους ευχαριστούμε.

ΚΙ Γουργουλιάνης

Καθηγητής Πνευμονολογίας Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Πρόλογος

Πάει καιρός από τότε που ήμουν εγώ το παιδί που κοίταζε το μέλλον. Που έφτιαχνα με τη φαντασία μου ιστορίες για το πως θα είναι σε δέκα-είκοσι -τριάντα χρόνια το σχολείο μου, η γειτονία μου, οι φίλοι μου, η οικογένεια μου. Μετά το πυρηνικό ατύχημα στο Τσερνόμπιλ, όλα όσα άκουγα για τη μεγάλη αυτή καταστροφή με οδήγησαν στο να αναρωτιέμαι επιπλέον πως θα είναι κι ο κόσμος ολόκληρος στο μέλλον. Αν και όσα ακολούθησαν ξεπέρασαν την παιδική μου φαντασία, κρατάω ότι επιθυμούσα να βλέπω τον μελλοντικό κόσμο μέσα από τα μάτια μου ομορφότερο, ασφαλέστερο, με πιο πολύ αγάπη και κατανόηση μεταξύ των ανθρώπων και των κρατών.

Σήμερα ο κόσμος έχει μόλις βγει από μια μεγάλη περιπέτεια, μια μάχη με τον ιό SARS-CoV-2 που κράτησε κοντά στα 2-3 χρόνια. Μπορεί να μην ήταν πυρηνικό το ατύχημα αυτή τη φορά, αλλά ήταν παγκόσμιας κλίμακας, μια “ευκαιρία” για τα νέα παιδιά να αντιληφθούν το απέραντο της Γης, των χωρών της και των κατοίκων τους. Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου “Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού” πολλοί δημιουργεί δίνουν τη δική τους οπτική, αίσθηση και επιθυμία για τον μελλοντικό κόσμο. Ήταν εξαιρετικά το όσα είδα και διάβασα στις σελίδες που ακολουθούν. Και εύχομαι σε όλους τους αναγνώστες να βρουν τις δικές σου αναφορές στις όμορφες αυτές δημιουργίες.

Σωτήρης Ζαρογιάννης

Αναπληρωτής Καθηγητής Φυσιολογίας

Διευθυντής ΔΠΜΣ «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας»

Τμήμα Ιατρικής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

Πρόλογος

«Ένα παιδί μπορεί να διδάξει σε έναν ενήλικο τρία πράγματα: να είναι ευτυχισμένος χωρίς ιδιαίτερο λόγο, να είναι πάντα απασχολημένος με κάτι και να ξέρει να απαιτεί με όλη του τη δύναμη αυτό που θέλει.»

Paulo Coelho, Συγγραφέας

Πως αντιλαμβάνονται τον κόσμο τα παιδιά;

Τα παιδιά αντιλαμβάνονται τον κόσμο διαφορετικά, τον κοιτάζουν σαν ανεξερεύνητη (ακόμα) γη. Μαθαίνουν από μικρή ηλικία να κατηγοριοποιούν ότι υπάρχει στο περιβάλλον τους με 1 ή 2 χαρακτηριστικά. Π.χ., αρχικά, για τα παιδιά, δεν υπάρχει μικρή ή μεγάλη μπάλα, μόνο «η μπάλα», δεν υπάρχει «λευκός» ή «έγχρωμος» άνθρωπος, μόνο «ο άνθρωπος»... Καθώς μεγαλώνουν, τα παιδιά μαθαίνουν να προσθέτουν (και να αναγνωρίζουν) χαρακτηριστικά, τα οποία, σε κάποιο βαθμό, επηρεάζονται από το κοινωνικό τους περιβάλλον. Τότε εμφανίζεται «η μικρή μπάλα» ή «ο λευκός άνθρωπος».

Τα παιδιά κοιτάζουν τον κόσμο με διαφορετικά μάτια, χωρίς (κοινωνικές) προκαταλήψεις, χωρίς αντιστάσεις, χωρίς φυλετικά ή οικονομικά όρια. Κοιτάζοντας τον κόσμο με τα μάτια ενός παιδιού μπορούμε να βελτιώσουμε τη στάση μας απέναντι στους άλλους, ίσως και την αντίληψή μας για τον ίδιο μας τον εαυτό. Τα παιδιά έχουν μια διαφορετική αντίληψη της πραγματικότητας και αυτό πιθανά να επηρεάζει και το πως φαντάζονται το μέλλον (τους), ποια είναι τα όνειρα τους, ποιες οι ελπίδες τους. Αρκεί να σκεφτούμε πως φανταζόμασταν εμείς το μέλλον στην ηλικία τους. Η κοινωνία, οι γονείς, οι θεσμοί, βάζουν τις βάσεις για το μέλλον των παιδιών (μας). Όμως, πως μπορεί να γίνει αυτό αφού η αντίληψή (μας) για το μέλλον

και οι προσδοκίες από τη νέα γενιά είναι διαφορετικές;

Ο Πάμπλο Πικάσο είχε πει πως κάθε παιδί είναι καλλιτέχνης αλλά το θέμα είναι πως θα παραμείνει καλλιτέχνης αφού μεγαλώσει. Στο βιβλίο αυτό θα δούμε τα έργα μικρών καλλιτεχνών που θα απεικονίσουν το μέλλον με το δικό τους τρόπο. Θερμές ευχαριστίες στον Καθηγητή Πνευμονολογίας κ. Κωνσταντίνο Ι. Γουργουλιάνη και τον Αναπληρωτή Καθηγητή Φυσιολογίας και Διευθυντή του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας» κ. Σωτήρη Ζαρογιάννη που για ακόμη μία φορά υποστήριξαν και ενίσχυσαν την έκδοση αυτού του βιβλίου. Επίσης θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κ. Ιωάννη Λαμπρόπουλο, απόφοιτο του Μεταπτυχιακού προγράμματος «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας» και Διδάκτορα της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και του Πανεπιστημίου Πατρών για την οργάνωση και συντονισμό της παρούσας έκδοσης. Τέλος θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους τους συμμετέχοντες σε αυτό το βιβλίο και να τους ευχηθώ μεγαλώνοντας να παραμείνουν «καλλιτέχνες»!

Φωτεινή Μάλλη

Πνευμονολόγος

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Νοσηλευτικής, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Αγαπητοί αναγνώστες,

Εκ μέρους της Οργανωτικής Επιτροπής σας καλωσορίζουμε στο παρόν συλλογικό eBook του 6^{ου} Εθνικού Διαγωνισμού Ελλάδας και Κύπρου και ευχόμαστε η ανάγνωση του να σας ταξιδέψει σε παιδικούς όμορφους κόσμους, σ' εκείνους τους παιδικούς κόσμους των δημιουργών του φετινού eBook που απαριθμεί πάνω από 360 σελίδες.

Το ιστορικό αυτού του δημιουργικού διαγωνισμού ξεκίνησε το 2017 από μια ιδέα την οποία συζητήσαμε με τον Καθηγητή μου κ. Κωνσταντίνο Ι. Γουργουλιάνη, π. Πρύτανη Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, Διευθυντή της Πνευμονολογικής Κλινικής στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας και π. Διευθυντή στο Διατμηματικό Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών «Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας» του τμήματος Ιατρικής και του τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Την ιδέα αυτή και τη συνέχιση του διαγωνισμού στήριξαν από την πρώτη στιγμή και ο νέος Διευθυντής του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών, Αναπληρωτής Καθηγητής Φυσιολογίας κ. Σωτήρης Ζαρογιάννης καθώς και η Αναπληρώτρια Διευθύντρια κ. Φωτεινή Μάλλη, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Οι δυο πρώτοι διαγωνισμοί απευθυνόταν αποκλειστικά σε φοιτητές και αποφοίτους των τελευταίων 2 ετών και το θέμα των διαγωνισμών ήταν «Απεικονίζω με ζωγραφική μια Παγκόσμια Ημέρα του τομέα της Υγείας». Ο τρίτος διαγωνισμός με θέμα «Αναπνέοντας Καθαρό Αέρα – Ακριβή μου Ανάσα» απευθυνόταν σε όλους τους ενήλικες. Το Μάρτιο του 2020 η Covid – 19 ξεκίνησε να διαμορφώνει νέες συνθήκες στην καθημερινή μας ζωή με αποτέλεσμα ο 4^{ος} Εθνικός Διαγωνισμός να έχει θέμα «Γράφοντας ή απεικονίζοντας τις στιγμές της Covid – 19» και να απευθύνεται σε όλους (ανήλικους και ενήλικες). Ο Πέμπτος διαγωνισμός είχε θέμα «Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη ημέρα από την Covid – 19» και ελπίζουμε να σηματοδότησε την επιστροφή στην κανονικότητα.

Όπως μετά από κάθε βροχή βγαίνει το ουράνιο τόξο έτσι και ο φετινός 6^{ος}

διαγωνισμός θέλησε χάριν στις συμμετοχές των δημιουργών να σημάνει την έναρξη της κανονικής ζωής μέσω της παιδικής αθωότητας και της γαλήνης μετά από αυτό το διάστημα των προηγούμενων ετών.

Η πορεία αυτών των διαγωνισμών έχει αφήσει στην παρακαταθήκη του έργα ζωγραφικής τα οποία μπορεί κάποιος να τα συναντήσει στην Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας στον 3^ο Όροφο. Τα έργα συνοδεύονται από ενημερωτικά κείμενα για την αντίστοιχη Παγκόσμια – Διεθνή ημέρα του έργου. Τα κείμενα είναι γραμμένα από τους Φοιτητές του μαθήματος Ιατρική Επικοινωνία της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Το αντίστοιχο υλικό μπορεί κάποιος να το δει και στη σελίδα του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας.

Επίσης, έχουν δημιουργηθεί μαζί με το παρόν 4 ηλεκτρονικά βιβλία τα οποία βρίσκονται στην σελίδα του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών "[Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας](#)". Την καλλιτεχνική επιμέλεια των e-book του 4^{ου}, 5^{ου} και 6^{ου} Εθνικού Διαγωνισμού Ελλάδος και Κύπρου ανέλαβε η Χαρά Κυμπρικτσή, Απόφοιτη Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης ΑΠΘ την οποία ευχαριστούμε θερμά για την σημαντική της συμβολή και στήριξη της.

Οι συμμετοχές της φετινής πρόσκλησης, η οποία ήταν διαφορετική από τις προηγούμενες, στηρίχτηκε σε συμμετοχές δημιουργών με διαφορετικές ηλικίες, επαγγελματικό υπόβαθρο, οικογενειακή κατάσταση κ.α. με αποτέλεσμα την δημιουργία του παρόντος δωρεάν eBook το οποίο απαριθμεί πάνω από 360 σελίδες οι οποίες περιλαμβάνουν κεφάλαια από συγγραφείς – αρθρογράφους – ποιητές καθώς και καλλιτεχνικές δημιουργίες καλλιτεχνών, ζωγράφων ερασιτεχνών οι οποίοι απάντησαν στην πρόσκληση του 6^{ου} Εθνικού Διαγωνισμού Ελλάδας και Κύπρου.

Ο αναγνώστης του παρόντος eBook θα συναντήσει 2 μέρη, στο 1^ο μέρος θα συναντήσει κανείς κατ' αλφαβητική σειρά τα μοναδικά έργα των δημιουργών τα οποία αποτελούν κείμενα – ποιήματα κ.τ.λ., ενώ στο 2^ο μέρος οι αναγνώστες θα συναντήσουν καλλιτεχνικές δημιουργίες.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους Καθηγητές μου κ.κ. Κωνσταντίνο Ι.

Γουργουλιάνη, Σωτήρη Ζαρογιάννη και Φωτεινή Μάλλη για την συνεχή στήριξη τους σε κάθε εγχείρημα.

Τέλος, εκ μέρους της Οργανωτικής Επιτροπής ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους τους συμμετέχοντες του παρόντος eBook οι οποίοι είναι άξιοι θαυμασμού για τις μοναδικές στιγμές που μας χαρίζουν διαβάζοντας – βλέποντας, τα κεφάλαιά τους και για τη συμμετοχή τους στην έκδοση του παρόντος δωρεάν, προς όλους, ηλεκτρονικού βιβλίου που έχετε στα χέρια σας και ευχόμαστε να το απολαύσετε!

Κοιτάζουμε το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού για να συνεχίσουμε να βλέπουμε τη ζωή μέσα από την γαλήνη των παιδικών ματιών και της παιδικής αθωότητας!

Λαμπρόπουλος Χ. Ιωάννης

Μεταδιδακτορικός (Post-Doc) Ερευνητής
PhD Τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων Π.Π. & PhD Τμήματος Ιατρικής Π.Θ.
MSc Τραπεζικής και Χρηματοοικονομικής & MSc Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας
BSc Λογιστικής, BSc Διοίκησης Επιχειρήσεων,
BSc Πολιτισμού & Δημιουργικών Μέσων και Βιομηχανιών

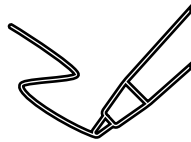
Μέρος Ι

Αμπατζίδης Γεώργιος

Αλφαβητάρι

Ο Γεώργιος Αμπατζίδης είναι Επίκουρος Καθηγητής στο Παιδαγωγικό Τμήμα Προσχολικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εστιάζουν στη διδασκαλία και μάθηση των φυσικών επιστημών, τη φύση της επιστήμης και την περιβαλλοντική εκπαίδευση.

Άσπρη αλεπού
λέρωσε με μελάνι
τις πατούσες της.

Βαρύς βάτραχος
τσάκισε τα λουλούδια
όπου πέρασε.

Γέρικος γρύλλος
δεν καταλαβαίνει πια
το τραγούδι του.

Δεκάδες δράκοι
έψησαν στους φούρνους μας
νόστιμο ψωμί.

Εφτά ελάφια
σχημάτισαν στο δάσος
μια συμμορία.

Ζάμπλουτη ζέβρα
αγόρασε καινούριες
μαύρες λουρίδες.

Ήρεμος ήλιος
δεν βιάζεται καθόλου
να ανατείλει.

Θολή θάλασσα

αν βουτήξεις το πόδι
δεν θα το βρίσκεις.

Ικανός ίππος
τις ώρες που κάλπαζε
έπαιζε σκάκι.

Κίτρινο κουπί
η βάρκα του για χρόνια
δεν ταξιδεύει.

Λαίμαργος λαγός
έφαγε σε δυο λεπτά
οχτώ καρότα.

Μαύρη μαϊμού
μας πετούσε ρυθμικά
χοντρές καρύδες.

Ντροπαλός ναύτης
πάντα σιωπηλός ήταν
πάνω στη στεριά.

Ξένος ξιφίας
δεν μίλαγε καθόλου
τα δελφινίσια.

Οβάλ ομπρέλα
έκανε όνειρα να
γίνει τρίγωνη.

Παρδαλή πάπια
έκανε πολλά παπιά
πράσινα και μπλε.

Ροζ ρινόκερος
έβαψε τη μύτη του
κατακόκκινη.

Σβέλτος σκίουρος
έτρεχε κουβαλώντας
στην πλάτη καρπούς.

Τακτικοί τάυροι
σε αράδες έβαζαν
τους ταυρομάχους.

Υγροί υδρατμοί
βράχηκαν με τη βροχή
γίναν μούσκεμα.

Φαλακρές φώκιες
αγόρασαν ακριβές
σγουρές περούκες.

Χαζές χελώνες
μπέρδεψαν τον ουρανό
με τη θάλασσα.

Ψηλοί ψαράδες

μοίραζαν την ψαριά τους
σε μαύρες γάτες.

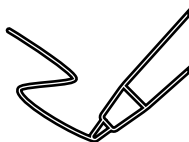
Ωραίες ώρες
περάσαμε στην πόλη
περιμένοντας.

**Πολλές εικόνες
είχα στο μυαλό μου μα
λίγα γράμματα.**

Βαϊρλή Δήμητρα

Το όνειρο της Μαριέττας

Η Βαϊρλή Δήμητρα γεννήθηκε το 1992 στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού στην Ιστορία, Ανθρωπολογία και Πολιτισμό των Ανατολικών και Νοτιοανατολικών χωρών της Ευρώπης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Έχει παρακολουθήσει πολλά σεμινάρια σχετικά με την εκπαίδευση (Ειδική Αγωγή, ΤΠΕ και Συνεργατική δημιουργικότητα, Μουσειακή Αγωγή και Διαπολιτισμική Εκπαίδευση). Το 2021 κυκλοφόρησε το πρώτο της παιδικό παραμύθι με τίτλο «Το Μαγικό Ταξίδι της Αγάπης» από τις εκδόσεις Ηλιαχτίδα. Το παραμύθι της «Ένας Γάλλος καπετάνιος επιστρέφει στο χωριό του» συμπεριλαμβάνεται στο eBook «Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη μέρα από την Covid-19» που εκδόθηκε από το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Ακόμη, το διήγημά της «Η Μπολόνια της καρδιάς» συμπεριλαμβάνεται στην ανθολογία «Γλυκόπικρες δροσοσταλίδες ζωής» που κυκλοφόρησε τον Ιούνιο του 2022 από τις εκδόσεις Ηλιαχτίδα. Μιλάει αγγλικά, ιταλικά και σέρβικα. Λατρεύει τα ταξίδια και την ιταλική μουσική.

Στο μυαλό της υπήρχε πάντα μια σκέψη, να μπορέσει να ταξιδέψει σε όποια πόλη του κόσμου λαχταρούσε η ψυχή της. Η μαμά της ,συνέχεια, τη φώναζε ονειροπόλα, μα η Μαριέττα θα της αποδείκνυε ότι κάποια στιγμή θα κατάφερνε να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα.

Ένα βράδυ που κοιμόταν, είδε ένα όνειρο πολύ περίεργο. Εμφανίστηκε μπροστά της ένας άντρας ,που έμοιαζε με μάγος, και της είπε ότι η επιθυμία της μπορεί να πραγματοποιηθεί. Ξύπνησε απότομα, σκέφτηκε ότι μάλλον βλέπει πολύ τηλεόραση και ότι η μαμά της έχει δίκιο όταν την μαλώνει λέγοντάς της ότι πρέπει να ελαττώσει τις ατελείωτες ώρες που περνάει μπροστά στην μικροσκοπική οθόνη του σπιτιού τους. Ξανακοιμήθηκε. Ο ίδιος όμως άντρας εμφανίστηκε πάλι στο όνειρό της.

- Μαριέττα, μάλλον δεν κατάλαβες ποιος είμαι.
- Όχι. Αποκρίθηκε εκείνη.
- Είμαι ο Χριστόφορος Κολόμβος.
- Ο Χριστόφορος Κολόμβος; Ο γνωστός; Ο εξερευνητής; Ρωτούσε η Μαριέττα γεμάτη απορία.
- Ναι. Πάντα έψαχνα να βρω ένα παιδί που να θέλει με τόσο πόθο να γνωρίσει νέους πολιτισμούς. Γι' αυτό το λόγο θα σε βοηθήσω να πραγματοποιήσεις το όνειρό σου.
- Μα, δίστασε η Μαριέττα. Εγώ δεν έχω λεφτά να κάνω ταξίδια και οι γονείς μου δεν θα μ' αφήσουν να ταξιδέψω μόνη μου.
- Δε θα ταξιδέψεις μόνη σου. Θα ταξιδέψεις μαζί μου.
- Κύριε, έχετε πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια, πώς θα γίνει αυτό;
- Υπάρχει ένας μαγικός τρόπος Μαριέττα όπου μπορείς να ταξιδέψεις δωρεάν σε όποια πόλη του κόσμου επιθυμείς, αλλά αυτό το γνωρίζουν λίγοι και εκλεκτοί.
- Ωραία! Οι γονείς μου όμως δεν θα μου επιτρέψουν να ταξιδέψω μ' έναν άγνωστο. Μουρμούρισε στεναχωρημένα η Μαριέττα.

- Τα ταξίδια αυτά γίνονται μέσα στα όνειρά σου. Σου δίνω 3 επιλογές: Λονδίνο, Ρώμη, Παρίσι. Διάλεξε όποια πόλη θέλεις και αύριο το βράδυ θα βρεθούμε εκεί. Ξεκουράσου τώρα γιατί η αυριανή περιπέτεια θα είναι μοναδική.

Η Μαριέττα άνοιξε τα μάτια της, είχε ξημερώσει, έπρεπε να ετοιμαστεί για να πάει στο σχολείο. « Ωραίο όνειρο είδα χθες» σκέφτηκε. Που να φανταζόταν ότι ένα μεγάλο ταξίδι ξεκινούσε γεμάτο περιπέτειες και γνώση.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Ο δάσκαλος της έκανε συνέχεια παρατήρηση, καθώς αφηρημένη όπως ήταν δεν μπορούσε να λύσει τις ασκήσεις των μαθηματικών. Στο μυαλό της υπήρχε μόνο μια σκέψη «Μακάρι να βγει αληθινό το χθεσινό όνειρο». Βαθιά μέσα της, όμως, πίστευε ότι κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο να συμβεί.

Η Μαριέττα πάντα ήθελε να ταξιδέψει στο Λονδίνο. Της άρεσε να βλέπει τη βασίλισσα και επιθυμούσε όσο τίποτα άλλο να μπορέσει κάποια στιγμή να δει από κοντά αυτό το τεράστιο παλάτι. « Αν έρθει ο Κολόμβος το βράδυ θα του πω να πάμε στο Λονδίνο. Το αποφάσισα.» Το κουδούνι χτύπησε, οι μαθητές επέστρεψαν στα σπίτια τους και η Μαριέττα ανυπομονούσε να βραδιάσει για να δει τι θα συμβεί.

Η ώρα ήταν 8 το βράδυ. Η Μαριέττα έκανε μπάνιο, έφαγε το βραδινό της, βούρτσισε τα δόντια της, έβαλε τις πιτζάμες της και έπεσε για ύπνο. Προσευχήθηκε να επιστρέψει ο Κολόμβος και να βρεθεί στο Λονδίνο. Μ' αυτή τη σκέψη στο μυαλό της αποκοιμήθηκε.

Λίγο μετά τις 12 το βράδυ εμφανίστηκε στο όνειρό της, για ακόμα μια φορά, αυτός ο μεγάλος εξερευνητής.

- Είσαι έτοιμη; Τη ρώτησε
- Φυσικά! Θα αναχωρήσουμε σήμερα σε όποιον προορισμό θέλω; Ρώτησε με αγωνία στα μάτια
- Αυτό δεν σου υποσχέθηκα χθες; Αποκρίθηκε εκείνος

- Ωραία! Θέλω να πάμε στο Λονδίνο, να δω από κοντά το παλάτι αλλά και να μπω σε αυτή τη μεγάλη ρόδα, που έχω δει στην τηλεόραση, όπου μπορείς να δεις όλη την πόλη από ψηλά.
- Έγινε! Κλείσε τα μάτια σου, μέτρα αντίστροφα από το 10 και όταν τα ξανά ανοίξεις θα βρισκόμαστε μπροστά από το Big Ben.

Η Μαριέττα έκλεισε τα μάτια της και άρχισε να μετράει αντίστροφα όπως της είχε υποδείξει ο Κολόμβος

- 3, 2, 1 Απίστευτο! Αυτό εδώ είναι το Big Ben και απέναντι βρίσκεται αυτή η μεγάλη ρόδα που έχω δει στην τηλεόραση. Σ' ευχαριστώ.
- Μην μ' ευχαριστείς. Να ξέρεις Μαριέττα πως όταν επιθυμείς κάτι πολύ, όλο το σύμπαν θα συνωμοτήσει για να το αποκτήσεις. Θες να μπούμε μέσα στη ρόδα; Ρώτησε ο Κολόμβος, παρατηρώντας τη μικρή Μαριέττα που επιθυμούσε διακαώς να ανεβεί.
- Ναι! Θα αγοράσουμε εισιτήρια; Δεν έχω λεφτά μαζί μου.
- Δεν χρειάζεται μικρή μου. Είμαστε αόρατοι. Δε μας βλέπει κανείς.
- Αλήθεια; Πως γίνεται αυτό; Ρώτησε έκπληκτη η Μαριέττα
- Ξεχνάς ότι ταξιδεύουμε μέσα στο όνειρό σου. Όπως σου είπα αυτή την ευκαιρία την έχουν λίγοι και εκλεκτοί.
- Τρέξε! Ανυπομονώ να ανέβω και να φτάσω στο πιο ψηλό σημείο.

Η Μαριέττα έμεινε έκπληκτη από τη θέα που αντίκρισε. Ο κόσμος έμοιαζε με μικρά μυρμήγκια και μπορούσε να δει από ψηλά σχεδόν όλο το Λονδίνο. Ο ποταμός Τάμεσης βρισκόταν ακριβώς από κάτω της και χαιρετούσε τον κόσμο που έκανε κρουαζιέρα, χωρίς όμως κανείς να μπορεί να την δει.

- Απίστευτη θέα! Δεν το πιστεύω ότι είδα όλα αυτά τα πράγματα.
- Έχει και συνέχεια. Μου είπες ότι θέλεις να επισκεφτείς το παλάτι. Να ξέρεις όμως ότι δεν μπορεί κανείς να δει το εσωτερικό του.
- Κρίμα, ήθελα πολύ να δω πως είναι να ζεις σαν βασιλιάς. Μουρμούρισε η Μαριέττα με τρεμάμενη φωνή.

- Μικρή μου ξεχνάς κάτι. Είμαστε αόρατοι. Μπορούμε να μπούμε χωρίς να μας αντιληφθεί κανείς.
- Το ξέχασα τελείως. Μου λέτε δηλαδή ότι θα δω το παλάτι από κοντά;
- Ναι! Ξεκινάμε!

Η απόσταση που είχαν να διανύσουν ήταν μεγάλη. Διέσχισαν μεγάλα πάρκα, είδαν σκιουράκια να τρώνε τους καρπούς των δέντρων, αστυνομικούς πάνω σε άλογα. Εικόνες που η Μαριέττα δεν είχε δει ποτέ στη ζωή της. Μετά από αρκετή ώρα έφτασαν στο παλάτι.

- Αυτό είναι! Το ξέρω! Το έχω δει στο βιβλίο των αγγλικών μου. Αναφώνησε όλο χαρά η Μαριέττα
- Όντως. Φτάσαμε. Είσαι έτοιμη να μπούμε μέσα; Την ρώτησε ο Κολόμβος.
- Ναι! Φώναξε δυνατά εκείνη

Καθώς η πόρτα άνοιγε για να εξέλθει ένα όχημα της βασιλικής φρουράς, κατάφεραν να μπουν στο εσωτερικό του παλατιού. Η Μαριέττα είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα από την ομορφιά του χώρου. Κόκκινα χαλιά, πίνακες ζωγραφικής, χρυσά φωτιστικά. Ποτέ δεν είχε ξανά δει τόσο πλούτο από κοντά. Όλο το προσωπικό βρισκόταν στο πόδι. Διαπίστωσε ότι το παλάτι ήταν τόσο μεγάλο που χρειαζόταν μέρες για να το εξερευνήσει όλο.

- Να σας ρωτήσω κάτι; Η βασίλισσα είναι εδώ; Μπορούμε να τη δούμε; Ρώτησε γεμάτη απορία τον Κολόμβο.
- Εδώ είναι. Σήμερα είναι τα γενέθλιά της και θα γίνει ένα μεγάλο πάρτι. Θες να κάτσουμε και εμείς;
- Ναι! Τσίριξε η Μαριέττα. Κρίμα που δεν μπορεί να μας δει. Θα ήθελα να μιλήσω μαζί της. Ξέρω πλέον να συνεννοούμαι και στα αγγλικά.
- Μπορούμε να κάνουμε το εξής; τύλιξε το λαστιχάκι των μαλλιών σου σε μια χαρτοπετσέτα και θα το κρύψουμε στο δωμάτιό της. Έτσι θα ξέρεις ότι της έκανες και εσύ ένα δώρο.
- Τέλεια ιδέα!

Κατά τη διάρκεια της γιορτής η Μαριέττα ήταν ενθουσιασμένη. Δεν ήταν

ένα συνηθισμένο πάρτι αλλά της άρεσε που τους έβλεπε όλους ντυμένους με τα καλά τους ρούχα να συζητούν και να τρώνε φαγητά που δεν ήξερε καν ότι υπήρχαν.

- Μαριέττα, πρέπει να επιστρέψουμε. Σε λίγο ξημερώνει και έχεις σχολείο. Ψιθύρισε στο αυτί της ο Κολόμβος.
- Δε θέλω να γυρίσω πίσω. Γκρίνιαξε εκείνη.
- Θα μετρήσω αντίστροφα και όταν ανοίξεις τα μάτια σου θα είσαι στο κρεβάτι σου. Να θυμάσαι ότι αυτή ήταν η αρχή ενός μοναδικού ταξιδιού. Κάποια στιγμή στο μέλλον θα επισκεφτούμε και άλλα μέρη του κόσμου. Εκεί που δεν θα το περιμένεις θα εμφανιστώ και πάλι στα όνειρά σου.
- Ανυπομονώ. Σ' ευχαριστώ γι' αυτό το ταξίδι. Δε θα το ξεχάσω ποτέ.
- 10, 9, 8

Η Μαριέττα άνοιξε τα μάτια της, βρισκόταν στο κρεβάτι της. Ακούστηκε η φωνή της μαμάς της που τη φώναζε για πρωινό. Ευδιάθετη σηκώθηκε από το κρεβάτι και αναπολούσε τη χθεσινή νύχτα. Ήξερε τώρα πια πως τα πάντα μπορούν να συμβούν. Κοίταξε ψηλά, χαιρέτησε τον Κολόμβο και ξεκίνησε να ετοιμάζεται για το σχολείο.

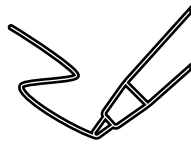
Βελούδας Κ. Πέτρος

**Το χαμόγελο του παιδιού
Τα παιδιά χαρά μοναδική**

Ο Πέτρος Κυριάκου Βελούδας γεννήθηκε στο Αγρίνιο το 1977, όπου ζει μέχρι σήμερα. Αποφοίτησε στον Ελληνικό Πολιτισμό από τη Σχολή Ανθρωπιστικών Επιστημών του Ανοικτού Πανεπιστημίου Ελλάδος στην Πάτρα και σήμερα είναι καθηγητής Πολιτισμού, και ιδιωτικός υπάλληλος. Έχει εργαστεί ως ραδιοφωνικός παραγωγός σε τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό, ενώ έχει δημοσιεύσει ποιήματα ή χιουμοριστικές ιστορίες στις εφημερίδες της πόλης του Αγρινίου, όπως ΜΑΧΗΤΗΣ, ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ, ΠΑΛΜΟΣ. Διετέλεσε μέλος του κοινοτικού συμβουλίου της πόλης Αγρινίου, δηλαδή αντιπρόεδρος της δημοτικής κοινότητας της πόλης Αγρινίου από το 2014 έως το 2019. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών και πλέον ενεργό μέλος της η Ένωση Αιτωλοακαρνανών Λογοτεχνών ΝΕΑ ΑΡΙΑΔΝΗ , Ανθολογία Αιτωλοακαρνανών ποιητών και πεζογράφων κατά την περίοδο 1821-2002). Μαζί με τα λογοτεχνικά του έργα περιλαμβάνεται στην ηλεκτρονική εγκυκλοπαίδεια των Πανελληνίων Εισφορών σύγχρονων Ελλήνων λογοτεχνών. Σήμερα είναι μέλος της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών (ΔΕΕΛ). Είναι Πρεσβευτής ποίησης στο Μπαγκλαντές, μέλος της ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΝΩΣΗΣ ΠΟΙΗΤΩΝ, μέλος εκτελεστικός διευθυντής ποίησης στην Αργεντινή. Η λογοτεχνική του διάκριση ήταν αξιόπαινη στον πρώτο Πανελλήνιο διαγωνισμό πεζογραφίας, βραβεύτηκε με 1000 Έλληνες ποιητές, είναι μέλος της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών

(DEEL) Επίσης είναι εκτελεστικός διευθυντής ελληνικής ποίησης στο σωματείο ποιητών στην Αργεντινή. Το λογοτεχνικό έργο του ΠΕΤΡΟΣ Κ ΒΕΛΟΥΔΑΣ περιελάβανε μια μεγάλη εγκυκλοπαίδεια Νέας Λογοτεχνίας Εγκυκλοπαίδεια που ονομάζεται ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΧΑΡΗ ΠΑΤΣΗ. ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ-ΧΟΜΠΙ- Αναγνώστης κόμικ, ραδιοφωνικός μουσικός παραγωγός, στιχουργός, ερασιτέχνης ηθοποιός ερασιτεχνική αγιογραφία.

Του παιδιού με το χαμόγελο

ήλιος

Τα παιδιά τραγουδούν τραγούδια

και χορεύουν τα λουλούδια...

Το χαμόγελο του παιδιού είναι

μια τρυφερή αγκαλιά

περιστεριού!

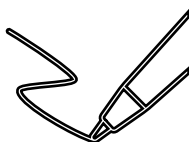
Παιδιά γέλια και φωνούλες'
επίγειοι Άγγελοι της γης
και της ζωής δίνουν νόημα
στην βιότη σαν μεγαλώνουν
απλώνουν λευκά φτερά και 'φτερουγίζουν
γίνονται επιστήμονες ,επιχειρηματίες
μετά αποκτούν δικά τους παιδιά
και ο ήλιος της παιδικής ψυχής
πάντα τους χαμογελά!

Βούλγαρη Φωτεινή

Η Δασκάλα και οι εκθέσεις

Χρονομηχανή

Ξανά από την αρχή ... Παιδιά για λίγο!

Ένα μικρό βουναλάκι οι εκθέσεις των παιδιών πάνω στο γραφείο μου. Κι εγώ “βουλιαγμένη” στην πολυθρόνα μου, να τις κοιτώ και να σκέπτομαι πόσο δίκιο είχε ο πατέρας που μου έλεγε πάντα “Δασκάλα? Μα τι λες παιδί μου? Για ξανασκέψου το καλά. Τόσα χρόνια δάσκαλος, από προσωπική εμπειρία σου μιλάω. Καλλίτερα να δοκιμάσεις να καταπιείς ένα μαγκάλι κάρβουνα, παρά να δοκιμάσεις για μια δυο ωρίτσες να τιθασεύσεις αυτά τα αθώα, τα αγνά παιδάκια, τα αγγελουδάκια όπως τα λένε όσοι δεν ξέρουνε... χαχαχα. Ναι καλά. Είμαι υπερβολικός, αλλά κι αυτά δεν παλεύονται. Κάθε αναμέτρηση μαζί τους είναι χαμένο χαρτί. Θα παρακαλός πότε να τελειώσει ο χρόνος για να ηρεμήσεις, να ησυχάσεις, να ξεχάσεις τις φωνίτσες, τα ουρλιαχτά, τα παιχνίδια που επιβουλεύονται την ύπαρξη σου, με τις σαΐτες που περνάνε δίπλα σου, ενώ εσύ γράφεις στον πίνακα. Κι ας σου χαμογελάνε...μην τα πιστέψεις. Σχεδιάζουν την εξόντωση σου συνεχώς...” χαχαχα. Είχε χιούμορ ο πατέρας. Κι ας έλεγε....τα αγαπούσε τα παιδιά. “Τα παιδιά μου” έλεγε και πίστευε κανείς από τον ήχο της φωνής του και την τρυφερότητα που έβγαζε ότι μιλούσε για τα φυσικά του παιδιά. Τον αδελφό μου και την αφεντιά μου. Ο αδελφός μου τον άκουσε. Από νωρίς διάλεξε εκ διαμέτρου αντίθετο με την εκπαίδευση επάγγελμα. Ναυπηγός. Εγώ πάλι, ατίθαση και με διάθεση πάντα να μην κάνω αυτό που μου έλεγαν, διάλεξα ΔΑΣΚΑΛΑ. Και ναμαι τώρα απέναντι από το βουναλάκι των εκθέσεων. Τετάρτη δημοτικού και θέμα...”πως ονειρεύομαι το μέλλον”. “Θα φτιάξω έναν καφέ” σκέφθηκα και σιγά σιγά θα ξεκινήσω να διαβάζω τα μαργαριτάρια των παιδιών μου.. Πω πω τι είπα? Λέτε να κόλλησα “μπαμπά”? Να λέω “των παιδιών” μου και να το εννοώ? Χαχαχα

Νίκος Ιωάννου

Εγώ, όταν μεγαλώσω θα γίνω αρχιτέκτονας όπως ο μπαμπάς μου. Θα σχεδιάζω σε μεγάλα χαρτιά σπίτια, πολυκατοικίες, πόλεις...θα φτιάχνω μεγάλα πάρκα με πολλά πολλά δένδρα, που μέσα τους θα μπορούν να παίζουν τα παιδιά και οι γονείς, προσέχοντας τα να διαβάζουν, να συζητούν, να κάνουν περιπάτους. Θα φτιάχνω μεγάλα, φωτεινά σχολεία, που τα παιδιά θα πηγαίνουν με χαρά και οι

δάσκαλοι θα είναι πάντα χαμογελαστοί, γεμάτοι υπομονή και αγάπη για τα παιδιά. Θα φτιάχνω δρόμους για τα αυτοκίνητα και άλλους μόνο για τα ποδήλατα που θα κάνουν μικροί και μεγάλοι. Κι ύστερα θα γεμίσω όλους τους δρόμους με μικρά σπιτάκια για τα σκυλάκια και τα γατάκια που δεν έχουν σπίτι και φαγητό και κάποιον να τους δίνει νερό να πιούν. Ο κόσμος που θα φτιάξω εγώ θα είναι πολύ καλλίτερος απ αυτόν που έφτιαξε ο παππούς και ο μπαμπάς μου. Και θα τον χαίρονται όλοι,,,,

Ιωάννης Μάρκου

Εγώ όταν μεγαλώσω θα γίνω αστροναύτης. Εντάξει...δεν είναι και πολύ εύκολο αλλά εγώ θα το προσπαθήσω. Θα σπουδάσω σε εκείνα τα μεγάλα σχολεία που βρίσκονται στις ξένες χώρες, θα μάθω να μιλάω ξένες γλώσσες και να χειρίζομαι μηχανές και μηχανήματα. Κι ύστερα όταν τελειώσω αυτά που πρέπει να μάθω θα φορέσω την στολή του αστροναύτη, θα μπω στο μεγάλο διαστημόπλοιο και μεμιάς θα βρεθώ στο διάστημα. Έχω διαβάσει πως η γη μας φαίνεται πολλή όμορφη από το διάστημα. Γαλάζια από τις πολλές θάλασσες και φωτεινή από τα πολλά πολλά φώτα που φωτίζουν τις πόλεις της την νύχτα. Αλλά επίσης έχω διαβάσει ότι δεν θα είναι όμορφη για πολύ καιρό ακόμα. Γιατί εμείς οι άνθρωποι, χωρίς να το ξέρουμε κάναμε πολλά πράγματα που χάλασαν την ατμόσφαιρα που είναι γύρω γύρω από την γη μας κι έτσι ο ήλιος κάθε μέρα με τις κακές του ακτίνες την καταστρέφει. Καταστρέφει και τα φυτά της και σκοτώνει και τα ζώα της. Λειώνει τους πάγους που βρίσκονται στους πόλους της και κάποια στιγμή οι πόλεις θα πλημμυρίσουν και οι άνθρωποι θα πνιγούν. Τι κρίμα. Και είναι τόσο όμορφα όλα από εκεί ψηλά. Αναρωτιέμαι τι θα μπορούσα να κάνω εγώ και μερικοί άλλοι σαν κι εμένα για να σώζαμε την γη μας. Να την προστατεύαμε από κάθε τι που της κάνει κακό. Να καθαρίζαμε τον αέρα της που τον μόλυναν όλα τα εργοστάσια που έφτιαξαν οι άνθρωποι για να φτιάχνουν όλα όσα χρειάζονταν. Αλλά μάλλον το παράκαναν. Έφτιαξαν πολλά περισσότερα απ' όσα χρειάζονταν. Κι έτσι ο αέρας μολύνθηκε. Και το νερό μολύνθηκε και τα καημένα τα ζώα αλλά κι οι άνθρωποι αρρώστειναν. Και τα λουλούδια μαραίνονταν. Πρέπει λοιπόν να μαζευτούμε

πολλοί πολλοί άνθρωποι που αγαπάμε την γη και να φροντίσουμε να κάνουμε κάτι για όλα αυτά. Να ξαναγίνει η γη μας όπως όταν την έφτιαξε ο καλός Θεούλης. Σαν τον Παράδεισο που μάθαμε στα θρησκευτικά. Γι' αυτό κι εγώ θα σπουδάσω και θα κάνω ότι περνάει από το χέρι μου γι' αυτό.

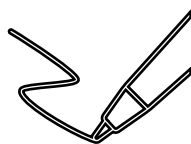
Μαρία Ξένου

Εγώ είμαι μεγάλη. Αλλά λέμε τώρα όταν γίνω ακόμα μεγαλύτερη, θα σπουδάσω γιατρός. Μ' αρέσει πολύ αυτή η άσπρη μπλούζα που φοράνε οι γιατροί και αυτά τα ακουστικά που κρεμάνε στο λαιμό τους κι ύστερα τα ακουμπάνε στην πλάτη σου και σου λένε...”βήξε-ανάσαινε”. Κι ύστερα με πολύ περήφανο ύφος παίρνουν ένα κομμάτι χαρτί, γράφουν κάτι ακαταλαβίστικα γράμματα, τα δίνουν στους γονείς και λένε...”Δεν είναι τίποτε σπουδαίο. Τρεις κουταλιές του γλυκού απ' αυτό το σιροπάκι για δυο μέρες και θα γίνει περδίκι”...Και εννοείται πως είμαι περδίκι σε δυο μέρες. Γιατί οι γιατροί είναι κάτι σαν μάγοι. Σου παίρνουν τον πόνο, σου ρίχνουν τον πυρετό, κάνουν τα σπυράκια να μην σε τρώνε...Ναι χωρίς άλλο. Γιατρός θα γίνω. Και θα φροντίζω τα παιδιά όλου του κόσμου. Κι εκείνα που δεν έχουν χρήματα να πληρώσουν τον γιατρό και τα φάρμακα. Σ αυτές τις μακρινές χώρες που κανένας δεν έχει όσα έχουμε εμείς. Εκεί θα πάω, θα φορέσω την άσπρη μου μπλούζα και θα κάνω καλά όλα τα παιδάκια. Θα τους κάνω ενέσεις, θα τους δίνω φάρμακα όταν πονάει η κοιλιά τους, θα τους βάζω ιώδιο όταν έχουν χτυπήματα στα γόνατα. Κι εκείνα θα σταματήσουν να κλαίνε. Μόνο θα γελάνε και θα παίζουν. Αλλά δεν θα κάνω καλά μόνο τα παιδιά, αλλά και τους μεγάλους. Τον παππού που τον πονάνε τα πόδια του και στηρίζεται στο μπαστούνι για να περπατήσει και την γιαγιά που την πονάνε τα χέρια της κι έχουν πρηστεί από τις πολλές δουλειές. Θα τους δίνω φάρμακα και όλα θα είναι καλά. Όλοι οι άνθρωποι θα είναι καλά. Χωρίς αρρώστιες, πόνους, αίματα και δάκρυα. Μόνο θα χαμογελάνε. Γιατί εγώ και όσοι άλλοι γίνουμε γιατροί θα διώξουμε τον πόνο μια και καλή.

Μαργαρίτα Φωτεινού

Πόσο άλλο να μεγαλώσω? Μεγάλη είμαι. Πηγαίνω και μόνη μου στον φούρνο της γωνίας και αγοράζω ότι χρειάζεται η μαμά. Τέλος πάντων. Όταν λοιπόν μεγαλώσω κι άλλο θα σπουδάσω...δεν ξέρω ακριβώς πως το λένε. Αλλά θα το καταλάβετε όταν σας πω τι θα κάνω. Εγώ λοιπόν θα φροντίσω, μ αυτό που θα σπουδάσω, να μην γίνεται πόλεμος πουθενά στον κόσμο. Να υπάρχει παντού ειρήνη. Η μαμά δεν με αφήνει βέβαια, αλλά εγώ κλεφτά βλέπω στην τηλεόραση πολλές εικόνες από πόλεις με γκρεμισμένα σπίτια, με ανθρώπους που κλαίνε γιατί έχασαν κάποιον δικό τους, με σειρήνες να ουρλιάζουν και οι άνθρωποι να τρέχουν να κρυφτούν....κι ύστερα έχω δει κι άλλους ανθρώπους να είναι πολλοί πολλοί μέσα σε βάρκες, να πηγαίνουν σε άλλες χώρες, κι οι βάρκες να βουλιάζουν και οι άνθρωποι και τα παιδιά να πνίγονται. Και οι άλλοι να κλαίνε και να πονάνε. Όχι. Δεν μ αρέσει αυτό. Γι' αυτό θα γίνω κάτι που θα προσπαθεί να φέρει ειρήνη στον κόσμο. Να σταματήσει παντού τον πόλεμο. Να υπάρχουν παντού στις χώρες τους ευτυχισμένοι άνθρωποι, που κανένας δεν θα θέλει να τους διώξει από το σπίτι τους, να πάρει την περιουσία τους και να σκοτώσει αυτούς και τα παιδιά τους. Όλα να είναι όμορφα. Εκεί που υπάρχουν γκρεμισμένα σπίτια, να παίζουν και να γελάνε τα παιδιά όλου του κόσμου. Κι οι βάρκες να είναι γεμάτες παιδιά και γονείς που πηγαίνουν στα νησιά μας για μπάνιο. Κι οι άνθρωποι ς όλη την γη να είναι αγαπημένοι μεταξύ τους....Θα μάθω πως το λένε αυτό κι αυτό θα σπουδάσω. Να το κάνετε κι εσείς γιατί όσο πιο πολλοί είμαστε, τόσο πιο γρήγορα θα γίνουν όλα.

Και κάπου εδώ σταμάτησα το διάβασμα. Τι να διορθώσω? Τι να “κοκκινίσω”? Τι σημασία έχουν τα ορθογραφικά λάθη? “ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ” τα είπαν ΟΛΑ. Και ναι, έχω πάθει ανεπανόρθωτα “ΜΠΑΜΠΑ”!!!!!!

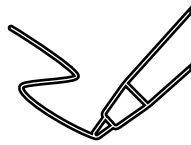
«Τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις?» Πόσες φορές δεν με ρώτησαν όταν ήμουν μικρή...περιμένοντας ο κάθε ένας απ' αυτούς που ρωτούσαν να πάρουν την απάντηση που θα ικανοποιούσε τις προβλέψεις του...γιατρός, δικηγόρος, καθηγήτρια, δασκάλα, πολιτικός ναι...γιατί όχι? Και ένα σωρό άλλα επαγγέλματα που θα καταξίωναν τους γονείς μου κι εμένα στην κοινωνία που με περίμενε να την ζήσω... Κι εγώ κατά καιρούς έδινα και άλλη απάντηση. Ανάλογα με το τι με είχε εντυπωσιάσει την τελευταία φορά. Ήταν και λίγο αστείο εδώ που τα λέμε. Ουδεμία σταθερότης στην χάραξη του μέλλοντος μου...κι έκανα τους γύρω μου ν αναρωτιούνται...με περισσή αγωνία μάλιστα..."τι θα γίνει αυτό το παιδί?" Και το παιδί μεγάλωνε σιγά σιγά και οι προτιμήσεις του άλλαζαν μέρα την μέρα, χρόνο το χρόνο...και σήμερα λοιπόν που το παιδί δεν είναι πια καθόλου παιδί, έχει καρφωμένο στον τοίχο απέναντι από το γραφείο του ένα πτυχίο από το Μετσόβιο Πολυτεχνείο που γράφει ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ!!!! Καμία σχέση με όλα τα παιδικά όνειρα τα δικά μου και των υπολοίπων. Πολλές φορές αναρωτιέμαι κι εγώ τι σκεπτόμουν τότε...εκείνα τα ξένοιαστα, ανέμελα χρόνια για το δικό μου αύριο. Ε λοιπόν, αλήθεια σας λέω, δεν με απασχολούσε καθόλου όμως. Φάνταζε τόσο ξένο, τόσο μακρινό, τόσο απρόσιτο αυτό το αύριο που δεν με απασχολούσε καθόλου. Το δικό μου "αύριο" είχε πολύ κοντινά όρια...η αυριανή ημέρα στο σχολείο, η εκδρομή της Κυριακής με τους γονείς, το πάρτι των γενεθλίων του Νικόλα σε πέντε ημέρες, τα Χριστούγεννα που αργούσαν δυστυχώς κι έτσι τα δώρα που θα έπαιρνα θα καθυστερούσαν κι αυτά. Σκεπτόμουν πως το μόνο που ήθελα ήταν να μεγαλώσω γρήγορά. Όσο πιο γρήγορα γινόταν. Χωρίς να ξέρω ή να φαντάζομαι βέβαια τις συνέπειες όλου αυτού. Είχε τόσα όμορφα πράγματα που θα μπορούσα να κάνω μεγαλώνοντας. Θα μπορούσα για παράδειγμα να παίζω με τους φίλους μου όση ώρα ήθελα χωρίς να πρέπει να γυρίσω σπίτι πριν βραδιάσει. Ακόμα θα μπορούσα να πάρω το λεωφορείο και να πάω στην κοντινή πόλη και ν αγοράσω εκείνο το υπέροχο παγωτό από το μαγαζί της γωνίας. Η ακόμα να πάω κινηματογράφο με τους φίλους μου. Ακόμα όταν θα είχα μεγαλώσει και θα πήγαινα στις τελευταίες τάξεις του Λυκείου θα μπορούσα να πάω πενταήμερη εκδρομή με τους συμμαθητές μου. Τα πάντα θα μπορούσα να κάνω μεγαλώνοντας.

Και κανείς δεν θα μου απαγόρευε το ένα ή το άλλο. Κι όταν θα ερχόταν η στιγμή να αποφασίσω για το επάγγελμα μου τότε...τότε θα ήμουν ήδη έτοιμη να το κάνω. Θα είχα ήδη πάρει τις αποφάσεις μου.

Αλλά η ημέρα εκείνη αργούσε πολύ γιατί ήμουν αρκετά μικρή για όλα αυτά. Πέρασαν αρκετά χρόνια για να καταλάβω πως αυτή ήταν η πιο ευτυχισμένη, η πιο χαρούμενη, η πιο ξένοιαστη περίοδος της ζωής μου. Που ήρθε κι έφυγε τόσο γρήγορα, σαν αστραπή.

Τα βράδια που έπεφτα για ύπνο, εκεί στην ησυχία της νύχτας, εκεί ήταν που έκανα τα μεγαλεπήβολα σχέδια μου. Γιατί εννοείται είχα πολλά τέτοια. Ο κόσμος όπως τον έβλεπα γύρω μου δεν μου πολυάρεσε. Κι αναρωτιόμουν γιατί κανείς από τους μεγάλους δεν είχε κάνει τίποτε για να τον αλλάξει. Να ισιώσει τα στραβά, να αποκαταστήσει τις αδικίες, να ξαναμοιράσει τα χαρτιά έτσι που όλα να ήταν δίκαια, ίσια και όμορφα. Δεν μπορεί έλεγα να πεινούν τα παιδιά στην Αφρική και να πεθαίνουν από την δίψα, όταν εμείς εδώ στην Ευρώπη έχουμε να φάμε ένα σωρό πράγματα και αφήνουμε άσκοπα την βρύση να τρέχει για να κρυώσει το νερό να το πιούμε. Δεν μπορεί επίσης να υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν ένα σπίτι να μείνουν ενώ κάποιοι άλλοι έχουν σπίτια με πολλά πολλά δωμάτια που μένουν άδεια περιμένοντας μάταια κάποιους επισκέπτες. Ακόμα δεν μπορεί σε κάποιες χώρες της γης να γίνεται πόλεμος, να σκοτώνονται άνθρωποι και σε άλλες χώρες τα παιδιά να παίζουν ανέμελα στους δρόμους κι οι μεγάλοι να ζουν την ζωή τους χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι. Κι ήταν επίσης άδικο οι περισσότεροι άνθρωποι να μην έχουν χρήματα να αγοράζουν παιχνίδια για τα παιδιά τους και άλλοι οι λίγοι να έχουν πολλά πολλά χρήματα και να τα σκορπούν εδώ κι εκεί χωρίς νόημα. Όχι, δεν μου άρεσε αυτός ο κόσμος. Σκεπτόμουν τι θα μπορούσα να κάνω να τον αλλάξω. Αλλά ποτέ δεν βρήκα λύση σε αυτό το πρόβλημα. Ούτε τότε, ούτε τώρα που πια δεν είμαι εκείνο το παιδί. Ήξερα όμως πως θα ήθελα να είναι ο κόσμος μου. Έτσι τον ονειρευόμουν τις νύχτες που ξαγρυπνούσα. Ένας κόσμος γαλάζιος, γεμάτος ουρανό και θάλασσα. Γεμάτος λουλούδια και ευωδίες. Γεμάτος χαρούμενους ανθρώπους και παιδιά που δεν θα γνώριζαν ποτε τι θα πει αρρώστια και θάνατος. Πείνα και πόνος. Χωρίς πολέμους, βία, φτώχεια...με ίσες ευκαιρίες

για όλους...με αγάπη για όλα τα πλάσματα του Θεού...κάτι σαν τον Παράδεισο που μας δίδαξαν στο σχολείο. Έτσι τον ήθελα, έτσι τον ονειρευόμουν τον κόσμο. Μην με ρωτήσετε όμως αν κατάφερα να κάνω κάτι να τον αλλάξω έστω και λίγο. Μάλλον όχι. Αλλά τουλάχιστον μπορώ ακόμα να τον ονειρεύομαι. Μπορώ ακόμα τις νύχτες στα όνειρα μου να γίνομαι αυτό το παιδί που πολύ θα ήθελα να αλλάξει τα ΠΑΝΤΑ....Κι όσο πιο πολλά τέτοια παιδιά υπάρχουν ακόμα, ποιος ξέρει...ίσως κάποια στιγμή καταφέρουν κάτι να αλλάξουν....

Διάβασα και ξαναδιάβασα το θέμα. “Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού”. Και κάθε φορά που το διάβαζα η ίδια ερώτηση κυριαρχούσε στην σκέψη μου. ΠΩΣ? Πως θα μπορούσε κανείς να δει το μέλλον, το παρόν, την φύση, τον κόσμο ολόκληρο μέσα από τα μάτια ενός παιδιού? Πως θα μπορούσε κανείς να αφαιρέσει όλα εκείνα τα φίλτρα που προστέθηκαν στα δικά του μάτια, από τα χρόνια που πέρασαν, από τις εμπειρίες που έζησε...πως θα μπορούσε να “καθαρίσει” τους δικούς του φακούς και να ξανακοιτάξει κατάματα τον ήλιο και το φεγγάρι? Εννοείται πως δεν μπόρεσα ούτε για μια στιγμή ν απαντήσω σ αυτές τις ερωτήσεις. Πάνε πολλά, πολλά, πολλά χρόνια που τα δικά μου μάτια έπαψαν να βλέπουν με την παιδική αθωότητα τον κόσμο. Είναι τα φίλτρα που λέγαμε. Έπρεπε όμως ν απαντήσω στην πρόκληση. Έπρεπε έστω και για λίγο να γυρίσω πίσω το χρόνο και να ξαναγίνω για λίγο παιδί. Να πετάξω τα φίλτρα και ν αφήσω τα μάτια μου να κοιτάζουν με την απίστευτη καθαρότητα που από την φύση είχαν σαν δώρο ,τον κόσμο γύρω μου και τον κόσμο όπως τον φανταζόμουν στο μέλλον.

Αν ρωτήσεις ένα παιδί για το πως του φαίνεται ο κόσμος μας, οι απαντήσεις που θα πάρεις θα είναι διαφορετικές σε πολλά σημεία. Αλλά είναι σίγουρο πως στο τελικό αποτέλεσμα το πρόσημο θα είναι αρνητικό. Ακόμα και για ένα παιδί, που οι εμπειρίες του, είναι λιγοστές και οι ορίζοντες του περιορισμένοι, ο τρόπος ζωής στο παρόν δεν είναι κάτι που θα μπορούσε να ονειρευτεί. Ατέλειωτες ώρες στο σχολείο, στο φροντιστήριο, ατέλειωτες ώρες μελέτης, κλεισμένο σ ένα δωμάτιο με έναν υπολογιστή απέναντι του...κι ύστερα οι προγραμματισμένες δραστηριότητες, γυμναστήρια, ποδόσφαιρο, μπάσκετ, χορός, στίβος...οι ξένες γλώσσες που είναι απαραίτητες και σίγουρα η μία πλέον δεν αποτελεί προσόν...ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΧΡΟΝΟΣ...ναι. Αυτό είναι το συμπέρασμα ακόμα και για ένα παιδί. Έστω κι αν δεν το καταλαβαίνει δεν υπάρχει ο χρόνος εκείνος που θα του επέτρεπε να ζει όπως θα ήθελε. Να κάνει όσα επιθυμούσε και όσα η ηλικία του του επέβαλε. Κι έτσι τα παιδιά που σίγουρα δεν κατανοούν το διάνυσμα του χρόνου και την σχέση του με την ζωή μας συνήθως είναι μουντά, θλιμμένα και σκεπτικά. Και σίγουρα οραματίζονται το μέλλον.

Πως αλήθεια να “βλέπουν” αυτό το μέλλον? Πως να το σχεδιάζουν? Πως να το φαντάζονται? Και κυρίως πως να το επιθυμούν? Σχηματικά μιλώντας φαντάζομαι πως αν γινόταν να ζωγραφίσουμε τον κόσμο μας σε ένα τεράστιο χαρτί και μια πληθώρα χρωμάτων και τον παραδίναμε σ’ ένα παιδί ζητώντας του να κάνει τις αλλαγές που θα το έκαναν να νοιώθει ευτυχισμένο και χαρούμενο, θα γύριζε ΑΝΑΠΟΔΑ το χαρτί και θα ξέβαφε όλα τα χρώματα, βάζοντας στην θέση τους ακριβώς τα αντίθετα. Αυτόν τον κόσμο θα ονειρεύονταν, αυτό το μέλλον θα ήθελε. Δρώντας και σκεπτόμενο καθαρά και μόνο με το ένστικτο του, θα απέρριπτε όλες τις επιλογές ημών των μεγάλων που οδήγησαν τον κόσμο μας στο σήμερα και θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για τον αυριανό κόσμο ΤΕΛΕΙΩΣ διαφορετικές. Κι όταν εμείς θα κοιτούσαμε αυτό το νέο δημιούργημα τότε θα καταλαβαίναμε πόσο λάθος είχαμε κάνει φτιάχνοντας το σήμερα με τα δικά μας πλάνα. Το ΑΥΡΙΟ, το ΜΕΛΛΟΝ μέσα από τα μάτια των παιδιών θα έμοιαζε με αυτό που μας είπαν για ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ στο σχολείο μας. Ενώ εμείς αγωνιστήκαμε τάχα και καταφέραμε να φτιάξουμε μια ΚΟΛΑΣΗ! Στον ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ των παιδιών θα υπήρχε χώρος για όλους...θα υπήρχε καθαρός αέρας, δένδρα, λουλούδια, ζώα μικρά και μεγάλα, θα υπήρχε άνοιξη, φθινόπωρο, χειμώνας και καλοκαίρι....θα υπήρχε ζέστη και κρύο, βροχές και λιακάδα, γαλάζιος και συννεφιασμένος ουρανός...θα υπήρχαν πόλεις φιλικές για τους ανθρώπους και χωριά....βουνά, κοιλάδες, ποτάμια και θάλασσες....γέλιο, χαρά, λύπη, πόνος, γέννηση και θάνατος. Όλα σε μια ισορροπία μοναδική...σαν κι αυτήν της αρχής...όταν ο Θεός έφτιαξε τον κόσμο ...κι ύστερα τον έδωσε στους ανθρώπους κι εκείνοι τον χάλασαν. Αυτός θα ήταν ο κόσμος των παιδιών. Αυτό θα ήταν το μέλλον που θα ήθελαν να τα περιμένει να το ζήσουν. Αυτά όλα θα έβλεπαν με τα καθαρά, φωτεινά μάτια τους. Αυτά που τα δικά μας μάτια δεν μπορούν πια να δουν. Αλλά και κυρίως δεν μπορούν πια να πιστέψουν ότι μπορεί να υπάρξουν.

Καμία φορά στα όνειρα μας γυρίζουμε πίσω στο χρόνο. Τότε που κι εμείς σαν μικρά παιδιά χιτίσαμε όνειρα και κάναμε σχέδια για το μέλλον. Μόνο τότε λοιπόν μπορούμε να δούμε το μέλλον κοιτάζοντας μέσα από τα μάτια των παιδιών. Και είναι εκείνες οι φορές που ξυπνάμε με το πιο όμορφο συναίσθημα, με την

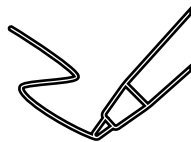
μεγαλύτερη γαλήνη ... με το πιο πλατύ μας χαμόγελο ... είναι επειδή έστω και για δευτερόλεπτα, όσο κρατάει ένα όνειρο, έχουμε ξαναγίνει παιδιά και έχουμε ξεκινήσει να φτιάχνουμε τον κόσμο μας!!!!!!!

Γαϊτανίδου Κυριακή

Όταν μεγαλώσω θέλω να ξαναγίνω παιδί

Η Κυριακή Γαϊτανίδου είναι τελειόφοιτη φοιτήτρια του τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Από μικρή ηλικία ασχολείται με την ποίηση και την συγγραφή μικρών ιστοριών και διηγημάτων. Το 2015 της απονεμήθηκε το 1ο Παγκύπριο βραβείο διηγήματος του διαγωνισμού "Γεφυρώνοντας τον λόγο με το πράσινο περιβάλλον". Μια άλλη μορφή τέχνης που την βοηθάει να εκφράζεται είναι η μουσική. Το πιάνο, το γιουκαλιλι και τα κρουστά είναι τα κύρια εργαλεία των μουσικών της συνθέσεων, ενώ ταυτόχρονα, το τραγούδι είναι αυτό που την απελευθερώνει και την ισορροπεί.

Πιστεύει ακράδαντα στη δύναμη της φαντασίας, της θέλησης και της ελπίδας. Όλα τα όνειρα μας είναι εφικτά πιστεύει αρκεί να τολμήσουμε να φανταστούμε τον εαυτό μας σε αυτά. Η αρωγή στον συνάνθρωπο, ο εθελοντισμός και η ανιδιοτέλεια είναι μερικές από τις αρετές που διαφεντεύει και αγωνίζεται με ζέση και πίστη ώστε να αποτελέσουν το έρεισμα της κοινωνίας μας.

Απρίλιος 2052, κάπου στο κλεινόν άστν, Ελλάδα.

Χθες πήγα πάλι να χάσω και τη τελευταία μου ελπίδα. Κάθε μέρα μια αδιάλειπτη μάχη για την επιβίωση μου. Θεέ μου πόσο να αντέξω άλλο; Οι δύο τοίχοι ο παράδεισός μου αντίκρυ σε αυτό που αποκαλούμε τώρα όλοι εμείς οι εναπομείναντες, ως «καθημερινότητα» ως «κανονικότητα». Η τελευταία λέξη ειδικά μου θυμίζει τα παιδικά μου χρόνια, γύρω στο μακρινό 2020 πρέπει να ήταν, τότε που είχε πρώτο εισαχθεί αυτός ο όρος στην ελληνική μας γλώσσα, «Μια νέα κανονικότητα μας περιμένει» φώναζαν τότε οι δημοσιογράφοι και οι λοιποί στα tablet και τις οθόνες μας.

Και εμείς, παιδιά της πρώτης δημοτικού, μάθαμε μαζί με το αλφάβητο να φοράμε και μια μάσκα στα πρόσωπά μας, κυριολεκτική, μεταφορική, πάρτε το όπως θέλετε! Τα χαμόγελα μας τα κρύβαμε πάντως. Δάσκαλοι και γονείς, κυρίως γονείς, μας μετέδωσαν από εκείνη ακριβώς τη στιγμή και για τα υπόλοιπα 12 μαθητικά μας χρόνια, τα άγχη και τα βάρη της δικής τους γενιάς, τα ανεκπλήρωτα όνειρα τους, τον τρόπο που έμαθαν να σκέφτονται και να κατανοούν την ζωή, και εμείς με κρυμμένα τα χαμογέλα, ανίκανοι να αντιδράσουμε και να δηλώσουμε τα αληθινά μας αισθήματα, φιμωμένοι, υπακούγαμε σε αυτό που ακούγαμε και υπογράφαμε με σφραγισμένα χείλη στην μελλοντική μας καταδίκη.

-«Όταν μεγαλώσεις θα γίνεις γιατρός, δικηγόρος, επιστήμων, αρχιτέκτων, καθηγητής πανεπιστημίου, μηχανικός... αλλά με τίποτα σκουπιδιοεκτελεστής! Το καταλαβεις;»...

-«Εντάξει μαμά», έλεγα κάθε φορά που σκότωναν οι μεγάλοι τη παιδικότητα μας και την αχαλίνωτη φαντασία που θα έπρεπε να κυνηγούσαν αντί να της προσθέτουν παρωπίδες.

Δεν ήξερα ακριβώς τι κάνει ένας επιστήμων, ένας δικηγόρος ένας αρχιτέκτων... ήξερα όμως το επάγγελμα αυτό του σκουπιδιοεκτελεστή. Τους έβλεπα στον δρόμο με εκείνα τα μεγάλα οχήματα που άδειαζαν τους κάδους απορριμμάτων και χαιρόμουν, τους ευχαριστούσα νοερά γιατί κάθε φορά που άδειαζε ο κάδος έξω από το σπίτι μας μύριζε λίγο πιο όμορφα η γειτονιά.

Τώρα τα βλέφαρα πρησμένα μόνιμα, και η όσφρηση χαμένη εδώ και χρόνια. Κάδος απορριμμάτων άγνωστη λέξη και δυσεύρετη πλέον. Κάδο ονομάζουμε κάθε γωνιά του πλανήτη μας. Η πόλεις μας γέμισαν δικηγόρους, γιατρούς, μηχανικούς. Άχρηστους δηλαδή! Ούτε έναν σκουπιδοεκτελεστή! Σπανίζουν πλέον και πραγματικά ευλογημένοι αυτοί που τους έχουν. Ο σκουπιδοεκτελεστής ισοδυναμεί με δυο παραπάνω ώρες οξυγόνου, όλοι το γνωρίζουν αυτό. Εδώ και περίπου δώδεκα χρόνια η καθημερινότητα μας έχει μεταμορφωθεί σε έναν δυστοπικό εφιάλη. Ο πλανήτης μας δεν άντεξε άλλο από τα απορρίμματα και τις μολύνσεις. Το 2040 έγινε και η αναμενόμενη μεγάλη έκρηξη. Κανένας ποια στον κόσμο , ούτε ένας από εμάς δεν αξιώθηκε να ασχοληθεί με το επάγγελμα του σκουπιδοεκτελεστή με αποτέλεσμα η γη να καταλήξει ένα ειδικό θέαμα χωρίς ίχνος πρασίνου.

Όπως ήταν προβλεπόμενο τα προβλήματα υγείας δεν άργησαν να εμφανιστούν. Τότε πρωταγωνίστησαν και πάλι οι γιατροί και οι επιστήμονες. Νέες λύσεις, καινοτόμες ιδέες. Πράσινα σπίτια, οικολογικά βιοδιασπώμενα αντικείμενα , φούσκες οξυγόνου κατά την έξοδο μας από τους εσωτερικούς μας παραδείσους, και η λίστα ήταν μακροσκελής. Όλα αυτά τα φανταχτερά τεχνάσματα δυστυχώς κατέρρευσαν μπροστά στα μάτια μας με εμάς φυσικά μαζί, οδηγώντας μας στον πάτο ενός απαίσιου ωκεανού.

Και έπειτα; Έπειτα το βάθρο δόθηκε στις επιτηδευμένες γλώσσες των «θεωρητικών», των ανθρώπων της κοινωνιολογίας, της ανθρωπολογίας και όλων των συναφών επιστημών που στοχεύουν στην βαθύτερη κατανόηση της ανθρώπινης φύσης αλλά και την καλύτερευση του βίου της. Με άλλα λόγια, ξεκίνησε πόλεμος μέσα στον πόλεμο. Αντί να στραφούμε με ένα κοινό μέτωπο ενάντια στα σκουπίδια μας ,εμείς τα κρύψαμε κάτω από το χαλάκι για ακόμα μια φορά και προτιμήσαμε να παίζουμε πετροπόλεμο μεταξύ μας. Θέλετε να μάθετε ποιος κέρδισε; Νομίζω ξέρετε την απάντηση.

Τότε πρέπει να ήμουν 28 χρονών, ναι, κάπου εκεί, νέος με όραμα και ελπίδα για το μέλλον. Ερωτευμένος με την γυναίκα της ζωής μου, σκοπεύαμε να παντρευτούμε μάλιστα. Έτσι είναι οι νέοι, ακόμα και μέσα στο απόλυτο μαύρο,

εκείνων η ψυχή είναι αγέρωχο πουλί που πετάει σε ορίζοντες αχανείς και όσα τοίχοι και να συναντήσει , με ένα σάλτο, η ψυχή τους καταφέρνει να τα προσπερνά. Και η δική μου η καρδιά σίγουρα ετοίμαζε μια ουτοπία μέσα στη δυστοπία των καιρών.

Είχα διαβάσει κάποτε στο διαδίκτυο, για το Neverwas Haul εμπνευσμένο από τις ιστορίες του Ιούλιου Βερν. Πρόκειται για ένα τριώροφο αυτοκινούμενο κινητό όχημα που έχει κατασκευαστεί για να μοιάζει με βικτοριανό σπίτι σε τροχούς. Από ανακυκλώσιμα υλικά κατασκευασμένο, φάνταζε ιδανικό για τη περίπτωση μας. Ξεκίνησα να συλλέγω ‘σκουπίδια’ τα οποία πλέον είχαν αναβαθμιστεί σε ‘υλικά’ με σκοπό να φτιάξω το νέο μας σπίτι που θα στέγαζε τη σύζυγο μου και μένα.

Είχα ένα όραμα, το οποίο θα άλλαζε τον κόσμο μας, κυριολεκτικά! Η ρηξικέλευθη πρόταση μου ήθελε τα σκουπίδια φίλους μας, συμμάχους μας, όπλα στη φαρέτρα μας ενάντια στα λάθη του παρελθόντος μας. Εάν 10 δις. άνθρωποι συνέλεγαν σκουπίδια ώστε να φτιάξουν ανακυκλώσιμα σπίτια με χαμηλό ενεργειακό αποτύπωμα ίσως μειωνόταν το τεράστιο πρόβλημα που αντιμετωπίζαμε. Ίσως, γιατί δεν έμαθα ποτέ και ούτε πρόκειται να μάθω.

Η ιδέα μου κατάφερε να ακουστεί στην τοπική εμβέλεια της πόλης μου. Απαιτούσε την αρωγή των σκουπιδοεκτελεστών οι οποίοι γνώριζαν πολύ καλά να μεταχειρίζονται τα απόβλητα και οι γνώσεις τους κρίνονταν εκ των ουκ άνευ σε αυτό το κατασκευαστικό εγχείρημα. Όμως αυτό το επάγγελμα είχε πλέον εξαλειφθεί και κανείς δεν ήθελε ούτε να προσπαθήσει να μάθει περί του αντικειμένου. Θεωρούνταν ένα επάγγελμα χαμερπές και ο κόσμος του 2045 ήταν κόσμος ‘πνευματικός’, ‘ανώτερος’, ‘της διάνοιας’, το τελευταίο πράγμα που θα έκαναν είναι η ενασχόληση τους με τα σκουπίδια τους!

Έτσι δεν αλλάζει ο κόσμος όμως! Για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή ...και η Άνοιξη ακριβή, πολύ ακριβή.

Τώρα, 12 χρόνια μετά, μόνος, άρρωστος, πνιγμένος στα σκουπίδια και στο σκοτάδι, με κομμένη την ανάσα διερωτώμαι τι πήγε τόσο λάθος. Πόθεν ξεκίνησε αυτή η μαστιγα της άκριτης ακαδημολαγνείας ; Γιατί βαλθήκαμε να αγορεύουμε

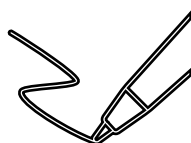
όλοι στα δικαστήρια και να ψέγουμε ο ένας τον άλλον αντί να στηλιτεύσουμε όλοι μαζί τη στάση μας απέναντι στον πλανήτη μας; Το ένδον σκάπτε δεν αρέσει στον σύγχρονο άνθρωπο φαίνεται, είναι “χειρωνακτική” εργασία.

Όσο για το δικό μου επάγγελμα; Σπούδασα μουσικός! Μόνο ένας καλλιτέχνης θα μπορούσε να δει την «ευρύτερη εικόνα» των πραγμάτων... Α ρε μάνα! Γιατί σε άκουσα; Γιατί δεν ακολούθησα το επάγγελμα του σκουπιδοεκτελεστή;

Ενεός κείτομαι στα θραύσματα του παρελθόντος καθώς τραγουδούν τα δάκτυλα μου το κύκνειο άσμα τους, ψηλαφώντας τις νότες μιας άλλης ζωής, εκείνης που τόλμησε να κάνει την διαφορά!

Επαφίεμαι στην ελπίδα του σήμερα!

Γεωργάκα Μαρία

Κάθε μέρα στρέφω το βλέμμα μου στις τεράστιες ευθύνες που νιώθω ως γονέας για το μέλλον του παιδιού μου. Κάθε απόφαση και κάθε ενέργειά μου ξέρω ότι θα έχει αντίκτυπο στην μελλοντική ζωή του.

Όλα αυτά που εμείς οι μεγάλοι δημιουργήσαμε αυτή η έντονη ανταγωνιστικότητα οι αυξημένες απαιτήσεις ,οι κοινωνικές ευθύνες κ.λπ. μας κάνουν να ξεχνάμε το μεγαλύτερο και σημαντικότερο για όλους νόημα να ΖΗΣΟΥΜΕ και αυτό δεν θέλω να το αφήσω ως κληρονομιά στο παιδί μου και γενικά σε όλα τα παιδιά που αυτά είναι το μέλλον μας, γιατί αυτά τα παιδιά δικαιούνται και πρέπει να έχουν ένα αύριο πιο αισιόδοξο με περισσότερες επιτυχίες, γνώσεις και αξίες.

Ας κοιτάξουμε λοιπόν με τα μάτια ενός παιδιού και να δούμε την αυθεντικότητα ,την χαρά την ευαισθησία ,να μπορέσουμε να αισθανθούμε την ψυχή μας να χαμογελάει αληθινά .

Ως ένας άνθρωπος όντας ονειροπόλος ,αισιόδοξος και αγωνιστικός σκέφτομαι το μέλλον με ατελείωτες δυνατότητες ζωής, εξέλιξης, ενθουσιασμού, γέλιου, διασκέδαση, λάθη, μία καθημερινότητα που τα συναισθήματα θα είναι αληθινά .

Δεν θα μετρούσαν για παράδειγμα τα μικρά ελαττώματα σε κάποιον άνθρωπο γιατί απλά θα βλέπαμε έναν καινούργιο φίλο δίπλα μας και δεν θα ψάχναμε που είναι το λάθος του .Ακόμη και στα πιο απλά πράγματα ,σε μια βόλτα με τα ποδήλατα ,στο να ακούσουμε μουσική καθισμένοι στο πράσινο ενός πάρκου και σε αυτό θα βρίσκαμε νόημα θα υπήρχε αξία για ότι κάναμε ,θα υπήρχαν συζητήσεις νέες ιδέες.

Θα παλεύαμε για αυτά που θέλουμε χωρίς να μας νοιάζει τι θα πει ο κόσμος γιατί απλά αυτό θέλαμε μέσα από την καρδιά μας και θα γελούσαμε γιατί έτσι γιατί η ψυχή μας θα χαμογελούσε επειδή πίστεψε και έκανε αυτό που ήθελε.

Τελικά όντως πόσο όμορφος είναι ο κόσμος μέσα από τα μάτια ενός παιδιού!

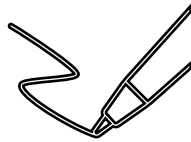
Πόσο μαγεία κρύβει!

Ας δώσουμε τις αξίες και την γνώση για να υιοθετηθούν σωστά από το μέλλον μας ,από τα παιδιά μας.

Γεωργόπουλος Ιωάννης

Το Παιδάκι

Ο Γεωργόπουλος Ιωάννης είναι καθηγητής Φυσικής Αγωγής και αθλητής.

Ένα μικρό παιδάκι
θα πάει στο σχολειό
και οι γλυκοί γονείς του
του λένε για καλό.

Θα μάθει να διαβάζει
να γράφει, να μετρά
ποιήματα να λέει
και να τραγουδά.

Κάθε πρωί του λέγαν
να κάνει τον σταυρό
να λέει καλημέρα
γιατί είναι για καλό.

Το βράδυ όταν πλαγιάσει
πριν πάει να κοιμηθεί
Χριστούλη μη ξεχάσει
κι ευχαριστώ να πει.

Γιοβανούλης Νικόλαος

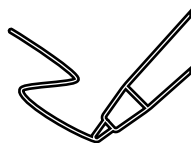
Πανδημικός Πολυέλαιος

Στο Νικόλα Γιοβανούλη από μικρό παιδί του άρεσε να γράφει μυθιστορήματα, ποιήματα και σενάρια. Το πρώτο ποίημά του δημοσιεύτηκε σε ένα σχολικό περιοδικό όταν ήταν εννέα ετών. Αυτή η αγάπη για την λογοτεχνία και τον γραπτό λόγο τον οδήγησε στο να σπουδάσει δημοσιογραφία και μέσα μαζικής επικοινωνίας. Εργάζεται ως δημοσιογράφος και παράλληλα είναι δευτεροετής

φοιτητής στο τμήμα της Ισπανικής γλώσσας της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Μιλάει άπταιστα αγγλικά και αντίστοιχα ισπανικά. Μέσα στο 2022, δύο διηγήματά του έχουν ξεχωρίσει/βραβευτεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς τα οποία και θα εκδοθούν. Μία δεύτερη αγάπη του, είναι το μοντάζ και η δημιουργία videoclip/ταινιών. Μία μικρού μήκους ταινία του επιλέχθηκε φέτος να προβληθεί στο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους της Έδεσσας. Στον ελεύθερό του χρόνο, ασχολείται με την γυμναστική, την θάλασσα, το διάβασμα, την φωτογραφία και το διαδίκτυο.

e-mail: giovanoulisnikolaos@outlook.com

Μέσα στους περιστρεφόμενους δίσκους της μνήμης, σπινθηροβόλα μάτια νεανικής υπόστασης περιστρέφονται συγχρονισμένα, ταυτόχρονα παραδομένα σ' ένα εκκολαπτόμενο και ανοίκειο σύμπαν επιταχυνόμενων αλλαγών.

Λαμπερά μάτια ατέρμονης παιδικότητας, σαν αεικίνητοι ενεργειακοί πυρήνες, αντιστέκονται ελπιδοφόρα κόντρα στα καιροσκοπικά βαρίδια μιας επαναλαμβανόμενης απειλής, παγκόσμιας επιρροής, μεταδοτικής ενοχής και βλαβερής ακτινοβολίας.

Ένας αστραφτερός πολυέλαιος, παραμένει αγέρωχα τοποθετημένος στο γόνιμο κέντρο μιας οροφής κοσμογονικών αλλαγών. Την μετατρέπει σταδιακά σε τρισδιάστατη οθόνη υψηλής ευκρίνειας. Ένα αστρικό ταξίδι ξεκινά, υπό την αδιάπτωτη επίβλεψη ενός υπερκινητικού φάσματος χρονικών διαστολών.

Με τα λαμπυρίζοντα κρύσταλλά του, συσπειρώνεται μεθοδικά ως ασφαλή φωλιά, απέναντι στην απειλητική πραγματικότητα μίας άναρχης τάξης πραγμάτων. Συναντιόμαστε ελπιδοφόρα σε νέα συγχρονία, μέσα στα αόρατα θρύψαλα μίας ασυντόνιστης διάστασης που όσο δημιουργικά μας ενώνει, τόσο πρακτικά μας διασπά.

Εγκλωβισμένος μέσα σε ένα εύθραυστο, μεταλλασσόμενο προπύργιο μιας επερχόμενης πολιορκίας, οχυρώνομαι πειθαρχημένα για την απελευθερωτική αντεπίθεση και ηρωική έξοδο προς έναν εναλλακτικό κόσμο αποδοχής,

ενσυναίσθησης και προόδου.

Εκείνος κρέμεται στωικά από τον τεχνητό ουρανό της ψευδοροφής. Εμβληματικά υποδεικνύει το σωτήριο έλεος εν μέσω μίας σαρωτικής πανδημίας. Υποκλίνομαι εξασθενημένος από την εξαντλητική πάλη της σκληρής επιβίωσης και ως αποδυναμωμένο ον, απρόθυμα υποτάσσομαι στην επιβλητική δύναμη ενός μεταδοτικού παρασιτισμού.

Όμως ο εκτυφλωτικός πολυέλαιος, ως στοργικός συμπαραστάτης και ακαταπόνητος συμπορευτής μου, αποδεσμεύεται ενδυναμωμένος από το οριοθετημένο περίβλημα μιας διαχρονικής καταπίεσης και μετατρέπει τα λαμπυρίζοντα παρακλάδια του, σε έρποντες πολεμιστές του φωτός. Εκείνοι γλιστράνε θυμωμένοι από ψηλά και έπειτα σέρνονται επαναστατικά επάνω στα ανυπόφορα, ολισθηρά πατώματα των ονειροπόλων πολιορκημένων. Μία απροσδόκητη αναγέννηση καινοτόμων ιδεών και προοδευτικών αντιλήψεων φωτίζει το ασαφές μέλλον μιας αγανακτισμένης, νέας γενιάς.

Ο προγενέστερος γνώριμος κόσμος, δύσθυμα καταρρέει σαν εύθραυστος πλανήτης, μέσα στα μυστηριώδη συντρίμια των παρηκμασμένων πολιτισμών μίας χρόνιας στέρησης. Στην αποσυντονισμένη θέση του, εκτυφλωτικά και συγκρουσιακά, αναδύεται δυναμικά ένα ανέγνωρο, διαστελλόμενο σύμπαν σπερματικών προκλήσεων. Εκείνες καλπάζουν ηρωικά προς στις εκστατικές γονιμοποιήσεις των στερημένων στιγμών οι οποίες ηττήθηκαν οικτρά μέσα στο άνισο πεδίο των στυγνών εκφοβισμών.

Ο στωικός πολυέλαιος συνεχίζει να προσφέρει το στοργικό έλεός του, μόνο στα διαλλακτικά όντα εκείνων των προηγμένων διαστάσεων που πρώτα επίπονα προσαρμόζονται, έπειτα σταδιακά μεταμορφώνονται και τελικά με κόπο βαθύ απελευθερώνονται.

Αναλογιζόμουν:

«Ιδανική ευκαιρία για σωτήρια απόδραση από την παρασιτική συγκατοίκηση συγκρουόμενων συμφερόντων, σε τροχιά παράλληλη με την χαοτική σφαίρα καιροσκοπικών καθοδηγητών».

Σε εκείνο το σημαδιακό, χρονικό σημείο, άναψαν εκτυφλωτικά οι

διάσπαρτοι λαμπτήρες απελευθέρωσης, μέσα από την θερμή φωλιά του πολυελαίου.

Έπειτα, ως πάντα έτοιμοι για μία νέα απόπειρα αναγέννησης, ξεκίνησαν σαν άμορφες, πολύχρωμες μάζες φωτός το συγκρουσιακό ταξίδι τους, μέσα στο ασφυξιογόνο σκηνικό του νεοκλασικού σαλονιού.

Αγνοώντας επιδεικτικά ωστόσο τον ασφυκτικό εγκλωβισμό τους, μέσα στον φαύλο κύκλο της παγκόσμιας ιστορίας, με επίφοβο εξισορροπιστή τον λεπτεπίλεπτο κεντρικό άξονα της σαθρής οροφής και ως ουράνια βάση ένα ενεργειακό εκτόπισμα δημιουργικής έκρηξης.

Με τον οπτικό μανδύα μιας απωθημένης αθωότητας, τούς παρατηρούσα εκστασιασμένος, ενώ θαύμαζα το ασίγαστο θάρρος τους, ως πάντα ετοιμοπόλεμοι και δεκτικοί, μπροστά στην μελλοντική ανάδυση μίας νέας εποχής διαφωτισμού.

Δραγούνη Βασιλική

Η Ζωγραφιά στον καθρέφτη

Η Βασιλική Δραγούνη γεννήθηκε στην Αθήνα. Έχει σπουδάσει Αγγλική Φιλολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Ευρωπαϊκή Συγκριτική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο της Γάνδης και έχει μεταπτυχιακό στις Διεθνείς και Ευρωπαϊκές Σπουδές από το Πανεπιστήμιο Πειραιώς. Εργάζεται στον αεροπορικό χώρο. Ποιήματα και διηγήματά της έχουν βραβευθεί σε Πανελλήνιους και Διεθνείς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς, έχουν εκδοθεί σε Ανθολογίες ποίησης και πεζογραφίας και σε λογοτεχνικά περιοδικά και δημοσιεύονται σε λογοτεχνικούς ιστότοπους και σε ψηφιακές εκδόσεις του διαδικτύου. Έχει εκδώσει έξι ποιητικές συλλογές: "Πτήση στο Φως" (Αθήνα, 2017), "Σελήνη στον Σκορπιό" (Αθήνα, 2018), "Τοπία του Είναι" (Αθήνα, 2019), "Από Ένστικτο" (Αθήνα, 2020), "Όλα όσα νόμιζες" (Αθήνα, 2021), από τις Εκδόσεις Πνοές Λόγου και Τέχνης και "Κόκκινο Μελάρι" (Αθήνα, 2022), από το Κέντρο Ευρωπαϊκών Εκδόσεων Χάρη Τζο Πάτση. Έχει εκδώσει επίσης μία συλλογή μικροδιηγημάτων με τίτλο "Το κόκκινο φοριέται στην καρδιά" (Εκδόσεις Πνοές Λόγου και Τέχνης, Αθήνα, 2020), μία συλλογή διηγημάτων με τίτλο "Κυρτά Κάτοπτρα" (Εκδόσεις Συμπαντικές Διαδρομές, Λάρισα, 2021), μία συλλογή μικρών ιστοριών με τίτλο "Ρωγμές στο προσωπείο" (Εκδόσεις Συμπαντικές Διαδρομές, Λάρισα, 2022) και μία μικρή νουβέλα με τίτλο "Η άλλη" (Εκδόσεις Συμπαντικές Διαδρομές, Λάρισα, 2022). Είναι διαχειρίστρια του λογοτεχνικού ιστολογίου artifactspirit.blogspot.com.

Πρωτόγονο παιδί του άγριου, υπερήφανου βλέμματος
πόση ανακάλυψη μπορείς να αποτυπώσεις στο γυαλί;
Πόση απόσταση μπορείς να διανύσεις
έως τον τοποθετημένο, αντανακλαστικό εαυτό;
Αυτή η αληθινή προοπτική - η ζωγραφιά στον καθρέφτη,
αυτή η ανακάλυψη,
τι ξέρει πέρα από χρώμα και μουντζούρες,
τι αντιλαμβάνεται απ' την υπόσχεση της φύσης;
Για πόσο θα διατηρήσει την παλιά σύνδεση
ανάμεσα στο χέρι και στο μάτι
ανάμεσα στον καμβά και το τελάρο του φωτός
ανάμεσα στη χρωστική και στην ακτίνα της διασποράς του ήλιου;

Με ποιον μακρινό εαυτό αρχίζει να συγκρίνει το παιδί την έκρηξή του;

Δες πώς χάνεται στην τέχνη του
προσπαθώντας να αναδιατάξει την πραγματικότητα
με πινελιές σίγουρες και τολμηρές..
Δες πώς τα μάτια του διεκδικούν
το δικαίωμα στην τελειότητα που μόλις ανακάλυψε,
πώς γεμίζει χρώμα τη γυάλινη επιφάνεια και πιο πέρα,
πώς ζωγραφίζει εκτός περιθωρίων βάφοντας μπλε το έδαφος
και κόκκινο τον οριοθετημένο αέρα του πλαισίου
και γκρι τον εκθαμβωτικό ουρανό
κι ο ήλιος συμπονετικός λεκές που χαμηλώνει
στη δίνη του πολύχρωμου αέρα ..

Ζέλου Παναγιώτα

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

e-mail: zeloubooks@gmail.com

site: <https://zeloubooks.wixsite.com/zeloubooks>

Facebook: Παναγιώτα Ζέλου, Παιδικό βιβλίο /
Panagiota Zelou, children's book author

Η Παναγιώτα Ζέλου γεννήθηκε στην Ίμβρο και μεγάλωσε στην Αθήνα. Έχει κάνει σπουδές μουσικής και μεταπτυχιακό στην Ειδική Αγωγή και Εκπαίδευση. Εργάζεται ως εκπαιδευτικός Μουσικής στο χώρο της Ειδικής Αγωγής και Εκπαίδευσης. Έχει γράψει παραμύθια για τη διαφορετικότητα σε έμμετρο λόγο. Τα παραμύθια αυτά τα παρουσίασε ως θεατρικές παραστάσεις, με πρωταγωνιστές μαθητές με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες. Το «Σταφύλι μαύρο και μικρό» είναι το πρώτο της e-book, το οποίο κυκλοφορεί δωρεάν στο διαδίκτυο και στη γραφή braille. Το παραμύθι της «Να χαμογελάς» εμπεριέχεται στο ανθολόγιο «Τα Διηγήματα του Εγκλεισμού» που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Απαρσις. Το παραμύθι με τίτλο «Ένα αστέρι ομπρέλα» το έγραψε για τον 1ο Διαγωνισμό Παραμυθιού koukidaki.gr. Διαβάστηκε από 9421 μοναδικούς αναγνώστες και βαθμολογήθηκε (από τους αναγνώστες) σχεδόν με άριστα. Το παραμύθι «Μετα(ξε)μπερδέματα» έλαβε τιμητική διάκριση από το πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και κυκλοφορεί δωρεάν μέσω στο ebook με θέμα «Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη μέρα από την Covid – 19» στην ιστοσελίδα του πανεπιστημίου.

"Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού"

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού
Μια φορά και ένα καιρό
σε ένα τόπο μακρινό

Συγγραφέας: Παναγιώτα Ζέλου

Μεταφορά braille: Μάλλιου Χρυσαιγή

Μια φορά και ένα καιρό
σε ένα τόπο μακρινό
σε μία έκθεση με υπερσύγχρονα
αντικείμενα χρωματιστά,
μια μαμά με το παιδάκι της
πάνε όλο χαρά!

Μια φορά και ένα καιρό
σε ένα τόπο μακρινό,
σε μία έκθεση με υπερσύγχρονα
αντικείμενα χρωματιστά,
μια μαμά με το παιδάκι της
πάνε όλο χαρά!

Μια φορά και ένα καιρό
σε ένα τόπο μακρινό
σε μία έκθεση με υπερσύγχρονα
αντικείμενα χρωματιστά,
μια μαμά με το παιδάκι της
πάνε όλο χαρά!

Πω - πω κόσμος που περπατεί
Ροφήματα στο χέρι του κρατεί!
Ομορφιές και μουσικές συναντάς
Συνέχεια όσο στην έκθεση περπατάς!
Φωνές παντού και θαυμασμούς
Οικογένειες να εκφράζουν ακούς
Ρέουν να δουν εικόνες διαφορετικές
Άγνωστα αντικείμενα, στιγμές μελλοντικές!

Πω - πω κόσμος που περπατεί
Ροφήματα στο χέρι του κρατεί!
Ομορφιές και μουσικές συναντάς
Συνέχεια όσο στην έκθεση περπατάς!
Φωνές παντού και θαυμασμούς
Οικογένειες να εκφράζουν ακούς
Ρέουν να δουν εικόνες διαφορετικές
Άγνωστα αντικείμενα, στιγμές μελλοντικές!

Το παιδάκι από το χέρι τη μαμά του κρατεί
περπατάει, κοιτάει αλλά έχει βαρεθεί.
«Πάμε να φύγουμε από δω
δεν θέλω άλλο τα αντικείμενα να κοιτώ»
λέει στη μαμά του κοιτώντας σκυθρωπά
και εκείνη του απαντάει χαμογελαστά
«η έκθεση το μέλλον μπροστά σου απλώνει,
Α! πάμε να αγοράσουμε χυμό και ένα μπαλόني»

Το παιδάκι από το χέρι τη μαμά του κρατεί
περπατάει, κοιτάει αλλά έχει βαρεθεί.
«Πάμε να φύγουμε από δω
δεν θέλω άλλο τα αντικείμενα να κοιτώ»
λέει στη μαμά του κοιτώντας σκυθρωπά
και εκείνη του απαντάει χαμογελαστά
«η έκθεση το μέλλον μπροστά σου απλώνει,
Α! πάμε να αγοράσουμε χυμό και ένα μπαλόني»

Το παιδάκι χαρούμενο χοροπηδά
το κόκκινο μπαλόνι κρατάει σφιχτά.
Η διάθεση του έχει αλλάξει
και για τη μαμά όλα μπήκαν σε τάξη.

το παιδάκι χαρούμενο χοροπηδά
το κόκκινο μπαλόνι κρατάει σφιχτά
η διάθεση του έχει αλλάξει
και για τη μαμά όλα μπήκαν σε τάξη

Μια τεράστια γλάστρα την έκθεση στολίζει
μ ένα μοναδικό τριαντάφυλλο
το άρωμα του να σκορπίζει.

μια τεράστια γλάστρα την έκθεση στολίζει
μ ένα μοναδικό τριαντάφυλλο
το άρωμα του να σκορπίζει

Έρχεται ένα ιπτάμενο κλειδί
το τριαντάφυλλο κόβει με μια λαβή.
Έμεινε μόνο του τώρα το κλαδί
και σαν δάκρυα τρέχουν οι χυμοί.

Έρχεται ένα ιπτάμενο κλειδί
το τριαντάφυλλο κόβει με μια λαβή.
Έμεινε μόνο του τώρα το κλαδί
και σαν δάκρυα τρέχουν οι χυμοί.

Το παιδάκι στη γλάστρα τρέχει κοντά,
κρεμάει το μπαλόني στην τριανταφυλλιά,
την κοιτάει και της λέει σιγανά:
«μην στεναχωριέσαι και κλαις
τώρα θα έχεις την παρέα που θες».

Το παιδάκι στη γλάστρα τρέχει κοντά,
κρεμάει το μπαλόني στην τριανταφυλλιά,
την κοιτάει και της λέει σιγανά:
«μην στεναχωριέσαι και κλαις
τώρα θα έχεις την παρέα που θες».

Η μαμά πέρα από τη γωνία
το παιδάκι ψάχνει με αγωνία.
Τρέχει κοντά αναστατωμένη
και του φωνάζει αγριεμένη:

Η μαμά πέρα από τη γωνία
το παιδάκι ψάχνει με αγωνία.
Τρέχει κοντά αναστατωμένη
και του φωνάζει αγριεμένη:

«Έφυγες γιατί;
τρόμαξα πολύ.
Όλο το μέλλον μπροστά σου εμφανίζεται,
αλλά το μυαλό σου στα χώματα σκορπίζεται.
Μα ποιο είναι το μέλλον για σένα;»

Η μαμά πέρα από τη γωνία
το παιδάκι ψάχνει με αγωνία.
Τρέχει κοντά αναστατωμένη
και του φωνάζει αγριεμένη:
«Έφυγες γιατί;
τρόμαξα πολύ.
Όλο το μέλλον μπροστά σου εμφανίζεται,
αλλά το μυαλό σου στα χώματα σκορπίζεται.
Μα ποιο είναι το μέλλον για σένα;»

Το παιδάκι την μαμά του κοιτάει
χαμογελάει και της απαντάει:
«μα αυτό που έκανα πριν ένα λεπτό,
δεν κατάλαβες μαμά;
Δώσε μου το χυμό να πιώ»

Το παιδάκι την μαμά του κοιτάει
χαμογελάει και της απαντάει
«μα αυτό που έκανα πριν ένα λεπτό,
δεν κατάλαβες μαμά;
Δώσε μου το χυμό να πιώ»

Αν και εσύ που διαβάζεις
το κείμενο αυτή τη στιγμή,
δεν κατάλαβες σαν τη μαμά,
τα πράγματα είναι πολύ απλά.

Αν και εσύ που διαβάζεις
το κείμενο αυτή τη στιγμή,
δεν κατάλαβες σαν τη μαμά,
τα πράγματα είναι πολύ απλά.

Πήγαινε στην ιστορίας την κορυφή
σταμάτησε στη δεύτερη στροφή,
στη λύση γρήγορα θα φτάσεις
αρκεί την ακροστιχίδα να διαβάσεις.

Α
Κ
Ρ
Ο
Σ
Τ
Ι
Χ
Ι
Δ
Α
Ν
Α
Δ
ΙΑ
Β
Α
Σ
Ε
Ι
Σ
.
Π
Η
Γ
Α
Ι
Ν
Ε
Σ
Τ
Η
Ν
Ι
Σ
Τ
Ο
Ρ
ΙΑ
Σ
Τ
Η
Ν
Κ
Ο
Ρ
Υ
Φ
Η
Σ
Τ
Α
Μ
Α
Τ
Η
Σ
Ε
Σ
Τ
Η
Δ
Ε
Υ
Τ
Ε
Ρ
Η
Σ
Τ
Ρ
Ο
Φ
Η
Σ
Σ
Τ
Η
Λ
Υ
Σ
Η
Γ
Ρ
Η
Γ
Ο
Ρ
Α
Θ
Α
Φ
Τ
Α
Σ
Ε
Ι
Σ
Α
Ρ
Κ
Ε
Ι
Τ
Η
Ν
Α
Κ
Ρ
Ο
Σ
Τ
Ι
Χ
Ι
Δ
Α
Ν
Α
Δ
ΙΑ
Β
Α
Σ
Ε
Ι
Σ
.

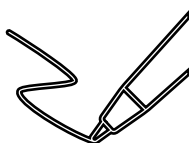
Αν και πάλι δυσκολεύτηκες λιγάκι
την απάντηση θα βρεις
στο επόμενο στιχάκι
Προσφορά

Α
Ν
Κ
Α
Ι
Π
Α
Λ
Ι
Δ
Υ
Σ
Κ
Ο
Λ
Ε
Υ
Τ
Η
Κ
Ε
Σ
Λ
Ι
Γ
Α
Κ
Ι
Τ
Η
Ν
Α
Π
Α
Ν
Τ
Η
Σ
Η
Θ
Α
Β
Ρ
Ε
Ι
Σ
Σ
Τ
Ο
Ε
Π
Ο
Μ
Ε
Ν
Ο
Σ
Τ
Ι
Χ
Α
Κ
Ι
Π
Ρ
Ο
Σ
Φ
Ο
Ρ
Α

Θεοδωροπούλου Λευκοθέα

Η ελπίδα και το όραμα για μια ζωή πέρα από τις μάσκες

Η Θεοδωροπούλου Λευκοθέα έχει γεννηθεί στο Περιστέρι Αττικής και μεγάλωσε στο Ίλιον με άλλα τρία αδέρφια. Είναι παντρεμένη και έχει αποκτήσει 4 γιους και τρία εγγόνια. Δουλεύει ως βοηθός βρεφονηπιοκόμου σε παιδικό σταθμό και της αρέσει να τολμά σε κάθε πρόκληση δημιουργικής καλλιτεχνικής φύσης ...

(Σκέψεις της μικρής τετράχρονης Μιχαελας)

"Γκαγκα την άλλη ομάδα θα κάνουμε το πάτι μου

Θα είναι ένα κορονοπατι!

Γκαγκα θα μαζευτούμε όλοι....

Θα βάλουμε και στολές....εγώ την αδελφή της Εσλας ...(Ελσα) άμα όμως όλοι βήχουμε, γέμπιαζει, θα το κάνουμε μια ομάδα μετά!

Οηστε το βήκα!!!!

Γκαγκα, να σου πω κάτι;

Τώρα το θυμάμαι.

Αμα φύγει αυτός(covid), θα πάμε στο ju...?(μαγαζί παιχνιδιών).

Ή μπορεί και αυτό να το κλείσουνε; γιατί λέει ο μπαμπάς, πολλά μαγαζιά κλείσανε και δε πολλαβε να ψωνίσει.. .Μονο το σούκερ μάκετ ήταν ανοιχτό .

Μου έφερε γάλα και μακαρόνια της μαμάς να τα κάνει με κιμάς.

Να πάμε να πάρουμε πολλά πολλά παιχνίδια, για να πάμε στις θάλασσες μου , με τα μεγάλα τα καάβια μου .

Δε θα φοέσουμε μάσκες και θα ακουγομαστε πολύ μακνα!!!Ουάου!!!

Θα πάρουμε και τον παππού!!!(σε όλο αυτό το διάστημα, η μικρή ζωγράφιζε....)

Δες γκαγκα, δες τι ζωγραφισα....

Είναι ένα κο'ι'τσάκι, που πήγε και ψώνισε στο j.....!

Κοίτα πόσα πολλά πήρε... Έχει μία μεγάλη τσάντα.

Είναι πολύ κουβαλί!!!! (Βαριά).

Πήρε μπατσάκια μάσκα, μαγιό, καπέλο, γυαλές για τα μάτια της. Σαν της μαμάς, ντηλιακό, κουβαδάκι με τις κουτάλες μία μπάλα και ξέρεις τι άλλο πήρε Γκάγκα; Έχει βάλει στην τσέπη της ένα καγιόν

!!! Θα φοάει και αυτή καγιον

τόρα που δεν έχουμε τις μάσκες..... Θα μου πάρεις και εμένα ένα γκάγκα; Θα είμαι πολύ όμορφη.... Κόκκινο θέλω και γιουζ και μειαπ!!! Θα πηγαίνουμε βόλτες παντού και άμα γελάμε θα φαίνονται και τα δοντάκια μου που είναι ωραία και μικά! Δεν είναι ωραία τα δοντάκια μου Γκάγκα; Θέλεις να σου τα ζωγαφίσω και αυτά;

Άμα είμαι χαούμενη είδες ωραία που είναι; Έβαλα και καγιόν!!!! Χωρίς μάσκα για να φαίνονται!!!! Να σε ρωτήσω κατι Γκαγκα; Άμα θα φύγει αυτός (covid) θα πάω στο μεγάλο σκολειο με όλα όλα τα παιδάκια, ε; Και θα παίζουμε στην αυλή Θα πάμε και στην παέλαση, ένα δύο , ένα δύο, να κατάμε και σημαία με το μπαμπά και την αδεφη μου. ..

Και στην τάπεζα; Θα πάμε με τον παππού που θα είναι πολύς κόσμος να φάμε σουβλάκι με σως; Ε;

Αλλά θα πάω και στο μπαλέτο...να σου δείξω Γκαγκα πώς θα κάνω σπαγγατο και γέφυρα;

Θα βάζω μουσική και θα χορεύω και θα ταγουδάω!!!

Και στην εκκλησία με το Χιστουλη θα πάμε. Ναι;

Ουάου!!!! Yes!!!!

Κοίτα κοίτα έφτιαξα μια εκκλησία ...

Κοίτα πόσοι κόσμοι είναι ..ΟΛΟΙ.

Κάτσε θα σου φτιάξω και τον Παππουλη

4

Σου αέσει Γκαγκα;

Θα μας δώσει και κασακι!!!! Και ψωμί.

Αυτό μου είπε η μαμά μου, πώς το μοιάζει, όπως εσύ έχεις στο σπίτι

τα σοκολατάκια στους κοσμούς!!!

Αλλά να σου πω; Για να τα κάνουμε όλα αυτά, πέπει να πάμε να κάνουμε το τζιν;

Εγώ έκανα άλλη μέρα πολλά τζιν. Γιατί να κάνω πολλά; Θα μου δώσει δύναμη για να το σκοτώσω τον κορονοιος;

Άμα γίνω δυνατή, θα κάνω πολλά πάτι και θα είμαι και όμορφη γιατί θα γελάω που θα τον νικήσω

Αλλάαμα γίνω μεγάλη και να πάω σε εκείνα τα μεγάλα μεγάλα σκολεια να γίνω γιατός (σα το Μανώλη) να δίνω φάρμακα στους κόσμους να τον νικήσουν τον κορονοιος. Χωρίς όμως τζιν.....

Και...γκαγκα, θα με βλέπεις γκαγκα με τον παππού να μιλάω στην τηλεόαση!!!

Θα φοράω όμορφα ουχα και καγιόν, θα είμαι πολύ όμοφη και όλοι θα βλέπουν!!!

Θέλεις , ε; Θέλεις γκαγκα".....;

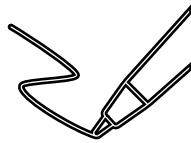
Ιωάννου Σωκράτης

Κοιτάζοντας τα μάτια ενός παιδιού

Τα παιδιά που μεγαλώνουν έχοντας στις βαλίτσες τους το μέλλον

Παίρνοντας ένα κομμάτι άδειο χαρτί, κ μετά οι λέξεις πάνω του. Όλοι κοιταζόμαστε μεταξύ μας, οι λέξεις μεταξύ τους κ μεταξύ μας, το χαρτί επίσης το ίδιο, κ εγώ. Και δεν βγάζουμε κανένα νόημα όλοι μας γιατί να συμβαίνουν όλα αυτά και που αποσκοπούν.

Λείπει ο διάλογος και κανένας δεν ξέρει τι συμβαίνει εδώ πέρα. Είμαστε όλοι άλαλοι μπροστά στο φαινόμενο ζωή. Υποθέσεις, και έτσι περνά όμορφα η ζωή μας, διασκεδάζουμε την άγνοιά μας. Θεατρνισμοί.

«Λίγα πράγματα που αξίζουν να δεις,
σχεδόν καθόλου. Το Φως δεν έχει τις καλύτερες του. Εδώ που τα λέμε καλύτερα
να μην υπάρχει και αυτό το λιγιστό φως,
κάνει το σκοτάδι πιο φρικιαστικό, πιο ανατριχιαστικό»

-είναι δουλειά του διαβόλου αυτό;

-οι διάβολοι κ οι χριστοί δεν υπάρχουν. Υπάρχουν μόνο άνθρωποι που φτιάχνουν
αυτόν τον κόσμο,

εμείς όλοι μας. Ο κόσμος είναι δημιούργημα μας. Οι θεοί δεν συμμετέχουν σε
αυτό το έργο, ζουν στους ουραμούς, σε δικούς τους κόσμους,
είναι κατασκευαστές ουράνιων κατοικιών από ουράνια υλικά. Ακόμα κ αν ήθελαν
να βοηθήσουν δεν μπορούν επειδή ζουν σε άλλες διαστάσεις.

Έτσι ο κόσμος είναι δικό μας κατασκεύασμα,

κ αν είναι χάλια, να τον αλλάξουμε κ να τον κάνουμε έστω υποφερτό για να ζει
κάποιος.

Έστω υποφερτό,

επειδή τώρα είναι γεμάτος παγίδες θανάτου. Θέλω να πω ότι οι παγίδες δεν είναι
εκεί από μόνες τους,

οι παγίδες θανάτου είναι φτιαγμένες από ανθρώπους για να εγκλωβίζουν
ανθρώπους,

να τους κάνουν σκλάβους κ να τους βάζουν να δουλεύουν για τα συμφέροντα
ανθρώπων- βασιλιάδων. Να υπάρχουν δηλαδή βασιλιάδες κ δούλοι,

ή στην καλύτερη περίπτωση αρνιά σε μαντρί κ τσοπάνος βασιλιάς.

Εδώ στη γη τα πράγματα είναι σκούρα, ο άνθρωπος εναντίον του ανθρώπου. Κ
προς τι όλο αυτό;

Άβυσσος οι ψυχές των ανθρώπων, δεν υπάρχει απάντηση.

Λοιπόν,

δύσκολο το μέλλον με τα μάτια των παιδιών,

μοιάζουν χωρίς μέλλον τα μελλούμενα. Αδιέξοδα.

Παρόλα αυτά ακόμα τα παιδικά τραγουδάκια είναι εδώ, ακούγονται, τραγουδιούνται,

βλέπεις παιδικές χαρές,

κ μέσα στις παιδικές χαρές, ο άνθρωπος.

Ο άνθρωπος.

κ έξω από τις παιδικές χαρές που κ που αρώματα, χρώματα, αθωότητα, κ ότι ο άνθρωπος μπορεί να δουλέψει, ότι το να είσαι άνθρωπος μπορεί να δουλέψει μέσα στην κοινωνία κ ότι δεν είναι ουτοπία αλλά κάτι το χειροπιαστό,

ο άνθρωπος.

Ο άνθρωπος.

Τα μάτια των παιδιών κοιτάζουν τον Άνθρωπο. Κ δεν είναι μια ταινία ντουμπλαρισμένη που άλλα δείχνει κ άλλα λέει,

όπως είναι τα σημερινά πουλημένα ΜΜΕ που αντιστρέφουν την πραγματικότητα, που διαστρεβλώνουν την αλήθεια κατά πως συμφέρει στους τσοπάνους,

έτσι που τα αρνιά να είναι πάντα αρνιά κ οι τσοπάνηδες πάντα τσοπάνηδες. Για πάντα.

Αυτό συμφέρει στους τσοπάνηδες κ όχι στα αρνιά.

Κεφάλαιο δεύτερο,

τα παιδιά πλέον βλέπουν στο κόσμο μέλλον.

-τι είχε συμβεί;

-άλλαξε μονοπάτι ο άνθρωπος κ έγινε αυτό που είναι: άνθρωπος, Άνθρωπος.

Γέμισε φως η κόρη των ματιών των παιδιών,

κ πλέον ο άνθρωπος δεν εξαπατούσε τον εαυτό του ότι είναι κάτι άλλο, ότι δεν είναι άνθρωπος κ ότι είναι κάτι άλλο, ήταν άνθρωπος, ήταν απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό του,

άνθρωπος. Ο άνθρωπος άνθρωπος,

κ όχι ανδρείκελο.

Κεφάλαιο τρίτο κ τελευταίο,
η βαρεμάρα να είμαστε άνθρωποι,

κ ο άνθρωπος ήταν προβλέψιμος. Αν έβλεπε τον συνάνθρωπό του να υποφέρει τον βοηθούσε,

κ γενικά ειρήνη, αλληλεγγύη κ αγάπη.

Βαρετά πράγματα, προβλέψιμα. Αν ένα ζευγάρι χώριζε επειδή βαριόταν πλέον ο ένας τον άλλο,

φιλιόντουσαν για τελευταία φορά, έλεγαν ευχαριστώ ο ένας στον άλλο κ προχωρούσαν στην ζωή τους σε ξεχωριστούς δρόμους. Στην ουσία όλοι οι δρόμοι είναι ένα, δεν είναι πολλοί,

είναι ένας κ μοναδικός δρόμος για όλους μας,

πατάμε όλοι πάνω στις πατούσες των προγενέστερων μας, ένας κ μοναδικός δρόμος,

ξανά κ ξανά,

που δείχνει πολλοί ενώ είναι ένας. Φορούμε πολυπρισματικά γυαλιά. Όταν τα βγάλουμε ο δρόμος είναι ένας.

Κεφάλαιο τέταρτο, (παράρτημα),

κάτι σαν η απολογία του Σωκράτη. Πήραν τον Σωκράτη στο δικαστήριο, σχεδόν προδότη,

κ τον καταδίκασαν σε θάνατο.

Η απολογία του δεν ήταν μια απολογία για να τον αθώσουν. Ο Σωκράτης θεωρούσε δεδομένο τον εαυτό του αθώο κ ότι η πολιτεία θα έπρεπε να του κάνει τιμές. Οι Έλληνες δολοφόνησαν με τα ίδια τους τα χέρια τον μεγαλύτερο φιλόσοφο του κόσμου.

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού, ο Σωκράτης ήταν το μέλλον, κ οι Έλληνες το δολοφόνησαν.

Παρόλα αυτά τα παιδιά συνεχίζουν να βλέπουν μέλλον,

ή να στήνουν σκηνικά με φως κ χρώματα. Κ με θεατρικά έργα που να υμνούν τον

άνθρωπο σαν άνθρωπο. Αυτό είναι κάτι το ανεξήγητο σε ένα κόσμο γεμάτο απανθρωπιά. Θα έπρεπε κανονικά όλα τα παιδιά να είχαν εγκαταλείψει από φόβο τον κόσμο,
παρόλα αυτά βλέπουν λουλουπούδια κ παραισθήσεις αθώου ανθρωπισμού κ υψηλής αισθητικής.

Τέλος έργου

Ψωμί – παιδεία - ελευθερία. Γραμμένο σε ένα τοίχο από παιδιά:

Ψωμί – παιδεία – ελευθερία.

Γέμισαν οι δρόμοι από τανκς

Ψωμί – παιδεία – ελευθερία.

Τα παιδιά που μεγαλώνουν
έχοντας στις βαλίτσες τους μέλλον,
που όμως δεν βρίσκουν μέλλον αλλά παρελθόν σε όλες τις αποχρώσεις του,
κ έτσι το μέλλον που έχουν μέσα στις βαλίτσες τους πετιέται στα σκουπίδια,
κ απομένουν κ κοιτάζουν το παρελθόν, κ τρέχουν δάκρυα από τα μάτια τους,
που τους πρόδωσε ο κόσμος,
που τους πρόδωσε ο πατέρας, η μάνα τους, ο θεός τους, ο παππούς τους, η γιαγιά
τους, ο γείτονας,
όλοι αυτοί οι μεγάλοι που με τόση ευλάβεια υπηρετούν το παρελθόν,
σαν θρησκεία,
κ πάνε μετά κ κτυπιούνται στο παζάρι σαν να έχουμε πόλεμο το ποιος θα νικήσει
κ θα πάρει τα πιο πολλά,
κ τα παιδιά που έχουν μεγαλώσει κ που κοιτάζουν το μέλλον που έχουν στις
αποσκευές τους, μένουν αποσβολωμένοι με αυτά που βλέπουν,
κάτι σαν να έχουμε πόλεμο, κ ο εχθρός είναι το παρελθόν,
100, 200, 300 χρόνια πίσω στην λίθινη εποχή. Θα πρέπει οι νέοι να αλλάξουν
μυαλά στους μεγάλους που είναι τόσο προσκολλημένοι στο παρελθόν, κ ξέρουν
ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτε,
κ το μόνο είναι να αλλάξουν αυτοί, οι νέοι, που κουβαλούν μέσα στις αποσκευές
τους το μέλλον.
Κ θα πρέπει να πετάξουν αυτό το μέλλον κ να ασχοληθούν με το παρελθόν, όπως
έκαναν οι γονείς τους κ οι παππούδες τους.
Ένας κόσμος στάσιμος για αιώνες, μουχλιασμένος, βρώμικος, δηλητηριώδης,
χωρίς ζωή,
κ το μόνο εμπόδιο για να προχωρήσει ο κόσμος είναι τα μυαλά των μεγάλων,
αποστεωμένα, παρελθοντολογικά, παλαιολιθικά, συντηρητικά.
κ μετά οι νέοι μας απεγνωσμένοι πετάνε στα σκουπίδια το μέλλον που έχουν φέρει
στις βαλίτσες τους,
κ μπαίνουν σκλάβοι στα σκλαβοπάζαρα του παζαριού κ του εμπορίου,
ή γίνονται τα αφεντικά στους σκλάβους...

αυτή η ανατριχιαστική αντίληψη του αυτοδημιούργητου από το τίποτα που τώρα έγινε εκατομμυριούχος,
κ όλες αυτές οι αηδίες που λέγονται στα παιδιά από το στόμα του παρελθόντος.
Μα η ευτυχία στον άνθρωπο δεν είναι αποκλειστικότητα του ενός. Αν δεν υπάρχει μοίρασμα της ζωής μας με τους άλλους δεν υπάρχει ευτυχία. Η ευτυχία είναι το
Εμείς,
Μαζί, χέρι - χέρι,
αυτά είναι η ευτυχία, αυτό ήταν η ευτυχία, αυτό είναι η ευτυχία, αυτό θα είναι η
ευτυχία κ η καταξίωση στον άνθρωπο,
όχι να ξεχωρίσει αλλά να διαλυθεί μέσα στο πλήθος,
σαν μια σταγόνα νερό μέσα στην θάλασσα. Κ τώρα το σπίτι δεν είναι η σταγόνα
αλλά η θάλασσα ολόκληρη.
Λοιπόν, έτσι γίνεται λοιπόν, έτσι γίνεται μεγάλος ο άνθρωπος, με το Εμείς,
εγώ, εσύ, Μαζί.

Τι να πω στα παιδιά σε ένα κόσμο τόσο ανόητο κ εγωιστικό;

εύχομαι στα παιδιά μια ζωή εντελώς διαφορετική από τους προγόνους τους,
μια ζωή γεμάτη με το εμείς, με το μαζί, με το όλοι μας να προσχωρούμε μαζί.

Η ιστορία δείχνει ότι είναι σαν να σπάμε αυγά στους τοίχους. Η ιστορία της ανθρωπότητας όχι μόνο δεν προχωρά μπροστά αλλά ολοένα πάει κ πιο πίσω, σαν έχει πιάσει τον κατήφορο. Κ θα πρέπει να φρενάρουμε την πορεία του σκοτωμού,
να γυρίσουμε το αυτοκίνητο κ να ανεβούμε ξανά όλη αυτή την ανηφόρα,
σαν αναστοχασμός της ιστορίας μας,
να πούμε συγγνώμη στον κάθε άνθρωπο που τσαλαπατήσαμε χωρίς έλεος,
να κλάψουμε για τους εκατομμύρια κ εκατομμύρια σκοτωμένους που σκοτώσαμε χωρίς κανένα λόγο,
απλά κ μόνο για συμφέροντα του χρήματος,

να πούμε συγγνώμη στα εκατομμύρια κ εκατομμύρια παιδιά που ξυλοκοπήσαμε κ ξυλοκοπούμε, που βιάζουμε, κ.λπ., κ.λπ.,

να πούμε συγγνώμη στις γυναίκες που τις μεταχειριστήκαμε κ τις μεταχειριζόμαστε σαν αντικείμενα,

να πούμε ένα μεγάλο συγγνώμη στην Φύση που την βιάζουμε καθημερινά. Το σπίτι μας!

την Φύση!

Ένα θαύμα αν αλλάξει ο κόσμος. Τίποτα δεν δείχνει κάτι καλό το μέλλον.

ΤΙΠΟΤΑ,

μόνο απόγνωση.

Λοιπόν, οι νέοι θα εκπαιδευτούν, θα μορφωθούν,

κ θα μπουν σαν τα κοτόπουλα στην μηχανή να παράξουν χρήμα. Είτε θα είναι τα αφεντικά των μηχανών κ των κοτόπουλων,

είτε θα είναι τα κοτόπουλα. Κ οι δυο εκδοχές του έργου είναι μακάβριες.

Όμως ας βάλουμε χρώμα στο σκηνικό, δεν είναι όλα μαύρα. Ας δώσουμε μίαν εμπορικότητα στο έργο,

επειδή ποιος θα δει αυτό το έργο; Αφού αυτό το έργο παίζει στην καθημερινότητα μας,

κανένας δεν θα έρθει να δει μια επανάληψη του, ειδικά σε μια εμπορευματοποιημένη κοινωνία που τα πάντα είναι χρήμα κανένας δεν θα πληρώσει για να δει θρίλερ.

Ας μην μιλούμε για την πραγματικότητα ας μιλήσουμε για την Χιονάτη με τους εφτά νάνους.

Απελπιστική η κατάσταση για τους νέους μας. Άλλη μια χαμένη γενιά στην ρουφήχτρα που ονομάζεται παρελθόν. Τουλάχιστον ας διασκεδάσουν την ζωή τους όσο είναι νέοι. Μετά τέλος. Δυστυχώς υπάρχουν κ παιδιά στον κόσμο που μόλις γεννιούνται μπαίνουν αμέσως μέσα στο παρελθόν κ δεν ζουν ούτε τα νιάτα τους. Υπάρχουν κ παιδιά που δεν έχουν να φάνε κ πεθαίνουν της πείνας ή

σκοτώνονται σε πολέμους συμφερόντων του χρήματος.

Τραγική η κατάσταση για τους νέους. Μακάρι να υπήρχε ένας άλλος πλανήτης κ να τους στέλναμε εκεί, όμως πολύ φοβάμαι ότι κ αν υπήρχε άλλος πλανήτης με ζωή εμείς οι μεγάλοι θα κάναμε τα ίδια.

Κλαίω για τους νέους κ όχι για τους μεγάλους. Οι μεγάλοι έχουν αποφασίσει να ζουν μίζερα κ με γεια τους με χαρά τους.

Κλαίω για τους νέους μας, τους νέους όλου του κόσμου επειδή δεν έχουν επιλογές, είναι αναγκασμένοι να γίνουν σαν εμάς τους μεγάλους.

Σαν συγγραφείς έχουμε φαντασία. Όμως δεν φαντάστηκα ποτέ ότι η ζωή των ανθρώπων θα κατέληγε έτσι, ένα βασανιστήριο, ο παράδεισος του ξεπεσμού.

Οι νέοι είναι το όμορφο μέλλον μας. Μακάρι να τα σαρώσουν όλα κ να βάλουν την δική τους σφραγίδα.

Ο αστυνομικός σημάδεψε τον φοιτητή στο πρόσωπο με το πιστόλι κρότου-λάμψης, κ πάτησε την σκανδάλη.

Ακούστηκε ένα δυνατό Μπαμ κ μια δυνατή λάμψη, κ ο φοιτητής με το πανό στο χέρι που έγραφε: ψωμί-παιδεία-ελευθερία, έπεφτε αιμόφυρτος κάτω.

Ο αστυνομικός χαμογέλασε,

κ ένας άλλος αστυνομικός που ήταν δίπλα του τον σήκωσε στους ωμούς κ φωνάζαν μαζί:

ζήτω, νικήσαμε.

Οι φοιτητές που ήταν δίπλα στον αιμόφυρτο φοιτητή τον αγκάλιασαν κ κλαίγοντας τον πήγαν στο νοσοκομείο. Ζούσε ακόμα, ανέπνεε,

ζούσε ακόμα, ανέπνεε.

Καπαρδέλη Ευτυχία

**Ανθών Λογισμοί – Γλυκοστάλαχτο – Τα μικρά παιδιά
Παιδιά – Τριανταφυλλάκι μου - Ειρήνη για όλα τα
παιδιά - Αθώες ψυχές παιδικές**

Η Καπαρδέλη Ευτυχία έχει πτυχίο σαν συντηρητής τέχνης (2021). Έχει διδακτορικό από την ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ. World Academy of Art and Culture | Facebook ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ BHARAT RATNA RABINDRANATH 2022 Διεθνής Πρέσβης του Διεθνούς Επιμελητηρίου Συγγραφέων και Καλλιτεχνών ακαδημία LIC, την @Lily Baylon, την πρόεδρο της Παγκόσμιας Οργάνωσης CIESART Ciesart Europa | Facebook και Διεθνής Πρέσβης στην International Ambassador POETRY, LANGUAGE OF THE SOUL {P.L.O.T.S.} - THE CREATIVES MAGAZINE, APPRECIATES OUR AMBASSADORS PLOTS PLOTS-The Creatives Magazine | Facebook

Ζει στην Πάτρα. Γράφει ποίηση, ιστορίες, διηγήματα, χαϊκού, δοκίμια. Σπούδασε δημοσιογραφία από το Α.Κ.Ε.Μ. και έχει πολλά βραβεία σε εθνικούς διαγωνισμούς. Συμμετέχει σε πολλές Ελληνικές και διεθνείς ανθολογίες. Είναι μέλος της παγκόσμιας κοινότητας ποιητών Ισπανίας Del mundo Kapardeli Eftichia (poetasdelmundo.com) μέλος της IWA (διεθνής ένωση συγγραφέων και καλλιτεχνών) υπό την προεδρία της Teresinka Pereira .

Έχει βεβαίωση του 2017 από την IWA σαν μεταφράστρια Αγγλικών, μέλος της Ε.Ε.Λ.Σ.Π.Η Ένωση Ελλήνων λογοτεχνών- Συγγραφέων των Πέντε Ηπείρων Έχει διδακτορικό (Δόκτωρ λογοτεχνίας) από την Παγκόσμια Ακαδημία Τεχνών και

Πολιτισμού Έχει κερδίσει αμέτρητα βραβεία από το 2006 γράφοντας από την Ελλάδα σε διεθνείς διαγωνισμούς αλλά και από το εξωτερικό Αμερική, Ινδία, Ιταλία, Σερβία, Πολωνία, Αγγλία, Ρουμανία, Γιουγκοσλαβία, Αλβανία, Βέλγιο, Ισπανία Τα ποιήματά μου έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες Μιλάει 2 γλώσσες Αγγλικά και η Ιταλικά έχει ταξιδέψει σε πολλές χώρες όπως η Ιταλία, το Μιλάνο, η Φλωρεντία, το Βατικανό, η Ασίζη, η ιστορική πόλη της Πίζας, η Ουγγαρία, η Γαλλία, το Παρίσι, οι Βερσαλλίες, τα Πυρηναία στη διάσημη περιοχή της Λούρδης, τη Γερμανία, όλη την Ελλάδα κ.λπ. Ένα βιβλίο με τίτλο ΣΙΩΠΗΛΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ «ΠΟΙΗΣΗ» έχει μεταφραστεί στα Αλβανικά Είναι ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΜΕΛΟΣ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ του περιοδικού ATUNIS GALAXY POETRY (atunispoetry.com) Έχει δημοσιεύσει 17 βιβλία σε ιδιωτική συλλογή χωρίς να τα έχει προς πώληση. (eftichiakapa.blogspot.com). Έχει συντάξει πολλές ανθολογίες φίλων, συγγραφέων και ποιητών. Η πρώτη ανθολογία POETS FOR WORLD PEACE από τον Stephen Gill Peace Academy <http://worldpeaceacademy.blogspot.gr/2010/10/poets-for-world-peace.html>

Εκφράζει την ειρήνη, την ανισότητα και τις φυλετικές διακρίσεις Ασχολείται με ευρωπαϊκά προγράμματα και φέτος τελείωσε τη σχολική της εκπαίδευση ΕΠΑΛ με εξειδίκευση στις εφαρμοσμένες τέχνες ως «Συντηρητής έργων» Έχει παρακολουθήσει πολλά ιστορικά, φιλοσοφικά σεμινάρια από πολλά ελληνικά πανεπιστήμια και ξένα 23 σεμινάρια από το Mathesis και πολλά άλλα Συμμετέχει σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς όπου βραβεύεται ακόμη και σήμερα Η δουλειά της είναι σε ξένα και ελληνικά περιοδικά έντυπα ή διαδικτυακά Είναι δια βίου μέλος της ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ-DEEL <https://somateiodeel.blogspot.com/> και στην ΠΕΛ (στην παγκόσμια ένωση συγγραφέων στην Ελλάδα) Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (pelogotechnon.gr) είναι επίσης μέλος πολλών ομάδων στο Facebook και σε ορισμένα διοικητικά συμβούλια Έχει επίσης λάβει από το Σωματείο Ελλήνων Συγγραφέων το δεύτερο βραβείο Κωστή Παλαμά ποιήσεως για τα βιβλία της από την Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών - Ε.Ε.Λ (eel.org.gr), kapardeli@gmail.com http://eftichiakapa.blogspot.gr/2013_10_01_archive.html, World Poets Society (W.P.S.): The Official Website (world-poets.blogspot.com), Kapardeli Eftichia (poetasdelmundo.com). ✍

Ανθών Λογισμοί

*Με τα πουλιά, του ανέμου φιλιά
μακριά πολύ μακριά
εκεί που τα παιδιά
στην αγκαλιά των Αγγέλων
κοιμούνται
ταξιδεύω*

*Ω! εσύ που αγρυπνάς
καρδιά μου
με τα τρυφερά
του Παραδείσου άνθη
στα βελούδινα πέταλα
φως και ζεστασιά*

στα γηρατειά

Οι ρίζες γεννούν τον ανθό
και τα μάτια των παιδιών με
κόκκινες χρυσοκλωστές ονείρων
πλημμύρισαν... με
αστερόλουστες νύχτες παραμυθιών

Ω! τι γιορτή, αμέτρητες γεννήσεις
η ομορφιά γεμίζει τα χέρια
φωνούλες φλυαρούν
παιδικές ψυχές
διαβαίνουν
ανθών λογισμοί

Αχ! τα παιδιά τα δικά μας
όλου του κόσμου τα παιδιά
σαν τα μελίτσια αδημονούν
στον Ήλιου το φίλημα
για τα μεγάλα ταξίδια

Μα τα παιδιά πεινάνε
και είναι γυμνά
παιδιά στου πολέμου
τα ματωμένα χρώματα
μες την φωτιά

στων λουλουδιών την γιορτή
ολογάλαζοι ανθοί
σαν τα αστέρια σαν
το αγέρι σαν την ψυχή

Blossom thoughts-CHILDREN

*In birds , the wind kissing
too far away
where children
in the arms of Angels
I sleep
travel*

*Oh ! you who vigilantly
my heart
with tender
Flowers of Paradise
the velvet petals
light and warmth
in old age*

*Its roots lay the flower
and the eyes of children
red golden threads dream
flooded with ...
nights are full of stars tales*

*Oh ! what celebration , countless births
beauty fills hands
little voice chattering
children's souls
crossing
blossom thoughts*

*Ah ! Children our own
all the world's children
like colonies growing impatient
the suns kissing
for long journeys*

*But kids are hungry
and bare
children in war
bloody colors
inside the fire
in celebration of flowers
beautiful light blue blossoms
like stars as
the breeze as the soul*

Dolce anima e tenero

*Gli anni della gioventù
Ho vissuto tutto solo
in quei paesaggi che
riempito con un sole segreto
le palpebre
Abbinato con i suoi gigli
Vergine Maria
e il vento della libertà
Messaggio inciso su fresca
labbra di gioia*

*Cigni, con le loro ali
hanno coperto fiori bianchi lillà
alle verità piegate
Ho incontrato i sogni in un bouquet
luce
nel fogliame appena nato*

Γλυκοστάλαγτο

*Τα χρόνια της νιότης
έζησα ολομόναχος
σε εκείνα τα τοπία που
γεμίζουν με μυστικό Ήλιο
τα βλέφαρα
Ταιριασμένα με τα κρινάκια της
Παναγιάς
και τον άνεμο της λευτεριάς
Άγγελμα, χάραγμα στα δροσερά
χείλη της χαράς*

*Κόκνοι, με τα φτερά τους
σκέπασαν τις άσπρες
πασχαλιές
στις λογισμένες αλήθειες
γνώρισα τα όνειρα σε ένα μπουκέτο
φωτός
σε νεογέννητες φυλλωσιές*

SWEET DISTILLATE

*The years of youth
I lived all alone
in those landscapes
filled with secret Sun
eyelids
Matched with lilies*

Virgin
and the wind of freedom
Message, mark the cool
lips joy

Swans with their wings
they covered the white
lilacs
the bent truths
I met dreams a bunch
light
in newborn foliage
life

Τα μικρά παιδιά

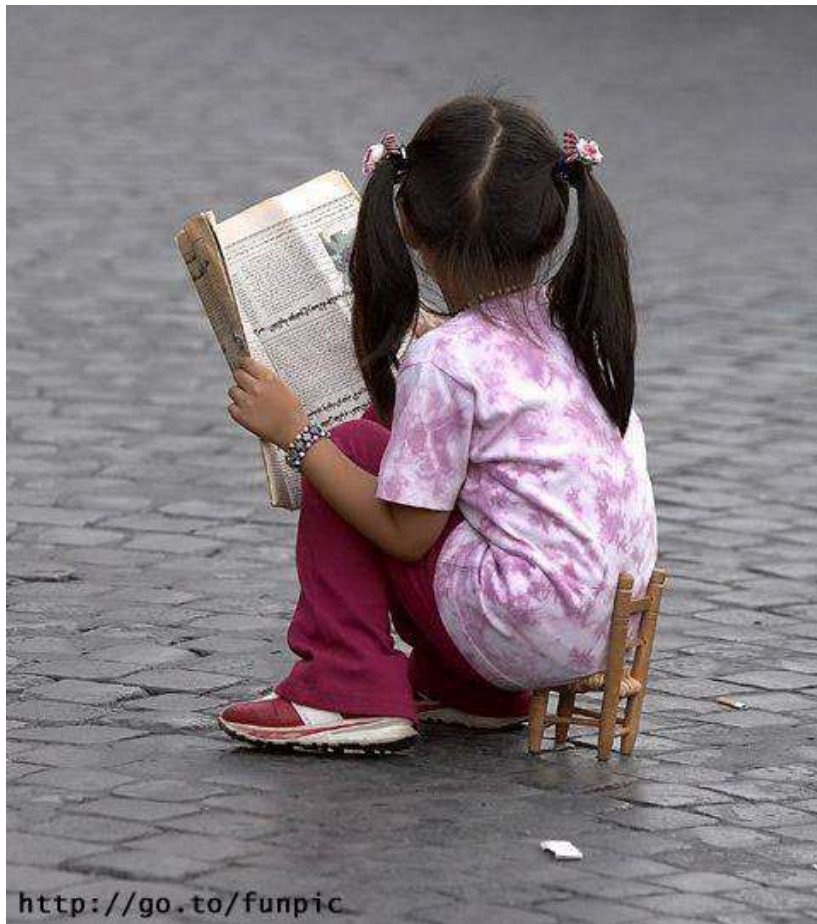
*Τα μικρά παιδιά
άστρα πρωινά
λουλούδια και τριαντάφυλλα
πεταλούδες και πουλιά
όνειρα φιλιά
όλα χωρούν
στην παιδική αγκαλιά*

*Αθώα μάτια
παιδιά που ακούν τους μεγάλους
να μιλούν για αυτά
παιδιά με διαφορετική
γλώσσα και χρώμα
πλούσια η φτωχά
δεν διαφέρουν από τα άλλα
γιατί είναι ίδια
όλα του κόσμου τα παιδιά*

CHILDREN

*The little children
stars mornings
flowers and roses
butterflies and birds
dreams kisses
all fit
in child arms*

*innocent eyes
Children hear adults
talking about these
children with different
language and color
rich or poor
not differ from the other
because it is the same
all the world's children*

Παιδιά

*Νεαρά βλαστάρια
Φλωαρούν
το φως του Ήλιου
κολλά
στα μαγουλά τους*

*Στα παιδικά δάχτυλα
χύνονται οι χαρές
στης μέρας το τρελό
κυνηγητό*

παρασυρμένες φωνές

*Αθωότητας μυρωδιά
στο φέγγος της χαραυγής
εξαντλητική ψιθυριστή*

Ομορφιά

Νέα ζωή

*Στον χρόνο
μεταφράζω την καρδιά
μετρώ τα αστέρια
στα νεαρά μάτια*

CHILDREN

Young faces

chatter

Sunlight

sticks

their cheeks

In childrens fingers

poured joys

Joined crazy day

chase

voices drifted

innocence smell
the glimmering of dawn
exhaustive whisperer
beauty
new life

At time
translate the heart
count the stars
in young eyes

Τριανταφυλλάκι μου

*Τον κόσμο ποιος ορίζει
.....το ακοίμητο πουλάκι
στις φωλιές του αέρα
τον έρωτα κερνά
με πόνο και καημό
μέσα στον κήπο
με φως και χάρη
μικρό μου τριανταφυλλάκι
πηγή της ομορφιάς
στα νέα κάλλη
φιλήματα γλυκά*

*Να ξενοχτήσω κοντά σου
σπλαχνικά*

να γλυκαίνει η καρδιά
και αν ματωθώ και πληγωθώ
της ψυχής μου αστεράκι
στην ροδόξανθη αυγή
θα σε φιλώ

MY LITTLE ROSE

*The world who defines
..... the Sleepless birdie
to
nests air
love Cairns
with pain and sorrow
in the garden
with light and grace
my little roses
source of beauty
in the new charms
sweet kisses*

*To stay up to you
graciously
To sweeten the heart
if porated and get hurt
my soul asterisk
the rosy dawn*

Ειρήνη για όλα τα παιδιά

*Ο Κύκλος γύρω από την Σελήνη
μια ήσυχη λίμνη
μια γλυκιά ονειρού σελίδα, το παιχνίδι
τα ρόδινα μάγουλα
στο ψύχος του Χειμώνα ,κόκκινη φλόγα*

*Στο φως της ημέρας ,νιάτα χρυσά τρυφερά
στις χαρούμενες μέρες
με μια μπάλα ή ένα ποδήλατο ευτυχισμένα .. τα παιδιά*

*Η Ειρήνη για όλα τα παιδιά
Είναι η μέρα που δεν χάθηκε
Είναι η μέρα που δεν δάκρυσε
είναι η μέρα που η νύχτα άργησε
Τα παιδιά στους ήχους της σειρήνας ,παντού φωνές και καπνοί
στις λαβωματιές και στις ουλές ματωμένα, δακρυσμένα*

*Μπουμπούκια που μαράθηκαν ,πουλιά λαβωμένα
στην ερειπωμένη βομβαρδισμένη πόλη*

παιδιά που έμειναν στο κρύο και στην λάσπη μόνα
που αποκοιμήθηκαν με βλέφαρα παγωμένα

Παιδιά που ποτέ δεν μεγάλωσαν

Ο πόλεμος τους τα πήρε όλα

Ειρήνη για όλα τα παιδιά

PEACE FOR ALL CHILDREN

The Circle around the Moon

a quiet lake

a sweet dream page, the game

the pink cheeks

in the cold of Winter, red flame

In the light of day, youth golden

tender in the happy days

with a ball or a bicycle the children happily

Peace for all children

It is the day that is not lost

It is the day he did not cry

is the day the night was late

Children in the sounds of the siren

voices and smoke everywhere tearful

on the labia and scars bloody

Withered buds, wounded birds

in the ruined bombed city

children left alone in the cold and mud

who fell asleep with frozen eyelids

*Children who never grew up
Their war took them all
Peace for all children*

"Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού"

Αθώες ψυχές - παιδικές

Ψυχές Αθώες

*κορμάκια τρυφερά , ροδαλόφυλλα παιδικά μαγουλάκια
σε ένα τραγούδι που ταξιδεύει, με ένα καραβάκι χάρτινο
στο βαθύ του ποταμού νεράκι*

*Την αστερόσκηνη των ονείρων σκορπίζουν
χέρια απείθαρχα, την ασχήμια βάφουν
με τα χρώματα του ουράνιου τόξου*

*Παιδιά , ψυχές του Φωτός κερδισμένες
γεμάτες λευκή ευθραυστότητα
σαν τις μελισσούλες χαρωπά ζουζουνίζουν
Τις χώρες του Ήλιου βρίσκουν οι λέξεις τους
με τα άνθη μιλούν
και στα πέταλα του γιασεμιού
την ζωή χαρίζουν*

*Στην αυλή της γειτονιάς που ο Ήλιος το χτυπά
και στο γεφυράκι στην στροφή του δρόμου
φωνές από παιδιά*

*Παιδικές φωνές ,λουλούδια ανθισμένα
κρινάκια που στους
ανέμους της γιορτής, τις καλοσυνάτες μέρες
Χορεύουν και στην κάρδια μας τρυπώνουν κρυφά*

*Από παιδικά μάτια κυλούν
τα γλυκά δάκρυαφιλιά του Ήλιου ζεστά*

*Βροχή ,χρυσή αστερόσκηνη ,παιδιά
με μάτια ελπίδας ,αγάπης και χαράς
Όνειρα αγγέλων Λευκά
Παλάτια ονείρων ,παλάτια μαγικά*

Αθώα όνειρα παιδικά

"Looking to the future through the eyes of a child."

Innocent Souls

*tender bodies, rose petals children's cheeks
in a song that travels
in the deep water of the river with a paper boat*

*They scatter the stardust of dreams
hands unruly, paint ugliness
with the colors of the rainbow
Children ,souls of Light won,
full of white fragility
like bees buzzing happily*

The countries of the Sun

*find their words, with flowers talking
and on the jasmine petals
they give life*

*In the yard of the neighborhood where the Sun hits it
and on the bridge at the turn of the road
voices from children*

*Children's voices, flowers in bloom
lilies where in the winds of celebration,
on good days
They dance and secretly pierce our hearts*

*They roll from children's eyes
the sweet tears warm kisses of the Sun. .*

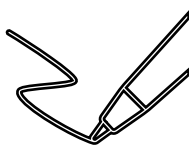
*Rain, golden stardust, children
with eyes of hope, love and joy*

*White angels dreams
Dream magical palaces
Innocent childhood dreams*

Καραπέτρου Ελένη

Παιδί να μείνω

Η Καραπέτρου Ελένη είναι απόφοιτη του Τμήματος Οδοντικής Τεχνολογίας του Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος της Αθήνας(2014). Μεταπτυχιακή φοιτήτρια της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας του Προγράμματος Σπουδών Προαγωγή Υγείας Στην Τρίτη Ηλικία του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής. Ομιλήτρια στο 1ο Επιστημονικό Συνέδριο Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, Σημερινή Πραγματικότητα &Μελλοντικές Προκλήσεις. Θέμα παρουσίασης: Η επίπτωση της νωδότητας στην κοινωνικότητα των ηλικιωμένων. 2014 - Σήμερα. Βοηθός γναθοχειρουργού, βοηθός γενικού οδοντιάτρου, υπεύθυνη Γναθοχειρουργικού και Ορθοδοντικού τμήματος σε Κέντρο Οδοντιατρικής Περίθαλψης στη Νέα Φιλαδέλφεια.

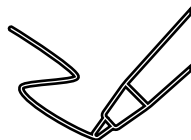

Παιδί να μείνω μια ζωή
να παίζω, να διαβάζω
Παρά μεγάλος να γενώ
να κλαίω να σφαδιάζω.
Μέσα απ' τα μάτια μου αυτά
μόνο ευτυχία έχω
Παιχνίδι, αγάπη και χαρά
κι όλο τριγύρω τρέχω.
Δεν θέλω ούτε πόλεμο
ούτε πληγές στο σώμα
που σ' αναγκάζουν να κρατάς
πολύ κλειστά το στόμα.
Θέλω αγάπη και χαρά
χαμόγελα, ευτυχία...
Που όμως δεν υπάρχουν πια
και ζουν μια δυστυχία.
Γι' αυτό κι εγώ μικρό παιδί
να μείνω θέλω μόνο
Την κάθε μέρα να γλεντώ
χωρίς να νιώθω πόνο...

Καρλή Βάσω

Με οδηγό την πυξίδα

Η Βάσω Καρλή γεννήθηκε στο Περιστερί. Διαμένει μόνιμα εκεί, είναι πολύτεκνη μητέρα και εργαζόμενη. Παρακολούθησε σεμινάρια δημιουργικής γραφής και ολοκλήρωσε τα εξ αποστάσεως μαθήματα του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα "Δημιουργική Ανάγνωση και Γραφή της Πεζογραφίας". Έχει αρθρογραφήσει και έργα της έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Επίσης έχει εκδώσει τα εξής παραμύθια: "Την ιστορία της μικρής ηλιαχτίδας", "Το μικρό κουρέλι" καθώς και τον "Μικρό Άλφα", ο οποίος βραβεύτηκε από τις εκδόσεις Ηλιαχτίδα στον πρώτο πανελλήνιο διαγωνισμό παραμυθιού.

Μπορεί να είμαι μικρό παιδί αλλά σας προτρέπω να αφεθείτε στο παιδικό μου βλέμμα και μαζί να κάνουμε ένα ταξίδι στο μέλλον.

Συνοδοιπόροι μου θα είναι εκείνοι που με αγαπούν πραγματικά και με νοιάζονται.

Θα τους κοιτώ στα μάτια και θα βλέπω την ψυχή τους, τα χείλη τους θα μου ψελλίζουν το “σ’ αγαπώ” και θα παίρνω δύναμη.

Θα τρέξω το δικό μου μαραθώνιο και εάν θα διψάσω ή πεινάσω στη διαδρομή, θα ανοίξω τα βιβλία μου, θα εφοδιαστώ με τις απαραίτητες γνώσεις και εάν πάλι δεν ικανοποιηθώ θα ψάξω να βρω άλλες πηγές τροφοδότησης.

Δε θέλω να κλείνω τα μάτια και να βλέπω εφιάλτες. Θα κυνηγήσω τα όνειρά μου, και δεν θα επιτρέψω σε κανέναν να τα φρενάρει.

Όταν θα ξυπνώ το πρωί δε θα ξεχνώ να κοιτάζω τον ήλιο σαν να’ ναι κάθε μέρα η πρώτη φορά και θα δοξάζω το Θεό που έχω τα μάτια μου ανοιχτά.

Θα εξασκήσω το επάγγελμα που αγαπώ για να είμαι καλά και να μπορώ να προσφέρω και δεν θα αγκομαχήσω ούτε θα παραπονεθώ.

Δεν είναι εύκολο να κατακτήσω αυτά που επιθυμώ. Όμως εσείς οι μεγάλοι ξεχνάτε πολύ εύκολα και θέλοντας να προστατέψετε εμάς τους μικρούς δεν μας αφήνετε να δοκιμαστούμε.

Μπορεί το ταξίδι μας να έχει μεγάλη διάρκεια, αλλά επιστρέφοντας πίσω στη δική του Ιθάκη ο καθένας, θα διαπιστώσει ότι δεν είναι ένας ακόμη ψυχικά και σωματικά ταλαιπωρημένος άνθρωπος.

Όσες φορές έπεσα κάτω ξανασηκώθηκα, έμαθα να συγχωρώ, να μη το βάζω κάτω, να σκύβω το κεφάλι όπου χρειάζεται, αλλά και να το υψώνω όπου επιβάλλεται.

Ο θησαυρός που αποκόμισα απ’ αυτό το ταξίδι είναι η αθωότητα, η αισιοδοξία, η αγνότητα, ο αυθορμητισμός, το χαμόγελο και η καλή καρδιά.

Ένας πολύτιμος θησαυρός που θα τον κουβαλώ πάντα μαζί μου και δεν θα τον ανταλλάξω όσα χρόνια και εάν περάσουν.

Ευτυχώς, δε χάσαμε την παιδικότητά μας.

Παραμείναμε ζωντανοί και λάβαμε μεγαλύτερη ικανοποίηση όταν διαπιστώσαμε

ότι η πυξίδα μας δεν μας πρόδωσε ποτέ.

Η βελόνα της είχε πάντα κατεύθυνση σε έναν τόπο φωτεινό σαν τον ήλιο, σε έναν ουρανό δίχως μαύρα σύννεφα, σε ένα αισιόδοξο, τολμηρό, και λαμπρό μέλλον.

Τα πράγματα είναι απλά. Εμείς τα περιπλέκουμε.

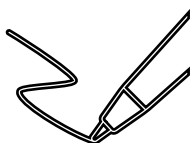
Ας αφήσουμε να ξυπνήσει το παιδί μέσα μας και ας του δείξουμε εμπιστοσύνη.

Ας κλείσουμε τα μάτια και ας ταξιδέψουμε μαζί του.

Ανοίγοντάς τα, μπορεί να μας εκπλήξει και εμάς τους ίδιους το αποτέλεσμα.

Κολιού Αντιγόνη

Η Αξία της «παιδικής θετικότητας» για το μέλλον

Ελπίδα, αισιοδοξία, φαντασία, αυθορμητισμός είναι κάποια από τα συναισθήματα που χαρακτηρίζουν τη παιδική ηλικία . Ο πνευματικός και συναισθηματικός κόσμος των παιδιών εξελίσσονται σταδιακά και επηρεάζονται από περιβαλλοντικά ερεθίσματα και κοινωνικές συμπεριφορές. Τα παιδιά ονειρεύονται και δημιουργούν εικόνες μέσω της φανταστικών σχημάτων και σχεδιάζουν το μέλλον θέτοντας πραγματοποιήσιμους ή μη στόχους. Η μαγεία στον τρόπο σκέψης των παιδιών έγκειται στην «αθώα», γνήσια, αυθεντική οπτική πέρα από τοξικότητα και μνησικακία. Τα μάτια τους, σαν καθρέπτης, αντικατοπτρίζουν ένα ελπιδοφόρο μέλλον που δίνει κίνητρο για εξέλιξη. Η σύγχρονη περίοδος έχει «κυριευτεί» από φόβο, έλλειψη ενσυναίσθησης, εγκληματικούς χαρακτήρες, πολεμικές και συγκρουσιακές συνθήκες. Η πρωτόγνωρη κοινωνική, πολιτισμική και υγειονομική κρίση, έχει συνταράξει τους κοινωνικούς δεσμούς και την ανθρώπινη φύση, συμπαρασύροντας την ψυχική υγεία παιδιών και ενηλίκων. Αυτό έχει ως συνέπεια τη «κατάρρευση» των μελλοντικών σχεδίων και τη «κατάπτωση» της ψυχικής δύναμης και των ανθρώπινων αξιών. Παρόλα αυτά, η δύναμη της θέλησης και η αγάπη για ζωή, κινητοποιούν τον άνθρωπο να πορευτεί με αισιοδοξία και να ονειρευτεί δίχως όρια.

Σύμφωνα με επιστημονικές μελέτες, αυτό που διακρίνει το ανθρώπινο είδος από τα άλλα, είναι η ικανότητα να αναλογίζεται και να οραματίζεται το μέλλον. Το μοναδικό αυτό χάρισμα της προνοητικότητας, αποτελεί τον «ακρογωνιαίο λίθο» του ανθρώπινου πολιτισμού. Όμως, αυτό συχνά μπορεί να είναι πηγή άγχους ή κατάθλιψης για το μέλλον, κάτι που εξαρτάται από την ιδιοσυγκρασία του εκάστοτε ατόμου. Η προσωπική οπτική για το μέλλον, αποτελεί είτε ασυνείδητα είτε συνειδητά, μια κεντρική λειτουργία του εγκεφάλου. Η ικανότητα του ανθρώπινου εγκεφάλου να αναπτύσσεται, να προσαρμόζεται και να «ξαναπλάθει» τις ίδιες του τις λειτουργίες, αυτό που αποκαλείται «πλαστικότητα» από τους νευροβιολόγους, είναι από τους σπουδαιότερους μηχανισμούς της φύσης. Είναι αναμφίβολα ένα από τα σημαντικότερα πλεονεκτήματα, η ικανότητα να αναδιαμορφώνουμε σκέψεις και συναισθήματα προς όφελός μας. Με τον ίδιο τρόπο, ο εγκεφαλικός μηχανισμός λειτουργεί κατά τη παιδική ηλικία, συμπεριφορές και σκέψεις υιοθετούνται και μαθαίνονται. Ο θετικός τρόπος σκέψης με την υιοθέτηση αρχών της θετικής ψυχολογίας, θα επιδράσει καταλυτικά στις πράξεις και στα συναισθήματά μας και θα καθορίσει τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε το μέλλον μας.

Η θετική ψυχολογία, είναι η επιστημονική προσέγγιση που εστιάζει στην προώθηση της θετικής λειτουργίας σκέψεων και συναισθημάτων, αποσκοπεί στην ευδαιμονία και ψυχική ικανοποίηση. Στην πραγματικότητα, θετική σκέψη, σημαίνει πως προσεγγίζουμε τις προκλήσεις της ζωής με θετική οπτική, αξιοποιώντας τις δυνητικά δυσάρεστες καταστάσεις με ωφέλιμο τρόπο ανακαλύπτοντας την πηγή του προβλήματος. Τα παιδιά που θεωρητικά είναι φύσει αισιόδοξα, αντιμετωπίζουν τις προκλήσεις και τα εμπόδια με περισσότερη αυτοπεποίθηση και αναζητούν πάντα ένα «καταφύγιο» χαράς. Υπό αυτές τις συνθήκες, τα παιδιά μπορούν να αυτοσχεδιάζουν, να φαντάζονται και να δημιουργούν ευχάριστες εικόνες για το μέλλον. Τα παιδιά αποτελούν πηγή ενέργειας, ψυχικής δύναμης και πρότυπα οπτισμού. Τα όνειρα τους «ζωντανεύουν» μέσα από συναισθήματα και φαντασία και όχι από τη ψυχρή λογική. Αυτό συμβάλλει στον οραματισμό μεγαλεπήβολων και φαινομενικά μη

πραγματοποιήσιμων στόχων, οι οποίοι όμως αποτελούν κίνητρο για την μελλοντική τους εξέλιξη. Η εμπιστοσύνη στον εαυτό καθώς και η πεποίθηση και η πίστη πως ο κόσμος μπορεί να αλλάξει, αποτελούν κινητήριο δύναμη για ένα καλύτερο μέλλον. Η εσωτερική ψυχική δύναμη είναι που παροτρύνει και παρασύρει να εξελιχθούμε και να στοχεύουμε με «ορμή» στο μέλλον. Εάν ο άνθρωπος πιστέψει στα όνειρά του με άφθονο ζήλο, δίχως δισταγμούς, τότε σίγουρα αυτά μια μέρα θα «ζωντανέψουν», παίρνοντας σάρκα και οστά.

Εν κατακλείδι, όταν εστιάζουμε στις θετικές σκέψεις, αυξάνουμε την ανθεκτικότητά μας, την αυτοπεποίθηση και την ελπίδα για την επίτευξη των στόχων μας. Η δημιουργία ενός ευτυχισμένου και ολοκληρωμένου βίου, επέρχεται μέσω της υιοθέτησης των συναισθημάτων της αθωότητας, της «παιδικότητας», της εμπιστοσύνης στον εαυτό και στην δύναμη της φαντασίας. Οι καθημερινές προκλήσεις μπορεί να αποσκοπούν στον αποπροσανατολισμό μας ή στην ψυχική αποδυνάμωσή μας, αλλά είναι χρέος όλων η προσπάθεια ψυχικής ανασυγκρότησης και διαχείρισης των δυσκολιών. Η ονειροπόληση, η επικέντρωση στα «δυνατά» σημεία, η στοχοθέτηση για την εκπλήρωση των ονείρων, απορρέει πηγαία από την ανθρώπινη φύση και ο άνθρωπος προορίζεται για την δημιουργία και επίτευξη των στόχων του. Η συνειδητοποίηση των πραγματικών εσωτερικών μας δυνάμεων και αξιών, η γενναιότητα, η επιμονή και η ακεραιότητα θα συμβάλλουν στην πραγματοποίηση όλων των σχεδίων μας στο μέλλον. Αυτά τα χαρακτηριστικά ταυτίζονται με τη ψυχοσύνθεση των μικρών παιδιών. Όπως λοιπόν ένα μικρό παιδί δεν παραιτείται εύκολα, φαντασιώνεται τους στόχους του, ονειρεύεται το μέλλον και ζει με ενθουσιασμό και αυθορμητισμό, έτσι ακριβώς οφείλουμε όλοι να πράττουμε. Αν κοιτάξουμε βαθειά στα λαμπερά μάτια ενός μικρού παιδιού, θα δούμε το μέλλον να «ζωντανεύει».

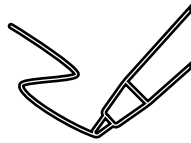
Κορτσίνογλου Ανθούσα

Να θυμάσαι να τραγουδάς δυνατά ...

Η Ανθούσα Κορτσίνογλου γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Διακρίθηκε στο διαγωνισμό παιδικής ζωγραφικής με θέμα: «Ζωγραφίζω το Περιβάλλον», για την έκδοση του ημερολογίου του 2001 (Δήμος Θεσσαλονίκης) και, αργότερα, σε διαγωνισμό της συμπλήρωσης 90 χρόνων από την έναρξη των Βαλκανικών Πολέμων του 1912-13 που πραγματοποίησε η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ· «Ηπειρος, Κρήτη, Μακεδονία, Νησιά του Β. και Α. Αιγαίου: ταξιδεύω στο χθες, παρατηρώ το σήμερα, φαντάζομαι το αύριο και ζωγραφίζω...». Είναι απόφοιτη της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ και παρακολούθησε το μεταπτυχιακό κύκλο σπουδών στην ειδίκευση· «Βιβλικών, Πατερικών, Αγιολογικών και Θρησκευολογικών Σπουδών» της ίδιας σχολής, καθώς συμμετείχε και σε επιστημονικές ημερίδες, επιστημονικά συνέδρια, αλλά και βιωματικά εργαστήρια, όπως: «ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ: Ιατρική, Θεολογική & Νομική προσέγγιση», «Εκκλησιαστική Μουσική. Σύγχρονες τάσεις και προοπτικές», «ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ: Προβληματισμοί-Επισημάνσεις-Προτάσεις», «Οικογένεια, Εφηβεία & Επαγγελματικές Επιλογές». Επίσης, είναι κάτοχος του πτυχίου Microsoft Office Specialist Master. Κυκλοφόρησε το πρώτο της πόνημα, ένα εφηβικό-νεανικό μυθιστόρημα με τίτλο· "Η Λέξα και το Άνοιγμα του Νεραϊδόκοσμου" (Εκδόσεις Ωρίωνας 2016). Ακολούθησε το δεύτερό της πόνημα

παιδικής λογοτεχνίας, "Το Μωβ Σκαντζοχοιράκι" (Εκδόσεις Ωρίωνας 2017). Συμμετείχε με ποιήματά της στα συλλογικά έργα: "Στα Μονοπάτια των Λέξεων" (Εκδόσεις Ωρίωνας 2017), "200 χρόνια ελεύθερου βίου" (Ε.Λ.Β.Ε. 2021) και με πεζό κείμενο, στο eBook, με θέμα: "Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη ημέρα της Covid-19" (Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας 2021). Είναι μέλος της Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος (Ε.Λ.Β.Ε.). Δραστηριοποιείται στο χώρο του βιβλίου.

«Εσύ τι λες;» με ταρακούνησε η φωνή της μικρής Ρηνιώς και το βλέμμα μου έπεσε αλαφιασμένο πάνω της...

Η Ρηνιώ ήταν η μικρότερή μου αδελφή. Καστανομάλλα με σπάνια γαλαζοπράσινα μάτια και μερικές αντιπροσωπευτικές φακίδες που ξεπηδούσαν στην αντίληψή σου, όταν την παρατηρούσες προσεκτικά. Είχε το σκέρτσο και, μόλις, έπεφτε η πρώτη σταγόνα βροχής, έτρεχε ξυπόλυτη στην αυλή και τιναζόταν στον αέρα, παραδινόταν σ' έναν ξέφρενο χορό και, κάποιες στιγμές, μου φαινόταν πως δεν ήταν φτιαγμένη για εμάς... δεν της άξιζε, τέλος πάντων, αυτός ο σάπιος κόσμος!

Δεν κράτησε ποτέ το απουσιολόγιο της τάξης της, δεν έζησε το "κανάκεμα" της αριστούχας μαθήτριας, επειδή έζησε σα μαθήτρια του 8, αλλά της "κοσμιοτάτης" διαγωγής. Και αυτό το οχταράκι την έκανε πάντα τόσο συμπαθητική μέσα στην οικογένεια, τόσο προσγειωμένη μεσ' τα πράγματα και ούτε εκείνη το αντιλαμβανόταν. Ενώ προοριζόταν να ζήσει αιθέρια, να ατενίζει ήλιο και να καταρρίπτει συμβάσεις...

«Λοιπόν, Αφροδίτη;» με ξαναρωτάει. «Είδες τι παθαίνεις όταν πίνεις τη ζεστή σοκολάτα της μαμάς; Σου μιλάνε και εσύ κοιτάς στο υπερπέραν απ' το χουζούρεμα! Και να πεις ότι βλέπεις και τίποτα καλό... Κούνα το κεφάλι σου... Γκλου-γκλου...» και με τα δυο χεράκια της πήγαινε το κεφαλάκι μου, πέρα δώθε, σα να ήταν κανένα μπλουζάκι που κρεμάνε με μανταλάκια και ο σφοδρός άνεμος τα κάνει όλα δις μαδιάμ...

«Άσε με, καλέ!» την αποπήρα και την τράβηξα από πάνω μου.

«Όχι, θα μ' ακούσεις!» μου φώναξε.

«Μμ...πρωί, μεσημέρι, βράδυ αυτό κάνω!» την ειρωνεύτηκα. «Στις 8:15, με το κουδούνι του σχολείου, είσαι γιατρός, με το που ξυπνάς, όμως, κάθε μέρα, ήδη έχεις καταλήξει σε ηθοποιός και, στο σχόλασμα, γυρνώντας σπίτι, είσαι δικηγόρος! Ένα επάγγελμα επιλέγει ο άνθρωπος να πορευτεί στη ζωή του, για την ακρίβεια, μάλλον, σε επιλέγει αυτό το ένα προτού το καταλάβεις...».

«Εσύ, δηλαδή, πώς το βλέπεις το μέλλον μου;» ξεφούρνισε εκεί μια ερώτηση και άντε τώρα να της δώσεις απάντηση...

«Να, εγώ τώρα...» κόμπιασα.

«Ναι...» σέρνει τη φωνούλα της, με κοιτάει κιάλας και με αυτές τις γαλαζοπράσινες χάντρες κομπολογιού που έχει για μάτια και, κοντολογίς, τα χάνω...

Πήρα μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησα το λογύδριο...

«Η ζωή σου θα είναι όμορφη... Θα είσαι πολύ περισσότερο ευτυχισμένη από κάθε πριγκίπισσα των παραμυθιών...».

«Την αλήθεια...» με διέκοψε η μουσίτσα.

«Θα σπουδάσεις, θα βρεις δουλειά, θα παντρευτείς και θα γεννήσεις τρία παιδιά...».

«Η κόρη της κας. Φλώρας είναι σπουδαγμένη, άνεργη και ανύπαντρη, λέει η μαμά...».

«Έτυχε η κόρη της κας. Φλώρας! Η ανιψιά της κας. Ελένης είναι τακτοποιημένη σε καλή δουλειά...».

«Μα δεν είναι ευτυχισμένη, λέει η μαμά... Και κάμποσες φορές μου έχει θυμώσει, επειδή τραγουδάω δυνατά...».

Πράγματι, η ανιψιά της κας. Ελένης δε φαινόταν ευτυχισμένη και δεν εννοώ να "πετάει" μονίμως από τη χαρά της. Νέα, κρινάκι ολάνθιστο, μα σαν έκλεινε πίσω της την πόρτα του σπιτιού της και κλειδαμπαρώνοταν επιστρέφοντας της δουλειάς της εκπαιδευτικού, ξανάσαινε δίνοντας την εντύπωση πως μετά τις 14:15 το μεσημέρι άρχιζε η ζωή της. Κάποτε, υπήρξα μαθήτρια μια σπουδαίας Καθηγήτριας της Φιλολογίας και ήμουν μεγαλύτερη της πανέξυπνης Ρηνούλας... Προτιμώ τη λέξη "δάσκαλος", πιο οικεία, για όλους εκείνους που είναι συνειδητά ταγμένοι στο παιδαγωγικό έργο τους, όπως "ένας μοναχός είναι ταγμένος στο μοναστήρι του". Η θέση μου ήταν δίπλα στο παράθυρο να αγκαλιάζω το καλοριφέρ, σχεδόν σπασικλάκι στο πρώτο θρανίο... Όταν έβρεχε, συνήθως, οι μαθητές "έκλειναν" παράθυρα και κουρτίνες αδιάφορα, δυστυχώς δίχως καμία συναισθηματική σύνδεση του "έξω" με το "μέσα". Όταν έβρεχε, το πρόγραμμα έγραφε "Λογοτεχνία"... Γιατί ο Θεός επέλεγε να "χύνει" τα δάκρυα Του τούτη τη διδακτική ώρα, πότε δε θα το μάθω... Θυμάμαι εκείνη τη δασκάλα πώς εισερχόταν

στην αίθουσα, με τι αέρα κοσμοπολίτισσας, με τι χάρη αλαφροϊσκιωτης νεραϊδας στα πατήματά της...Και όλα αυτά τής τα προσέδιδαν οι μακριές καλόγουστες φούστες της, τα φουλάρια ποτισμένα από μποέμικα αρώματα... Πού θέλω να καταλήξω... Εισερχόταν στην αίθουσα και έλεγε· *«τραβήξτε τις κουρτίνες, παιδιά, και ανοίξτε τα παράθυρα, ίσα ίσα να ακούμε τη βροχή σα διαβάζουμε Λογοτεχνία... Η βροχή είναι για τους μελαγχολικούς...»*. Και διαλυόταν, έτσι απλά, η συσκοτίση δωματίου και μυαλού... Όχι πολύ αργότερα, η κακιά αρρώστια την χτύπησε βαριά, διότι αυτό γίνεται πάντα με τους ενάρετους ανθρώπους. Η Ρηνιώ θα μπορούσε να ήταν, στο μέλλον, μαθήτρια αυτής της χαρισματικής δασκάλας... Θα μπορούσε, όμως, να υπάρξει και ένα φωτεινό χαρισματικό πρόσωπο στη ζωή της και στις ζωές των άλλων. Αν κρατιόμασταν ακόμη παιδιά, δε θα έβρισκε το κακό χαραμάδα στις ζωές μας. Πού είναι το τόπι, το κρυφτό και το κυνηγητό; Σα να μην παίξαμε ποτέ. Και θυμάμαι τα λόγια του Χριστού για τα παιδιά και τη Βασιλεία του Θεού· *«ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. καὶ ὃς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἐν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου»* (Μτ.18, 3-5). Και προχωρώ παρακάτω, στο κατά Ματθαίον, όπου ο Ιησούς καλεί κοντά του και ευλογεί τα παιδιά, επειδή η Βασιλεία του Θεού ανήκει σε ανθρώπους που είναι σαν αυτά· *«ἄφετε τὰ παιδιά καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρὸς με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»* (Μτ. 19,14). Και, ύστερα, τι να πούμε εμεῖς; Αφού τα εἶπε και τα ἐπραξε νωρίτερα Εκείνος...

«Ἄκουσέ με, Ρηνιώ μου...» της εἶπα. *«Θα κληθεῖς να αλλάξεις τον κόσμο ἢ να συμβιβαστεῖς με δαύτον στο πέρασμα των καιρῶν. Δεν εἶναι εύκολο... Δεν εἶναι δύσκολο... Θέλω να πω, πως ὅλη η ζωή μας ἔχει κάτι το οξύμωρο...»*.

«Οξύ... τι;».

«Ἄκου να δεις, Ρηνούλα μου... Εἶσαι μια δροσοσταλίδα, σαν εκείνες που απλώνει το χεράκι σου να πιάσει στη βροχή, και εἶσαι ὅ,τι πολυτιμότερο για μια ἄγωνα γη... Οι μεγάλοι εἶναι "παράξενα τρένα", Θεός φυλάξοι, και το μόνο που ξέρουν να κάνουν εἶναι "του-του", ὁμως εσύ να μην τους παρεξηγείς, καθῶς σε

περασμένους καιρούς, σου έμοιαζαν φοβερά... Και όταν θα τους μιλάς, να τους μιλάς κατευθείαν στην καρδιά, και να τους κοιτάς κατευθείαν στα μάτια, και έτσι θα καταλαβαινόσαστε καλύτερα... Θα μεγαλώσεις και θα βρεθείς, απ' το πουθενά, σ' ένα λιμάνι ή σ' ένα αεροδρόμιο να ξεκινάς τις δικές σου αναζητήσεις... Σε φαντάζομαι να υπερασπίζεσαι δικαιώματα, να "ρίχνεσαι" στη φωτιά και να ταραζείς συνειδήσεις... Ξέρεις, Ρηνούλα μου, ένας κόσμος άγευστος είναι άγευστος, επειδή περιμένει τα "καθαρά" μυαλά να τον αλλάξουν... Αν ήταν ιδανικός, όπως ένα κομμάτι τούρτας, δε θα χρειαζόμασταν τους ήρωες και ιδεολόγους...».

«Και πώς φαντάζεσαι το μέλλον του "μπλιαχ" κόσμου;»

«Ανθρώπινο. Σα μια βανίλια υποβρύχιο της μαμάς, γιάμι-γιάμι!».

«Και πράσινο, Αφροδιτούλα! Και ειρηνικό σαν το όνομά μου, και αγάπη για τα ζωάκια, για τη γάτα μου την Κρουστάλλω...».

«Αχ, γλυκιά μου! Η ανθρωπιά είναι πηγή όλων των καλών! Θα το μάθεις καθώς θα μεγαλώνεις... Θα γίνεις μια υπέροχη γυναίκα, Ρηνούλα! Και δεν έχει την παραμικρή σημασία αν θα γίνεις γιατρός ή ηθοποιός ή δικηγόρος, αν δεν είσαι ευτυχισμένη και περήφανη για την προσφορά σου στον κόσμο! Εσύ να θυμάσαι να τραγουδάς δυνατά... Μονάχα ένας ελεύθερος άνθρωπος μπορεί να τραγουδάει δυνατά, ψυχή μου...».

Κουρλέση Χαρά

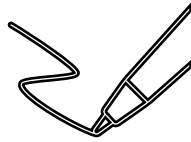
Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού:

Το ταξίδι ενός εφήβου στο χάος

Η Χαρά Κουρλέση γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και κάτοχος Μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης (επιπέδου Master's) στην Εφαρμοσμένη Γλωσσολογία. Επίσης είναι πιστοποιημένη εκπαιδύτρια ενηλίκων και κάτοχος επαγγελματικής πιστοποίησης στο γνωστικό αντικείμενο "Μαθησιακές Δυσκολίες και Ξενόγλωσση Εκπαίδευση". Έχει παρακολουθήσει με επιτυχία πλήθος εκπαιδευτικών προγραμμάτων από ελληνικά και ξένα πανεπιστημιακά ιδρύματα ενώ στα επιστημονικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνονται η σχολική ψυχολογία, η χρήση νέων τεχνολογιών στην ξενόγλωσση διδασκαλία και ο σχεδιασμός εκπαιδευτικού υλικού. Η φαντασία και η δημιουργικότητα της την οδήγησαν στον τέταρτο ετήσιο διαγωνισμό σχεδιασμού πρωτότυπου εκπαιδευτικού επιτραπέζιου παιχνιδιού που διοργάνωσε το Στέιτ Ντιπάρτμεντ (ΗΠΑ), όπου η συμμετοχή της διακρίθηκε πρώτη στην κατηγορία "καλύτερης γλωσσικής πρακτικής" ανάμεσα σε εκατοντάδες συμμετοχές από 25 διαφορετικές χώρες. Δηγήματα της έχουν δημοσιευτεί σε συλλογικούς τόμους και άρθρα της σε ξενόγλωσσα περιοδικά ενώ πρόσφατα κυκλοφόρησε το νέο της παιδικό βιβλίο με τίτλο "Ο Αφεντούλης και το δώρο της φιλίας". Στον ελεύθερο χρόνο την ενδιαφέρει η ενασχόληση με τη δημιουργική

γραφή, τον κινηματογράφο και τη μουσική. Για σχόλια, ιδέες και παρατηρήσεις, μπορείτε να επικοινωνείτε με τη συγγραφέα στην ηλεκτρονική διεύθυνση: chara_kou@yahoo.com.

« Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος δεν θα πάψεις
ούτε στιγμή ν' αγωνίζεσαι για την ειρήνη και για το δίκαιο »

~ Τάσος Λειβαδίτης ~

Άνοιξα τα μάτια μου διάπλατα και άρχισα να αναπνέω με δυσκολία. Ένιωθα ότι κάποιος είχε τραβήξει μια μάσκα οξυγόνου από το πρόσωπο μου. Μου πήρε μονάχα λίγα δευτερόλεπτα για να σταθεροποιήσω το ρυθμό της αναπνοής μου αλλά δεν είχα την αίσθηση του χώρου ή του χρόνου. Η όραση μου ήταν θολή και τα άκρα μου τόσο μουδιασμένα που μετά βίας κατάφερα να κάνω μερικά βήματα από την ιδιόμορφη επιφάνεια στην οποία ήμουν ξαπλωμένος. Παρατήρησα ότι φορούσα έναν ιδιαίτερα βαρύ μανδύα, σαν γυναικείο φουστάνι, που αναπόφευκτα θα προκαλούσε τα γέλια των συμμαθητών μου αν με αντίκριζαν με αυτή την περιβολή. Δεν μπόρεσα να ασχοληθώ επισταμένα με το ζήτημα της ενδυμασίας, αφού ένας ισχυρός πονοκέφαλος διαπερνούσε τα μηλίγγια μου. Η επίμονη ζάλη με ανάγκαζε να παραμείνω ακίνητος, όταν μια απαλή, γυναικεία φωνή απέσπασε την προσοχή μου.

Διέκρινα μια ψηλόλιγνη σιλουέτα, της οποίας τα χαρακτηριστικά ήταν αρκετά δυσδιάκριτα, να πλησιάζει προς το μέρος μου. Συνειδητοποίησα ότι επρόκειτο για ένα μεσήλικο άτομο, με κοντά χέρια και μακριά πόδια. Έμοιαζε να είναι γυναίκα διαφορετικής φυσιογνωμίας από εκείνες που είχα συναντήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή στη ζωή μου. «Καλώς όρισες στον εξωπλανήτη Αντάστρανορ, Γήινε. Μη φοβάσαι, είσαι ασφαλής εδώ» είπε χαμηλόφωνα η γυναίκα αποφεύγοντας επιμελώς να με αγγίξει, ενώ ένα ίχνος καχυποψίας υπέβασκε στο βλέμμα της. «Στον εξωπλανήτη;» διερωτήθηκα με απορία. «Το ταξίδι σας ήταν αρκετά επίπονο και κουραστικό, οπότε οι αισθήσεις σου μπορεί να μην επανέλθουν άμεσα. Τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής σας, δυστυχώς, δεν κατάφεραν να ολοκληρώσουν τη διαδρομή».

Προφανώς, ήμουν ο μόνος που είχε επιβιώσει έπειτα από ένα ριψοκίνδυνο ταξίδι στο διάστημα αλλά δεν μπορούσα να θυμηθώ ποιοι ήταν οι συνεπιβάτες

μου που χάθηκαν κατά τη διάρκεια της αποστολής, ούτε γιατί αποφασίσαμε να υλοποιήσουμε μια τόσο παρακινδυνευμένη ιδέα. Το άγχος είχε κυριεύσει το μυαλό και τις σκέψεις μου, αφού δε γνώριζα τι θα γινόταν στην περίπτωση μου και με ποιόν τρόπο θα επέστρεφα στον πλανήτη μου. Είχα την εντύπωση ότι η γυναίκα διάβαζε την σκέψη μου, αφού τα λόγια της ήταν η απάντηση στην εσωτερική μου φωνή, η οποία παλλόταν έντρομη. «Δεν γνωρίζω ακόμη τι θα αποφασίσει το Συμβούλιο των Φυλών για εσένα. Άλλωστε, η άφιξη σου εδώ δεν ήταν επιθυμία ή επιδίωξη μας» δήλωσε φανερά ανήσυχη η γυναίκα. «Με συγχωρείτε που δε θυμάμαι...» μουρμούρισα ταραγμένος, ενώ εκείνη προσπαθούσε να με απαλλάξει από την έκδηλη αμηχανία, κεντρίζοντας το ενδιαφέρον μου με διάφορες άλλες πληροφορίες. «Στον εξωπλανήτη κατοικούν συνολικά έξι διαφορετικές φυλές. Η φυλή στην οποία ανήκω, οι Γενάν, είναι η αρχαιότερη στον Αντάστρανор και διευθετεί τα ζητήματα διοίκησης και άμυνας του. Ονομάζομαι Τες Υεν και είμαι υπεύθυνη του Τμήματος Οργάνωσης & Διαχείρισης Διαπλανητικών Επιχειρήσεων τα τελευταία είκοσι οκτώ χρόνια. Βρισκόμαστε στον Τομέα Γ' όπου στεγάζονται οι υπηρεσίες μας».

Εξι φυλές...Σαν τις έξι ηπείρους της Γης...Ευρώπη, Αμερική, Ασία, Αφρική, Ωκεανία, Ανταρκτική, σκέφτηκα μέσα στην παραζάλη μου. Ο εγκέφαλος μου αδυνατούσε να απορροφήσει όλες εκείνες τις πληροφορίες που είχε ξεστομίσει η γυναίκα και η μνήμη μου αρνούσανται πεισματικά να συνεργαστεί με οποιονδήποτε τρόπο. Εκείνη όμως δεν έδειχνε να επηρεάζεται από το αναστατωμένο μου βλέμμα και συνέχισε να περιγράφει τον τρόπο οργάνωσης τους. «Οι υπόλοιπες πέντε φυλές έχουν αναλάβει τη διαχείριση άλλων ζωτικών τομέων στον Αντάστρανор. Για παράδειγμα, οι Τεριγκέληκ ασχολούνται με τη διασφάλιση της υγείας και της ευημερίας μας, ενώ οι Χαντιμπέρ έχουν αναλάβει τον τομέα του περιβάλλοντος. Οι Πεηραντήλ φροντίζουν για τις μετακινήσεις και τις μεταφορές μας, οι Ριμποκέλ για την παιδεία και τις τέχνες, ενώ οι Σιγιαμπέτ εργάζονται στον τομέα της τεχνολογίας».

Έκλεισα τα μάτια σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να πείσω τον εαυτό μου να συνεργαστεί και τότε κάποιες σκόρπιες και ασύνδετες εικόνες άρχισαν να

κατακλύζουν με γοργό ρυθμό τη σκέψη μου. Στο μυαλό μου ήρθαν αναμνήσεις από τα διαδικτυακά μαθήματα αστρονομίας που παρακολουθούσα τα σαββατοκύριακα αλλά και από τα τελευταία μου γενέθλια, όταν η γιαγιά μου χάρισε το επαγγελματικό τηλεσκόπιο που πάντα επιθυμούσα. Έπειτα θυμήθηκα τη νίκη μου στο διαγωνισμό αστρονομίας, τη βράβευση μου από την Ευρωπαϊκή επιτροπή αλλά και τις συγκρούσεις των γονιών μου σχετικά με την κατ' εξαίρεση συμμετοχή μου στο επανδρωμένο ταξίδι του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Διαστήματος ως ανήλικος ερευνητής.....*Ναι! Βρισκόμουν στον εξωπλανήτη που είχα ανακαλύψει με το επαγγελματικό τηλεσκόπιο*, συλλογίστηκα βάζοντας την παλάμη μου μπροστά από το στόμα, για να κρύψω την κραυγή έκπληξης που ήταν έτοιμη να διαφύγει από τα χείλη μου.

Οι ακατάπαυστες σκέψεις που είχαν αρχίσει να πλημμυρίζουν το νου μου διακόπηκαν απότομα. «Φόρεσε αυτά» με προέτρεψε διακριτικά η Τες, προσφέροντας μου μια συσκευή που θύμιζε κιάλια και θεώρησα ότι έπρεπε να την τοποθετήσω στα μάτια μου. Εφαρμόζοντας τη συσκευή στο πρόσωπο μου, είχα τη δυνατότητα να βλέπω τα πάντα με απόλυτη διαύγεια και δε θα μπορούσα να μην ευχαριστήσω τη γυναίκα για την εξυπηρέτηση. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν πλέον ευδιάκριτα. Τα κόκκαλα του μελαμψού προσώπου της καλύπτονταν από ελάχιστη ποσότητα ιστών και δέρματος, ενώ τα μάτια, η μύτη και το στόμα της φαίνονταν να είναι προσκολλημένα στο πρόσωπό της με ιδιαίτερα αριστοτεχνικό τρόπο. Η λαμπερή γαλάζια κόμη της κάλυπτε ολόκληρο το σβέρκο, ενώ τα αυτιά της ήταν μεγάλα και στρογγυλοποιημένα, όπως εκείνα των ηρώων στα κινούμενα σχέδια. Η Τες φορούσε έναν περιποιημένο, γκριζομανδύα που έδειχνε να είναι ραμμένος ακριβώς πάνω στο σώμα της και στον οποίο πολλά γυαλιστερά αστέρια ήταν τυπωμένα.

Η επιφάνεια στην οποία είχα ακουμπήσει το σώμα μου τυλίχθηκε γύρω από αυτό σαν μαγνήτης και άρχισε να κινείται με αργό αλλά σταθερά επιταχυνόμενο ρυθμό. *Μονοθέσια ιπτάμενα οχήματα*, σκέφτηκα ενθουσιασμένος. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης όμως δεν επέτρεπε στην έκσταση να με καταλάβει, αφού ήμουν ολομόναχος σε έναν άγνωστο πλανήτη. Δεν γνώριζα αν η ζωή μου βρισκόταν σε

κίνδυνο, ούτε αν θα συναντούσα ξανά τους γονείς και τα αδέρφια μου. Η απελπισία μου ήταν μάλιστα τόσο μεγάλη, που σίγουρα θα προτιμούσα να ακούω το μαθηματικό μας να εξηγεί για πολλοστή φορά το Πυθαγόρειο θεώρημα και την έννοια του διανύσματος την τελευταία ώρα του σχολικού προγράμματος. Οι περιστάσεις ήταν πρωτόγνωρες και απαιτούσαν νηφαλιότητα, οπότε προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Αντιλήφθηκα ότι ήμασταν μέσα σε ένα ευρύχωρο τούνελ με χαμηλό φωτισμό, ενώ η Τες στεκόταν πιο πέρα, τυλιγμένη από μια επιφάνεια λίγο μεγαλύτερη από τη δική μου. «Μην ανησυχείς, Γήινε. Θα διασχίσουμε αυτή τη σήραγγα με τα αυτόματα οχήματα μας» σχολίασε βαριεστημένα.

Χωρίς να το συνειδητοποιήσω, τα μονοθέσια ιπτάμενα οχήματα σκεπάστηκαν με ειδικά αιωρούμενα καλύμματα και άρχισαν σταδιακά να επιταχύνουν. Σύντομα όμως, η γυναίκα εμφανίστηκε πάλι δίπλα μου. Τα ιπτάμενα οχήματα δεν ήταν πια τυλιγμένα γύρω από τα σώματα μας αλλά βρίσκονταν ακινητοποιημένα σε σαφή απόσταση. Η αίσθηση του χρόνου δεν είχε επανέλθει στις εργοστασιακές, γήινες ρυθμίσεις της αλλά, ευτυχώς, δε ζαλιζόμουν πια. Διαπίστωσα ότι ήμασταν στην κορυφή ενός πελώριου καταπράσινου λόφου, ο οποίος ήταν πλημμυρισμένος από πολύχρωμα φυτά και πανύψηλα δέντρα που έμοιαζαν με κυπαρίσσια. Τουλάχιστον η όσφρηση μου λειτουργούσε περίφημα και μπορούσα να απολαύσω τη μοναδική ευωδιά των ασυνήθιστων άνθων. Όλως περιέργως, ο αέρας ήταν βαρύτερος και θερμότερος από τον αντίστοιχο στη Γη. *Ίσως αυτό να οφειλόταν στις διαφορετικές αναλογίες οξυγόνου, υδρογόνου και αζώτου*, σκέφτηκα αναλογιζόμενος πόσο πολύ μου έλειπαν τα βιβλία και τα περιοδικά αστρονομίας που με κόπο είχα συλλέξει για να ενισχύσω τη βιβλιοθήκη μου.

Η θέα από το λόφο ξεπερνούσε κάθε προσδοκία. «Αυτή είναι η χώρα μας, η Γενάνια, η οποία αποτελεί περίπου το ένα έκτο του Αντάστρανορ» πρόσθεσε ενημερωτικά η Τες. Μπροστά μας απλωνόταν ένα απέραντο τοπίο που ήταν – γεωλογικά τουλάχιστον – μια πιστή μικρογραφία του δικού μου πλανήτη. Εκεί υπήρχαν πολλά εντυπωσιακά κτήρια σε διάφορα σχέδια και σχήματα που έμοιαζαν με τις πρωτότυπες, τρισδιάστατες κατοικίες των βιντεοπαιχνιδιών.

Ωστόσο, δεν υπήρχαν αυτοκίνητα, μοτοσυκλέτες, λεωφορεία και γενικά τα οχήματα που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι στη Γη. Έστρεψα ασυναίσθητα τα μάτια μου και είδα ελάχιστα ιπτάμενα οχήματα να τρέχουν με ιλιγγιώδεις ταχύτητες σαρώνοντας το μπλε ιριδίζον χρώμα του ουρανού, ενώ ένα λαμπερό αστέρι, που δεν είχε τίποτα να ζηλέψει από τον Ήλιο, έλουζε τον τόπο με άπλετο φως. «Το άστρο μας, το Μπελούζ, αποτελεί την αποκλειστική πηγή ενέργειας σε ολόκληρο τον Αντάστρανο» εξήγησε καλοπροαίρετα η Τες καθώς χαμήλωνα τα μάτια μου, εντυπωσιασμένος από το εκθαμβωτικό αστέρι. Η ιδέα της αποκλειστικής τροφοδοσίας ενέργειας ενός ολόκληρου πλανήτη από το ένα και μοναδικό του άστρο φάνταζε απίστευτα συναρπαστική. Ήθελα διακαώς να μάθω περισσότερα για αυτόν τον άγνωστο και απροσδόκητα σαγηνευτικό τόπο αλλά η ξεναγός μου ήταν εξαιρετικά επιφυλακτική και λακωνική. «Είστε πολύ τυχεροί που δεν έχετε καυσαέρια και ρύπανση. Αυτά είναι τα μόνα οχήματα που έχετε στη διάθεσή σας;» ρώτησα ανυπόμονα. «Όχι ακριβώς. Οι περισσότερες μεταφορές μας πραγματοποιούνται υποθαλάσσια, μέσα από ειδικά σχεδιασμένες σήραγγες αλλά και εναερίως. Μπορεί βέβαια αριθμητικά να είμαστε λιγότεροι σε σύγκριση με το συνολικό πληθυσμό των κατοίκων στη Γη αλλά έχουμε καταφέρει να κάνουμε αναπτυξιακά άλματα σε πολλούς καίριους τομείς, όπως η υγεία και το περιβάλλον» αποκρίθηκε αγέρωχα η Τες.

Επιβιβαστήκαμε στα ιπτάμενα οχήματα και συνεχίσαμε τη διαδρομή μας. Σύντομα βρεθήκαμε σε έναν ανοιχτό χώρο που έμοιαζε με χώρο στάθμευσης ιπτάμενων οχημάτων, αφού πολλά από αυτά βρίσκονταν ήδη τοποθετημένα εκεί, το ένα πλάι στο άλλο. Αφού εγκαταλείψαμε τα οχήματα μας, διασχίσαμε έναν πλατύ διάδρομο και επιβιβαστήκαμε σε μια αιωρούμενη επιφάνεια που έμοιαζε με αερόστατο. Η επιφάνεια άρχισε αμέσως να κινείται, ανεβαίνοντας ολοένα και πιο ψηλά. Περάσαμε πάνω από λίμνες και θάλασσες με πεντακάθαρα, κρυστάλλινα νερά. Λευκοί κύκνοι, πάπιες και χήνες κολυμπούσαν πάνω στις δροσερές λίμνες, ενώ ομάδες από πελεκάνους στέκονταν στις άκρες τους. Διάφορα δελφίνια πηδούσαν έξω από τις καταγάλανες θάλασσες κάνοντας άλματα σε ομοιόμορφους σχηματισμούς, ενώ γλάροι και διάφορα άλλα πολύχρωμα

πουλιά πετούσαν πάνω από τα κεφάλια μας. Το πιο εντυπωσιακό θέαμα όμως ήταν οι πίδακες νερού που εκτινάσσονταν στην επιφάνεια της θάλασσας, κάνοντας αισθητή την παρουσία αγέλης πελώριων φαλαινών. Μελαγχόλησα σκεπτόμενος τους κινδύνους που πολλά θαλάσσια είδη αντιμετώπιζαν στον πλανήτη μου, αν και κάποια από αυτά μπορεί να έχουν ήδη αφανιστεί. «Τα πλάσματα του νερού, όπως και κάθε άλλη μορφή ζωής, είναι ιερά στον Αντάστρανορ και προστατεύονται από εμάς τα ανώτερα όντα» σχολίασε υπερήφανα η Τες.

Συνεχίζοντας την περιήγησή μας πάνω σε εκείνη την αιωρούμενη επιφάνεια, βρεθήκαμε πάνω από εκτάσεις δασών, όπου κοπάδια ελαφιών και ζαρκαδιών κυκλοφορούσαν ανενόχλητα, ενώ ομάδες άγριων αλόγων κάλπαζαν με συγκλονιστικές ταχύτητες στα καταπράσινα ξέφωτα. «Έχετε τόσα πολλά και σπάνια ζώα που, δυστυχώς, εμείς μόνο σε ζωολογικούς κήπους μπορούμε πια να βλέπουμε. Οι κυνηγοί στον πλανήτη μου, μάλιστα, θα εκστασιάζονταν στη θέα τους!» είπα αστειευόμενος αλλά η φειδωλή συνοδοιπόρος μου με αγριοκοίταξε πριν προλάβω να ολοκληρώσω τη φράση μου. «Τα πλάσματα της Φύσης δε φυλακίζονται, ούτε θανατώνονται στον Αντάστρανορ, Γήινε. Εξάλλου, εμείς δεν καταναλώνουμε ποτέ προϊόντα του ζωικού βασιλείου αλλά τρεφόμαστε αποκλειστικά με φυτά και παράγωγα τους» απάντησε περιφρονητικά η γυναίκα. Οι αναρίθμητοι κάτοικοι της Γης που γοητεύονται από την αλόγιστη κατανάλωση κρέατος, πιθανόν να θεωρούσαν ανούσια ή ακόμη και αστεία τη δήλωση της Τες αλλά οι σύγχρονες ιδέες και οι προηγμένες αντιλήψεις αυτών των εξωγήινων φυλών, παρέπεμπαν σε έναν υψηλού επιπέδου πολιτισμό και μια αξιοθαύμαστη ποιότητα ζωής.

Το ανεπανάληπτο θέαμα με τις απέραντες εκτάσεις δασών και τα πελώρια καταπράσινα δέντρα που ξεφύτρωναν συνεχώς μπροστά μας, με έκανε να αντιληφθώ πόσο πολύτιμη είναι η Φύση για τον άνθρωπο. «Παρατήρησα ότι η υλοτομία είναι σχεδόν ανύπαρκτη στον τόπο σας» ψιθύρισα διστακτικά. «Καταστρέφοντας το περιβάλλον ζημιώνετε τους εαυτούς σας. Η αλόγιστη κοπή των δέντρων και η απογύμνωση του περιβάλλοντος οδήγησαν τον πλανήτη σας στην κλιματική αλλαγή και την οδυνηρή απώλεια της βιοποικιλότητας» απάντησε

η γυναίκα βλοσυρά. Συνειδητοποίησα ότι η Τες είχε απόλυτο δίκιο, αφού η απερίσκεπτη εκρίζωση των δασικών εκτάσεων έχει καταστρέψει το κλίμα και έχει πλήξει σοβαρά – αν όχι ανεπανόρθωτα – το οικοσύστημα μας. Η αλαζονεία του ανθρώπου στη Γη αποτελεί ουσιαστικά την πιο ισχυρή αντίπαλο που ο ίδιος διαθέτει και η οποία διακυβεύει την εξέλιξη και τη συνέχεια ολόκληρου του είδους.

Η κινούμενη επιφάνεια πάνω στην οποία βρισκόμασταν προσγειώθηκε απότομα κοντά σε μια βουνοπλαγιά. Διασχίσαμε ένα φαρδύ μονοπάτι και επιβιβαστήκαμε σε ένα απίστευτα λαμπερό τρένο με πολλά βαγόνια, όπως οι υπερσύγχρονες αμαξοστοιχίες. «Στον Αντάστρανορ όλα τα τρένα είναι μαγνητικά και αιωρούνται ελάχιστα πάνω από τις ράγες τους. Η τεχνολογία μαγνητικής αιώρησης συμβάλλει στην εξοικονόμηση ενέργειας αλλά και στην προστασία του περιβάλλοντος» σχολίασε περιχαρής η Τες. Το εσωτερικό του τρένου ήταν κομψό και πολυτελές, ενώ ποτήρια με ζεστά αφεψήματα βρίσκονταν ήδη τοποθετημένα δίπλα στα καθίσματα μας. Τόλμησα να δοκιμάσω από το ποτήρι που βρισκόταν δίπλα στο δικό μου κάθισμα και αμέσως κατάλαβα ότι αυτό που έπινα έμοιαζε με το απολαυστικό ρόφημα ζεστής σοκολάτας. Η Τες διέκρινε αμέσως την ευχαρίστηση μου και άρχισε να γίνεται πιο ομιλητική. «Αυτό το ρόφημα ονομάζεται καλχέηρητ και φτιάχνεται από ένα σπάνιο φυτό που φυτρώνει στα τροπικά μας δάση. Δεν παρεμβαίνουμε ποτέ στη Φύση, για να μπορούμε να απολαμβάνουμε τα πολύτιμα δώρα που μας προσφέρει». *Αν είχαμε προστατεύσει τα τροπικά δάση του πλανήτη μου, θα μπορούσαμε να έχουμε πρόσβαση σε σπάνια φυτά και ουσίες που προσφέρουν ακόμη και πλήρη ίαση σε χρόνιες ασθένειες,* σκέφτηκα προβληματισμένος.

Ήμουν σχεδόν βέβαιος ότι δεν υπήρχαν άλλοι επιβάτες ή προσωπικό σε εκείνο το τρένο. Η διαδρομή μέσα από σήραγγες σε βουνά και λόφους ήταν τόσο συγκλονιστική, που κόντευε να μου κόψει την ανάσα. Το μαγνητικό τρένο έτρεχε με ιλιγγιώδεις ταχύτητες, ενώ τα μάτια μου δεν προλάβαιναν να αντιδράσουν στα πλούσια ερεθίσματα που δέχονταν. Όταν το τρένο σταμάτησε να κινείται, βρεθήκαμε πάλι στον ανοιχτό χώρο όπου είχαμε σταθμεύσει τα ιπτάμενα οχήματά

μας. Ένα υπερυψωμένο γυάλινο κτήριο που είχε το μέγεθος μιας τεράστιας ολοστρόγγυλης μπάλας και βάρος σχεδόν ισοδύναμο με μία πολυκατοικία πολλών ορόφων, βρισκόταν ακριβώς μπροστά μας. «Αυτό είναι ένα από τα πολλά λήμπελορ που διαθέτει ο Αντάστρανορ. Παιδιά από όλες τις φυλές μας έρχονται εδώ για να φοιτήσουν και να σχηματίσουν τις δικές τους κοινότητες μάθησης».

Αφού μου εξήγησε τον τρόπο λειτουργίας των εκπαιδευτικών τους δομών, η Τες με προέτρεψε να πιέσω ένα πλήκτρο, το οποίο βρισκόταν στην άκρη των ειδικών γυαλιών που φορούσα. Τότε ένιωσα το κτήριο να πλησιάζει προς το μέρος μου και εμένα, κατά έναν περίεργο τρόπο, να εισέρχομαι σε αυτό και να παρατηρώ τις αλληλεπιδράσεις των συνομηλίκων μου, που ήδη κινούνταν μέσα στο χώρο. Αντιλήφθηκα ότι βρισκόμουν σε περιβάλλον επαυξημένης πραγματικότητας αλλά πριν προλάβω να ενθουσιαστώ, η Τες άρχισε να με ξεναγεί μέσα στο λήμπελορ. Το σχολικό περιβάλλον ήταν πράγματι πολύ διαφορετικό από εκείνο με το οποίο ήμουν εξοικειωμένος στον πλανήτη μου. Δεν υπήρχαν παραδοσιακές αίθουσες διδασκαλίας και μαυροπίνακες. Αντιθέτως, εκείνο το μέρος παρέπεμπε σε λέσχη αναψυχής, αφού διέθετε ειδικά διαμορφωμένους χώρους μελέτης με γιγάντιες οθόνες που αναπαρήγαγαν βίντεο, πρωτοποριακές ψηφιακές συσκευές που έμοιαζαν με προσωπικούς υπολογιστές και πρωτότυπα σχεδιασμένους χώρους ανάπαυλας. Επίσης, υπήρχαν σύγχρονες, πλήρως εξοπλισμένες αθλητικές εγκαταστάσεις, που όμως δεν είχαν καμία απολύτως ομοιότητα με τις αντίστοιχες στη Γη.

Ομολογουμένως, οι εκπαιδευτικές πρακτικές που εφαρμόζονταν στον εξωπλανήτη, δεν είχαν καμία απολύτως συνάφεια με τις εμπειρίες που είχα αποκομίσει ως μαθητής στον πλανήτη Γη. «Στον Αντάστρανορ τα παιδιά σέβονται και εκτιμούν το λήμπελορ, όπως ακριβώς το σπίτι τους» πρόσθεσε η Τες καθώς εγώ συλλογιζόμουν το βάνουσο τρόπο με τον οποίο οι περισσότεροι συμμαθητές μου αντιμετώπιζον τον εξοπλισμό αλλά και το χώρο του σχολείου μας, ένα μέρος στο οποίο περνάμε πολύτιμο χρόνο της ημέρας αλλά και της ζωής μας. «Συμπεριφέρεστε όπως έχετε διδαχτεί από τον πολιτισμό σας, χωρίς να αντιλαμβάνεστε ότι, με αυτόν τον τρόπο, υπονομεύετε την παιδεία και την πρόοδο

σας» συμπλήρωσε η Τες, ενώ εγώ παρατηρούσα πόσο φιλικά και εγκάρδια αλληλεπιδρούσαν μεταξύ τους εκείνα τα νεαρά εξωγήινα πλάσματα. «Τα παιδιά αυτά ανήκουν σε διαφορετικές φυλές και έχουν σημαντικές αντιθέσεις μεταξύ τους αλλά δεν παύουν να συνεργάζονται ενωμένα και να σέβονται το ένα το άλλο. Αυτά είναι δείγματα του δικού μας πολιτισμού» σημείωσε χαρούμενα η Τες, έχοντας προφανώς κατανοήσει τον προβληματισμό μου. Αμέσως σκέφτηκα πόσο πιο άνετα θα ένιωθα αν οι συμμαθητές μου σταματούσαν να με κοροϊδεύουν για τα γυαλιά μυωπίας που φοράω και πόσο δημιουργική θα μπορούσε να είναι η συνύπαρξη μας στο σχολείο. Γιατί άραγε στα δικά μας σχολεία η διαφορετικότητα να διχάζει αντί να ενώνει; Χωρίς δεύτερη σκέψη, πίεσα το πλήκτρο που βρισκόταν στην άκρη των ειδικών γυαλιών και έτσι βρέθηκα πάλι στον ανοιχτό χώρο στάθμευσης ιπτάμενων οχημάτων, ενώ η Τες ήταν, όπως πάντα, δίπλα μου.

Το κουβάρι είχε αρχίσει να ξετυλίγεται. Παρά τη σημαντική πρόοδο που έχει καταγραφεί, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σύντομα η Γη θα πάψει να αποτελεί έναν ελκυστικό και βιώσιμο τόπο διαμονής. Ευτυχώς όμως, το Σύμπαν μου παρείχε την ευκαιρία να γράψω τις επόμενες σελίδες της ζωής μου με ένα πιο ποιοτικό μελάνι. Κατοικώντας σε έναν μικρό πλανήτη, ο οποίος δεν είναι υπερπληθής και στον οποίο υπάρχει μια στοιχειώδης οργάνωση και ενεργειακή αυτάρκεια, θα μπορούσα να σχεδιάσω τη ζωή που πάντα ονειρευόμουν. «Ακούγεται τόσο ενδιαφέρουσα η ζωή στον Αντάστρανορ που σκέφτομαι να εγκατασταθώ εδώ μόνιμα» είπα χαμογελώντας αλλά η Τες συνοφρυώθηκε. «Το Συμβούλιο των Φυλών δεν μπορεί να εγκρίνει μια τόσο παράτολμη απόφαση, Γήινε» απάντησε κακόκεφα. «Πιστεύετε ότι θα είναι δύσκολο να προσαρμοστώ;» ρώτησα έκπληκτος χωρίς καν να φιλτράρω τη σκέψη μου. «Ένας χρόνος ζωής στον Αντάστρανορ διαρκεί όσο μια δεκαετία πάνω στη Γη. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι κατά τη διάρκεια της εικοσιοχτάχρονης θητείας μου στο Τμήμα Διαπλανητικών Επιχειρήσεων, έχω παρακολουθήσει τις δράσεις σας τα τελευταία διακόσια ογδόντα γήινα χρόνια. Έριδες...Πόλεμοι...Φυσικές Καταστροφές...Δυστυχώς, είστε τόσο ανταγωνιστικά και εκδικητικά πλάσματα που σίγουρα θα μας συνθλίβατε» σημείωσε κατσουφιασμένα η Τες.

Αναμφισβήτητα, η ανθρώπινη δραστηριότητα αποτελούσε την κύρια πηγή ζημιογόνου δράσης σε βάρος του πλανήτη που με γέννησε. «Πίστεψε με Γήινε, προσπαθήσαμε πάρα πολύ ώστε να μην καταφέρετε να μας εντοπίσετε. Ο ανάλγητος τρόπος ζωής σας δε συνάδει με τις αρχές και τις πεποιθήσεις μας». Τα λόγια εκείνης της παράξενης γυναίκας με οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι είχε πάλι καταφέρει να διεισδύσει ύπουλα στις σκέψεις μου, αφού είχε επιστρατεύσει την ισχυρότερη επιχειρηματολογία της για να αποτυπώσει το βλαβερό ρόλο του ανθρώπου στη ροή της ιστορίας του πλανήτη Γη. «Όταν εσείς αποθεώνετε την ύλη, εμείς γευόμαστε τους καρπούς της ενότητας και της αλληλεγγύης. Δεν γνωρίσαμε ποτέ τη φτώχεια και την ανισότητα, γιατί μάθαμε να συνεργαζόμαστε αρμονικά με τις υπόλοιπες φυλές και να σεβόμαστε το κοινό μας σπίτι, προστατεύοντας τη γλωρίδα και την πανίδα». Οι απόψεις της Τες εμπειρείχαν σημαντικές δόσεις υπερβολής αλλά η ίδια δε φαινόταν πρόθυμη να αλλάξει τη στάση της και συνέχισε. «Δυστυχώς, αν δεν αλλάξετε νοοτροπίες και συνήθειες, θα βλάψετε – ίσως και άθελα σας – τους πλανήτες που επιδιώκετε μελλοντικά να αποικήσετε».

Βαθιά μέσα μου γνώριζα ότι οι ισχυρισμοί της Τες ήταν απολύτως ρεαλιστικοί. Οι φιλειρηνικές και φιλήσυχες κοινότητες του Αντάστρανορ δεν μπορούσαν να αφομοιώσουν πλάσματα που γεννήθηκαν και ανατράφηκαν σε ένα αμαρτωλό βασίλειο του ατομικισμού, του φθόνου και της απληστίας, όπως η Γη. Εκεί όπου η ιδιοτέλεια διαπρέπει και το Δίκαιο καταρρέει, οι άνθρωποι πληγώνουν ανενόχλητοι το συνάνθρωπο τους και προδίδουν απροκάλυπτα το συγγενή και το φίλο. Ο πλούτος διαφεντεύει τα συναισθήματα και υπαγορεύει την ευτυχία, ενώ η Φύση κακοποιείται βάνουσα, τα ζώα αφανίζονται και η μόλυνση θεριεύει. Ο άνθρωπος στη Γη έχει εκμεταλλευτεί την πλεονεκτική του θέση με το χειρότερο τρόπο. «Γιατί είμαστε τόσο αυτοκαταστροφικοί;» αναρωτήθηκα απογοητευμένος, ενώ η Τες έσπευσε να με παρηγορήσει. «Κάποιοι από εσάς καταβάλλετε σημαντικές προσπάθειες για να διασώσετε τις πηγές του πλανήτη σας αλλά αυτό δεν αρκεί για να αντισταθμιστούν οι σημαντικές βλάβες που προκαλούνται από την πλειοψηφία των συνανθρώπων σας». Η γυναίκα άρχισε να

σφίγγει απαλά τα σαρκώδη μωβ χείλη της αλλά δε δίστασε να μου ανακοινώσει μια είδηση τόσο συγκλονιστική, που στα αυτιά μου ακουγόταν αδιανόητη. «Αυτό που ίσως δε γνωρίζεις είναι ότι, κατά τη διάρκεια του πολύμηνου ταξιδιού σας, ένας θανατηφόρος ιός που μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο, άρχισε να μαστίζει τη Γη και να αποδεκατίζει τους πληθυσμούς σας. Οι πληροφορίες που λαμβάνουμε από τους ανιχνευτές μας είναι απίστευτα θλιβερές!» πρόσθεσε η Τες, ξεσπώντας για πρώτη φορά σε λυγμούς.

Θανατηφόρος ιός...Μεταδιδόμενος...Μήπως η Φύση επιστρέφει στον πλανήτη Γη όλη εκείνη την αρνητική ενέργεια που της έχουν διοχετεύσει οι άνθρωποι του; Δεν μπορούσα να συλλάβω το μέγεθος της καταστροφής που ένα τέτοιο σενάριο επιστημονικής φαντασίας θα προκαλούσε στον πλανήτη μου. Καθησύχασα τον εαυτό μου, θεωρώντας την είδηση άλλη μια υπερβολή της Τες στην προσπάθεια της να τονίσει την ανυπολόγιστη ζημιά που έχει προκαλέσει ο άνθρωπος στη Γη. Ωστόσο, δεν περίμενα να γίνω μάρτυρας αυτής της ευαίσθητης πτυχής του χαρακτήρα της, εικάζοντας ότι η ενσυναίσθηση που φαίνεται να διέπει αυτά τα εξωγήινα όντα, μπορεί να οδηγούσε τους αρχηγούς των φυλών σε μια ευνοϊκή για εμένα απόφαση.

Η ροή των σκέψεων μου διακόπηκε ξαφνικά, όταν ακούστηκε ένας ασυνήθιστος ήχος αυξομειούμενης έντασης σαν αναλογικός παλμογράφος. Η Τες ανασήκωσε το κεφάλι ψηλά με το βλέμμα της στραμμένο προς το άστρο τους. Είχε κλείσει ελαφρά τα μάτια της και φαινόταν να είναι πλήρως συγκεντρωμένη σε κάτι αθέατο, όπως οι μύστες. Λίγα λεπτά αργότερα, η γυναίκα χαμήλωσε το βλέμμα και άνοιξε τα μάτια της, κοιτάζοντας με τρυφερά. «Μόλις μου ανακοίνωσαν την απόφαση που έλαβαν για την περίπτωση σου στο Συμβούλιο των Φυλών» δικαιολογήθηκε. «Η τηλεπάθεια είναι η πιο διαδεδομένη μέθοδος απομακρυσμένης επικοινωνίας στον εξωπλανήτη. Με την κατάλληλη πρακτική εξάσκηση θα συνηθίσεις γρήγορα σε αυτόν τον τρόπο επαφής». *Η τηλεπαθητική μεταβίβαση της σκέψης ήταν ένας συχνός τρόπος επικοινωνίας στον οποίο θα έπρεπε να μνηθώ, άρα αυτό πρακτικά σήμαινε ότι το Συμβούλιο είχε ήδη εγκρίνει την παραμονή μου στον Αντάστρανορ, σκέφτηκα προσπαθώντας να συγκρατήσω*

την ευφορία και τον ενθουσιασμό μου. Ωστόσο, η αλλόκοτη συνοδοιπόρος μου δε φαινόταν να συμμερίζεται τη χαρά μου και διαισθάνθηκα ότι είχε πάλι καταφέρει να εισβάλλει στη σκέψη μου. «Οι αρχηγοί των φυλών αποφάσισαν ότι η επιστροφή σου στη Γη θα διακινδύνευε την ασφάλεια μας. Επομένως, θα συνεχίσεις να ζεις στον Αντάστρανορ, αφού πρώτα καταταγείς σε μια από τις φυλές μας, ανάλογα με τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντα σου».

Αισθανόμουν πραγματικά ευλογημένος που θα συνέχιζα τη ζωή μου στον Αντάστρανορ, αποφεύγοντας τα αδιέξοδα και τις στενωπούς του παρηκμασμένου πια πλανήτη Γη. Η ικανοποίησή μου ήταν απεριγράπτη αλλά πριν προλάβω να ρωτήσω για τους τρόπους επικοινωνίας με τους οικείους μου στη Γη, δέχθηκα το πιο ισχυρό πλήγμα. «Για να είμαστε όμως βέβαιοι ότι έχεις απαλλαγεί από κάθε γήινο ένστικτο και δεν υπάρχει πιθανότητα επιβλαβούς δραστηριότητας ενάντια στον εξωπλανήτη, χρειάζεται να υποβληθείς άμεσα σε ειδική διαδικασία αφαίρεσης γήινων εμπειριών από εξειδικευμένο επιστήμονα εγκεφαλικών επεμβάσεων που ανήκει στη φυλή των Τεριγκέληκ».

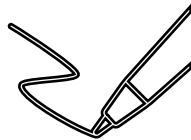
Ειδική διαδικασία αφαίρεσης γήινων εμπειριών...Εξειδικευμένος επιστήμονας εγκεφαλικών επεμβάσεων... Ακούγοντας τα λόγια της Τες, το χαμόγελο σβήστηκε από τα χείλη μου και το αίμα μου πάγωσε. Η επιθυμία τους να παρέμβουν στον εγκέφαλό μου προκειμένου να εξοστρακίσουν τις γήινες εμπειρίες και παρορμήσεις μου, αύξανε το άγχος μου κατακόρυφα και αναδείκνυε πρωτοφανή συναισθήματα τρόμου και πανικού. Η οικογένειά μου θα βυθιζόταν για πάντα στη θλίψη πιστεύοντας εσφαλμένα ότι έχασα τη ζωή μου κατά τη διάρκεια εκείνου του παρθενικού ταξιδιού στο διάστημα, ενώ εγώ θα αναγκαζόμουν να αποχωριστώ κάθε ανάμνηση από την παιδική και εφηβική μου ηλικία. Δεν ήξερα πως να αντιδράσω και άρχισα να τρέχω σπασμωδικά προς το ιπτάμενο όχημα μου. Η ειδική συσκευή που είχα τοποθετήσει στα μάτια μου εκσφενδονίστηκε καθώς έτρεχα με αποτέλεσμα να γλιστρήσω και να πέσω στο έδαφος, αφού η όραση μου είχε ξαναγίνει θολή.

Ξαφνικά παντού γύρω μου επικρατούσε σκοτάδι. Ένιωθα μια μάσκα οξυγόνου να σφίγγεται πάνω στο πρόσωπο μου. Βρισκόμουν άραγε ακόμη στη

Γενάνια; Η έντονη μυρωδιά οινοπνεύματος και ο αποστειρωμένος αέρας πράγματι παρέπεμπαν σε νοσοκομειακό περιβάλλον. Μήπως οι υπεύθυνοι του εξωπλανήτη είχαν ολοκληρώσει τη διαδικασία εγκεφαλικής αφαίρεσης γήινων εμπειριών; Συνειδητοποίησα ότι τα μάτια μου έτσουζαν και ο λαιμός μου πονούσε αφόρητα. Προσπαθούσα απελπισμένα να ανοίξω τα μάτια μου, όταν άκουσα την Τες να παραληρεί από ενθουσιασμό και να φωνάζει συγκινημένη. «Γιατρέ, τα καταφέραμε! Ο δεκατετράχρονος επανήλθε από το κώμα, νίκησε τον ιό!». Στο βάθος του δωματίου ακούγονταν χειροκροτήματα και επευφημίες αλλά εξακολουθούσα να δυσκολεύομαι να ανοίξω τα μάτια μου. Σύντομα η συνείδηση μου είχε επανέλθει πλήρως, το ίδιο και οι μνήμες μου. Τότε μονάχα κατάλαβα ότι δεν ήμουν πια στον εξωπλανήτη Αντάστρανορ αλλά είχα επιστρέψει στη δική μου αγαπημένη κόλαση, τον πλανήτη Γη. «Αν δεν ήμασταν τόσο εγωιστές, θα μπορούσαμε να είχαμε ήδη οικοδομήσει το ελπιδοφόρο μέλλον που ονειρεύτηκα» ψέλλισα κατηφής. Ίσως κάποτε ενωμένοι κατορθώσουμε να φτιάξουμε έναν πιο δίκαιο και ισορροπημένο κόσμο, όπου κάθε ζωντανό πλάσμα θα αντιμετωπίζεται ως μοναδικό και ανεκτίμητο. «Με θέληση, πίστη και υπομονή, πάντα υπάρχει ελπίδα» ψιθύρισα αισιόδοξα. Έπειτα χαμογέλασα και άνοιξα τα μάτια μου διάπλατα.

Κουτσουσίμος Ιωάννης

Ανακομιδή οράσεως

Η βροχή είχε υποχωρήσει. Τα σύννεφα που είχαν συγκεντρωθεί σε πλήρη διάταξη, άρχισαν πλέον να απομακρύνονται. Εκφράστηκαν βαθέως μην αφήνοντας την ενσυναίσθησή τους από τον ψυχισμό του. Η αποκατά-σταση της προϋπάρχουσας έναστρης ουράνιας γαλήνης σηματοδοτούσε την επισήμανση προς τους πικραμένους οφθαλμούς του, οι οποίοι είχαν καταβληθεί από την εξάντληση της απόγνωσης και ήταν αδύνατον να στραφούν προς τα πάνω. Σκλαβώθηκαν μέσα στη δίνη της αφόρητης κα-ταιγίδας που κατέκλυζε την ψυχή του.

Κάθισε σε ένα παγκάκι της κεντρικής πλατείας από εκείνα που τα σκεπάζουν με το περιούσιο υπάρχον φύλλωμά τους οι πελώριοι θάμνοι, που σαν άλλοι φύλακες κρατάνε ασφαλή τα ιερά μέρη, στα οποία κάποιος «προσκυνητής» μπορεί να καθίσει για να βρει λιγάκι τον εαυτό του. Εκεί-νος, όμως, χαμένος και απελπισμένος καθώς ήταν, δεν μπορούσε να βρει τον εαυτό του· δεν είχε τη δύναμη να το κάνει. Δεν το βάσταγε η επιθυμία του νου. Όσο για την καρδιά του, απωλέσθηκε σε ημέρες και νύχτες άνισων μαχών, όταν εκείνος προσπάθησε να βάλει τη «μεγαλειότητά» του πάνω από τους γονείς του. Όταν κατακερμάτιζε με κατηγορίες ακατανόητες ε-κείνο το πρόσωπο που εγκατέλειψε αρκετά δικά της για χάρη του. Πίστευε εκείνος ότι εκείνη δεν ήθελε να συμμεριστεί το «βασιλείο» του. Όταν προ-σπερνούσε σαν ανύπαρκτους, γνωστούς και αγνώστους εκείνους που του ζήτηγαν από ένα ψίχουλο μέχρι και λίγο από τον δικό του χρόνο· ίσα ίσα για ν' ακούσει τη φωνή τους, την επιθυμία τους, την παρουσία τους. Όλες αυτές τις ημέρες και τις νύχτες εκείνος βασίλευε και διαίρειε την ύπαρξη του.

Εκείνη την ώρα ήταν εξόριστος της ζωντανίας των παρόντων ημερών. Τίποτα δε φαινόταν ότι μπορούσε να τον κάνει να παρακολουθήσει κάτι πέρα από την «αμαξοστοιχία» της απογοήτευσης και την απόγνωσης. Πή-ρε την απόφασή του· θα τσαλάκωνε μια και για πάντα αυτό το χαρτί, που λέγεται ζωή και που κάποτε του δόθηκε για να το γεμίσει με το δικό του στίγμα. Ήταν προ του τελικού και καθοριστικού βήματος, όταν σε μια στιγ-μή επάνω στο μάτι του έσταξε μία σταγόνα τέλεια στη συμμετρική της διά-σταση. Έσταξε και δεύτερη, σχεδόν όμοια και λίγο πιο δυνατή από την πρώ-τη. Ήταν το μοναδικό γεγονός εκείνης της

ώρας που τον ανάγκασε να στρέψει την παρουσία του σε κάτι πέραν του χαμένου εαυτού του, πέραν των ανελέητων σκέψεών του.

Γύρισε ολόκληρος και κοίταξε προς τα πάνω. Σηκώθηκε και κοίταξε προσεκτικά το φύλλο εκείνο που είχε μαζέψει νερό από την βροχή και έστα-ζε σταγόνα σταγόνα προς τα κάτω σαν να ήθελε να θρέψει και να δροσίσει ξηρούς και διψασμένους. Να μην κράταγε αυτή την ποσότητα του νερού για το ίδιο, θέλοντας να το εισάγει στα σπάργανά του. Εκείνος, όμως, πρό-σεξε ότι πάνω από το φύλλο υπήρχε ένα άλλο που έσταζε σε αυτό και κα-θώς παρακολουθούσε αυτή τη φυσική ροή των πραγμάτων, άκουσε τον ήχο των σταγόνων ενώ έπεφταν. Έβλεπε και άκουγε, και τότε θυμήθηκε... η α-ναπνοή του μέσα στα πνευμόνια και το θώρακά του έγινε πλατιά· και σαν άλλη σταγόνα συμμετρικά τέλεια στη διάστασή της έσταζε μέσα του η ανά-μνηση...

- Παππού, εσύ τη φύση την αγαπάς για να έρχεσαι εδώ σχεδόν κάθε μέρα, ε;

- Αμ πως λεβέντη μου να μην την αγαπώ...; Τόσες ζωντανές ομορφιές μας χαρίζει κάθε μέρα. Είναι δυνατόν να μην της ανταποδώσω την αγάπη της;

- Ναι, αλλά και τη γιαγιά την αγαπάς και σ' αγαπάει. Μόνο που εκεί-νη σου μιλάει κιόλας. Η φύση πως μπορεί να μιλήσει; Δε μιλάει.

- Μαϊστράλι μου αγαπημένο, φαίνεται ότι οι δασκάλοι σας έχουν και αυτοί τις τόσες έγνοιες μέσα στο μυαλό τους, που καμιά φορά ξεχνάνε να σας πουν κάποια πραγματάκια. Ας είναι. Μπορεί άνθρωπος σοφός να μην είμαι, αφού δεν πέρασα ποτέ το κατώφλι των πανεπιστημίων, αλλά δυο πράματα μπορώ να στα μάθω. Για έλα εδώ λίγο μαζί μου...

- Που θα πάμε;

- Θα δεις. Πρώτα κλείσε τα ματάκια σου και δώκε μου το χεράκι σου. Θα με κρατάς και θα σε κρατώ. Χωρίς να φοβάσαι, με κλειστά τα μάτια σου ν' ακολουθείς τα βήματά μου, καθώς θα κρατιόμαστε.

- Εντάξει.

Ο μικρός Πέτρος άκουσε τον παππού του χωρίς δισταγμό, έπιασε εκεί-νο το γιγαντιαίο χέρι γεμάτο από εμπειρίες ζωής χαραγμένες μέσα στην ανοιχτή

παλάμη σαν να ήταν ένας κατευθυντήριοις χάρτης, έκλεισε τα μά-τια του και χωρίς ανησυχία ξεκίνησε να περπατάει ακολουθώντας τον. Δί-χως να ξέρει τι σημαίνει αυτό που ένιωθε, τον εμπιστευόταν. Δεν έδινε ση-μασία στα λόγια του περί έλλειψης σοφίας του εαυτού του και της άρνησής του να σπουδάσει. Τον Πέτρο τον ένοιαζαν οι βηματισμοί του παππού του· αυτούς που πρωτόεκανε κι έμαθε ν' αγαπάει, και αυτούς που κάνει τώρα και ξέρει να περπατάει πάνω στη γη. Ο παππούς του ήταν ο προσωπικός του θησαυρός, ο δικός του κοσμοναύτης.

- Λοιπόν, Πετράκη, πιάσε αυτό εδώ το δέντρο όπως είσαι, αγκάλιασέ το, ακούμπα το κεφαλάκι σου με το αυτί σου απάνω στον κορμό του και πες μου τι ακούς.

Ο Πέτρος έκανε όπως του υπέδειξε ο παππούς του. Το αγκάλιασε σαν να αγκάλιαζε τον παππού του. Δεν είπε κουβέντα κι έκανε ν' ακούσει προ-σεκτικά.

- Ακούω κάτι σαν γρατζούνισμα. Ακούω κάτι κελαηδίσματα και τον αέρα.

- Μπράβο. Το γρατζούνισμα είναι ο κύριος σκίουρος που μένει μέσα στο δέντρο. Τα κελαηδίσματα είναι του κυρίου και της κυρίας κοκκινολαίμη που στέκουν στο κλαδί και τραγουδούν ο ένας στον άλλο την αγάπη τους. Και το κάνουν στο μόνο μέρος που τους φιλοξενεί ο οικοδεσπότης, το δέ-ντρο. Όσο για τον αέρα, δεν είναι εκείνος ακριβώς που ακούς, αλλά τα φύλ-λα του δέντρου που τα πειράζει ο αέρας για να τα κάνει ν' ακούγονται έτσι σαν κουδουνίσματα της κτίσης. Ο αέρας παίζει με τα δέντρα. Εκείνος ξεχύ-νεται απάνω τους κι εκείνα βγάζουν με τον ήχο των φύλλων όλη τη ζωντά-νια τους.

Όλα αποτυπώνονταν μέσα του, ένα κι ένα. Άκουγε και παρατηρούσε συγχρόνως με προσοχή και θαυμασμό. Είχε μία ανεκκλάλητη χαρά μέσα του, που ήθελε να τη μοιραστεί με όλους τους οικείους και τους γνωστούς του. Την κράταγε, όμως, εν σιγή, ώστε να συνεχίσει να μαθαίνει από τον παππού του.

- Για ξανακλείσε τα ματάκια σου και πιάσε ξανά το χέρι μου να σε πάω και σ' έναν φίλο μου.

- Σε ποιον παππού;

- Θα δεις μικρέ μου, θα δεις...

Η απόσταση που διένυσαν ήταν λίγο μεγαλύτερη από την προηγού-μενη

και παρά τη δυσκολία στο μονοπάτι, ο Πέτρος δεν ήθελε να ανοίξει τα μάτια του ή να παραπονεθεί. Επειδή, μάλιστα, φοβόταν μήπως και τα μάτια του άνοιγαν κατά λάθος, τα κράταγε κλειστά όσο πιο σφιχτά μπο-ρούσε.

- Φτάσαμε παλικάρι μου. Λοιπόν, τώρα σε αφήνω και εκεί που στέκεις, ξάπλωσε και άπλωσε τα χέρια σου μπροστά. Μην ανοίξεις, όμως, τα μάτια σου. Έκανε όπως του είπε. Ξάπλωσε και άπλωσε τα χέρια του. Απόρησε, όμως, γιατί ένιωθε το νερό.

- Παππού είναι ποταμάκι αυτό;

- Ναι καλέ μου. Τώρα, βάλε τα χεράκια σου απάνω στο νερό, ακου-μπώντας το και πες μου τι ακούς...

Προσπαθούσε να είναι συγκεντρωμένος, να μην κάνει κάποιο λάθος και ο παππούς τον καταλάβε σε αυτό. Γι' αυτό, έκατσε δίπλα του και του εί-πε σιγανά στο αυτί του.

- Απαλά, Πετράκι μου, απαλά. Μην ζορίζεσαι νά βρεις το σωστό από το λάθος. Μείνε ν' ακούσεις τη φύση που σου μιλά, καθώς σ' έχει μέσα στην αγκάλη της. Καθώς είσαι ξαπλωμένος μέσα στις ανοιχτές παλάμες της. Α-παλά...

Εκείνος ξέσφιξε τα μάτια του. Τα κράτησε απαλά κλειστά και αφέθη-κε ν' ακούσει τι είχε να του πει το νερό. Άκουγε από το επάνω μέρος που ξεχυνόταν ένας μικρός καταρράκτης, άκουγε που κυλούσε και το άκουγε που ανέβαινε πάνω στα χέρια του. Θαρρείς και οι μυριάδες σταγόνες ήταν παιδιά μιας αυλής που ακατάπαυστα έτρεχαν πέρα δώθε ορμώμενα από την ανεξάντλητη χαρά τους κι έπαιζαν.

- Τι ακούς Πετρή;

- Ακούω το νερό παππού, εκεί στον καταρράκτη και πάνω στα χέρια μου. Το ακούω που έρχεται και πηγαίνει πιο κάτω.

- Τώρα, κάνε τις δυο σου παλάμες ενωμένες σα μια μικρή κούπα και πες μου τι αισθάνεσαι.

- Αισθάνομαι να μου γεμίζει τις παλάμες μου.

- Ναι κανακάρη μου. Σου γεμίζει τις παλάμες σου. Στις γεμίζει με τον εαυτό του ο φιλαράκος μου. Μέσα στις παλάμες σου έχεις τα τραγούδια του νερού. Έχεις

το λόγο του. Γεμίζοντάς τες σου λέγει το ποταμάκι τι σου δί-νει και για ποιο λόγο στο δίνει. Και στο δίνει για να σε ξεδιψάσει και με τη σειρά σου να το δώκεις σε κάποιον άλλον που είναι διψασμένος, ώστε να τον ξεδιψάσεις εσύ. Ο λόγος του νερού, δεν είναι θόρυβος, αλλά είναι τρα-γούδι μικρέ μου αγέρη. Τραγούδι της ζωής που το ‘φτιαξε ο Κύρης του ου-ρανού. Τραγούδι που το μαθαίνει ο ένας στον άλλον. Κι έτσι δεν το σπατα-λάμε· κι εκείνο που μας καταλαβαίνει, συνεχίζει να μας δίνεται, έτσι όπως γεμίζει πλουσιοπάροχα τώρα τα δυο σου τα χεράκια. Κι επειδή ξέρει ότι αυ-τά τα χεράκια θα δώκουν συνέχεια στην πνοή και στη ροή του, όπως έδωκε πρώτη φορά ο Κύρης μας σε αυτό και σε εμάς, αφήνει τώρα κι εκείνο να τα βάζεις μέσα του για να συνεχίσεις εσύ τη ροή της δροσιάς του προς τους άλλους ανθρώπους.

Πολλά από τα λόγια αυτά δεν τα καταλάβαινε ακριβώς, αλλά θυμή-θηκε που προ ολίγου του είπε ο παππούς του «απαλά». Παράλληλα, όμως, ένιωθε μέσα του τη καρδιά του να σκιρτάει με όλα αυτά που άκουγε. Ήταν ο λόγος του παππού, η φωνή του, η αγάπη του για την κτίση, η αγάπη της κτίσης προς εκείνον, η δωρεά του νερού, του αέρα, των φυλλομάτων και η δωρεά του Κύρη του ουρανού. Δεν ήξερε να τα εξηγήσει, αλλά όλα τον γα-λήνευαν.

Σηκώθηκαν αμφότεροι, νεότερος και γηραιότερος για να συνεχίσουν τον περίπατό τους. Ο Πέτρος δεν άφηνε από ‘κεινης της στιγμής τίποτα από τα μάτια του και τ’ αυτιά του. Είχε ενεργοποιήσει τις αισθήσεις του έτσι ώ-στε να γίνει ένα με όλα γύρω του και πρώτα πρώτα με τον παππού του. Για πρώτη φορά στα έξι του χρόνια αισθανόταν μέσα του κάτι που δεν μπορού-σε να το εξηγήσει, ούτε και να το περιγράψει. Ήταν κάτι μεγάλο και ανεξή-γητο για την ηλικία του; Ή μήπως πάλι σφιγγόταν και δεν αφηνόταν με α-παλότητα; Μήπως χρειαζόταν να φτάσει μέχρι το πανεπιστήμιο για να το εξηγήσει; Ντρεπόταν κάπως να ρωτήσει τον παππού του, αν και ήθελε να τον ρωτάει για τα πάντα. Ο Πέτρος ήταν για πρώτη φορά πεινασμένος και διψασμένος για ζωή. Ωστόσο, σκέφτηκε καλύτερα να το αφήσει και αν το αισθανθεί ξανά αυτό το «μεγάλο» μέσα του, θα έπαιρνε το θάρρος να ρω-τήσει πρώτα τον παππού του.

- Παππού, θέλω να σε ρωτήσω κάτι που όταν το είπα στη μαμά, μου είπε

να μη σε ρωτήσω καλύτερα για να μη στεναχωρηθείς. Αλλά εγώ, να ξέρεις, δε θέλω να σε στεναχωρήσω.

- Όχι μαργαριτάρι μου, εσύ δεν υπάρχει περίπτωση να με στεναχωρή-σεις! Τι είναι αυτά τα πράγματα! Δεν πειράζει, ας λέει η μαμά σου. Εσύ να με ρωτάς. Γιατί, ακόμα κι αν δεν ξέρω σε κάτι να σου απαντήσω, θα το ψά-ξω να το μάθω κι εγώ. Μη θαρρείς δα πως τα ξέρω όλα. Έτσι, την επόμενη φορά που θα ξαναβρεθούμε θα ξέρω την απάντηση και θα στη δώκω, όπως έκανε και ο φιλαράκος μου το ποταμάκι. Ακόμη μαθαίνω. Α, μπορούμε να πούμε ότι είμαστε και συμμαθητές έτσι.

Σε όλη την ημέρα, αυτό ήταν από τα πιο ωραία και αστεία πράγματα που άκουσε ο Πέτρος. Γέλασαν και οι δυο τους, αλλά ο μικρός συμφώνησε και συγκατέβαινε στην άποψη του παππού του. «Ποιος εγγονός, άλλωστε», σκέφτηκε, «δε θα ήθελε για συμμαθητή του έναν τέτοιο παππού; Τον δικό του παππού;».

- Για πες μου, λοιπόν. Τι είναι αυτό που θέλεις να με ρωτήσεις;

- Όταν έπεσε πέρσι το σπίτι σας από το σεισμό, στεναχωρήθηκες;

- Μμμ... Κοίταξε, σαν το είδα να είναι χίλια κομμάτια, τα μάτια μου, νιώθοντας τον πόνο της καρδιάς μου, δεν άντεξαν και γέμισαν με δάκρυα. Υπάρχουν μνήμες μέσα σε αυτούς τους τοίχους. Μνήμες στις οποίες υπάρ-χεις κι εσύ. Αλλά ξέρεις κάτι; Όταν, πλέον, έγινε ερείπιο και μετά έπεφτε η βροχή και καθόμουν και το κοίταγα, συνειδητοποίησα ότι το πιο σημαντι-κό αυτού του σπιτιού δεν έγινε σκόνη μαζί με τις πέτρες. Ήταν εκεί και οι στάλες του ουρανού πότιζαν την πονεμένη ζωντάνια του και την αιώνια ο-μορφιά του.

- Και ποιο είναι αυτό;

- Η γιαγιά σου, αγόρι μου. Η γιαγιά σου. Στεκόταν εκεί παράμερα και κοιτούσε κι εκείνη με δάκρυα, αλλά όταν την έβλεπα, έστω και μέσα στη στεναχώρια της, μέσα στον πόνο της, δοξολογούσα που ήταν εκεί έξω, που θα την αγκάλιαζα ξανά, ενώ εκείνη θα έκλαιγε μέσα στα χέρια μου, και που δεν ήταν εκεί μέσα.

- Ναι, αλλά παππού, αυτό το σπίτι εσύ το έχτισες με τα χέρια σου κι έ-μενες για πολλά χρόνια...

- Μικρέ Πετρή, άκουσε κάτι και κράτα το καλά μέσα σου. Όσα σπίτια και να χτίσει ο άνθρωπος, όσα χρόνια και να μείνει μέσα σε αυτά, όταν υ-πάρχει μια άλλη καρδιά δίπλα του, το πιο σημαντικό είναι η καρδιά αυτή. Το σπίτι είναι μερικά ντουβάρια, τούβλα που παίρνουν χρώμα και σχήμα. Η ζωντάνια του, όμως, είναι μέσα από αυτά, εκεί που μιλάνε οι καρδιές των ανθρώπων. Εκεί που στα εύκολα και τα δύσκολα στέκουν και προχωράνε μαζί. Όταν ένα σπίτι μιλάει, σημαίνει ότι μιλάει η ζωντάνια αυτών των αν-θρώπων. Ένα σπίτι ας πέσει, ας γίνει χίλια κομμάτια· το ξαναχτίζεις από την αρχή, όπως εσείς τα μικρά παιδιά που παίρνετε ένα χαρτί λευκό και αρ-χινάτε να κάνετε σχέδια και βάζετε και χρώματα. Δε σας βγαίνει κάτι καλό ή τσαλακώθηκε το χαρτί; Παίρνεις ένα καινούργιο και το πιάνεις από την αρχή. Τον άνθρωπό σου, όμως, αγόρι μου μια φορά τον έχεις δίπλα σου. Αν τον χάσεις, δεν τον ξαναχτίζεις. Και αν τον αγαπάς, τότε εκείνος αξίζει ό-σο δεν αξίζουν εκατό σπίτια μαζί.

Έπρεπε να περάσουν εικοσιδύο χρόνια, ώστε ο Πέτρος να τολμήσει να ακούσει ξανά τα πάντα να του μιλάνε. Ν' ακούσει ξανά σαν τότε το λόγο των υδάτων, που του αποκαλύπτουν τη ζωντάνια. Ότι με μια σταγόνα, ο οφθαλμός εγείρεται από το βαλσάμωμα της ψυχής και μπορεί να ξανακοι-τάξει ό,τι υπάρχει γύρω και την ίδια τη ζωή. Για πρώτη φορά μετά από χρό-νια θυμήθηκε τη βόλτα με τον παππού του, όπως θυμήθηκε και τον ψίθυρο που του είχε χαρίσει την τελευταία στιγμή της ζωής του· όταν ο εικοσάχρο-νος τότε Πετρή έσκυψε στα γέρικά εκείνα χείλη και άκουσε μόνο μερικά λόγια: *«ό θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα»*.

Το πρόσωπό του απέκτησε μία θερμότητα, ο αέρας στο μεταίχμιο βρο-χής και ξαστεριάς του αναζωογόνησε τις αναπνοές του. Η απωλεσθείσα του καρδιά ανέζησε εξ ύδατος και πνεύματος. Το πήρε απόφαση· δε θα τσα-λάκωνε εκείνο το χαρτί, επειδή δεν το είχε ολοκληρώσει ακόμη. Οι πρώτες γραμμές, τα πρώτα σχέδια έμειναν ημιτελή και δίχως χρώματα· ίσως μά-λιστα κάποιες έγιναν και τραβήχτηκαν παραπάνω απ' όσο έπρεπε και μέ-σα σε βιασύνη. Η ανάμνηση του παρελθόντος έφερε την ανατολή του πα-ρόντος. Πάνω στην απόφασή του έκλαψε

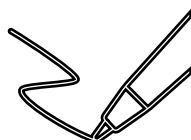
πολύ, όχι όμως πικρά και απελ-πισμένα, αλλά με μία σφοδρή επιθυμία να «χτίσει» ένα μόνο πράγμα: την αγάπη του. Τα βήματά του μέχρι το σπίτι του δεν ήταν βαριά, ούτε και τα έσερνε. Φανέρωναν, περισσότερο, την πρόθεση να ερευνήσουν το παρόν για το επικείμενο μέλλον. Μόλις μπήκε στο διαμέρισμα και στάθηκε για μια στιγμή να αφουγκραστεί τα πάντα, οι κόρες του στράφηκαν μονομιάς στο σημείο εκείνο που έστεκε κρεμάμενη η επαλήθευση της ανάμνησης που τον ζωντάνευσε: η φωτογραφία με τον παπού του.

Ο Πέτρος, ο σοβαρός μεγάλος, που ξέχασε να ζει απαλά και προτίμη-σε το «σκληρά», κοίταξε στην εικόνα τον Πέτρο, το ζωντανό παιδί, τα μάτια του οποίου δίψαγαν για ζωή. Και έβλεπε εκείνα τα μικρά μάτια που χώρα-γαν μέσα τους όλη την αιωνιότητα, την οποία αναγνώριζαν στο γέρικο α-νάστημα που ήταν πλάι τους. Θυμήθηκε που πορευόταν στην πλατεία του χωριού με τον παπού του κι εκεί, οι γέρικοι λίθοι καθήμενοι σαν τον ρώτα-γαν τι θα γίνει όταν θα μεγαλώσει, εκείνος απαντούσε, «θέλω να γίνω σαν τον παπού μου!». Η ομήγυρη γελούσε, όπως και ο παπούς του, μα εκεί-νος ο μικρός ήταν σίγουρος, ήθελε μόνο αυτό: να μεγαλώσει και να μάθει να ζει όπως ο παπούς του. Να πορεύεται μέσα από σεισμούς και καταστρο-φές, αλλά με την πρόθεση να ξαναχτίσει. Να αγαπάει τους άλλους και να ξέρει ν' ακούει την κτίση, καθώς εκείνη θα του μιλάει. Να σηκώνεται και να προσφέρει το δικό του λόγο, τη δική του πνοή, να λέει ένα τραγούδι. Και αυτό δεν χρειαζόταν σφίξιμο, αλλά απαλότητα, φυσική πορεία, όπως ο φι-λαράκος του παπού του, που του είχε γεμίσει τότε τις παλάμες του.

Αυτά τα μάτια δεν ανήκαν αποτυπωμένα απλά σε μία φωτογραφία, ούτε και στην εποχή που ο Πέτρος ήταν μικρός. Ήταν ακόμη εκεί, πίσω από τις κόρες που ποτίστηκαν με την πικρότητα της μεγάλης ιδέας και της ισχυ-ρογνωμοσύνης. Ήταν εκεί, αποκρυσταλλωμένα από τη σκληρότητα του ισχυρού ενήλικα που ζήτηγε ένα πρωτείο αποκλειστικά δικό του: ένα άγαλ-μα από χρυσό για να στέκεται στο μέσον και να προσκυνείται. Κι όμως, αυ-τά τα μάτια της παιδικής διάκρισης ξαναβγήκαν μπροστά, αφού τα δά-κρυα, ως πυρακτομένες σταγόνες, έθραυσαν τις γυάλινες σφαίρες της ψευ-δαίσθησης κι έδωσαν αφορμή ανακομιδής των γνήσιων βολβών που κοίτα-ζαν με ελπίδα και προσμονή χαράς.

Αμέσως στράφηκε προς το παράθυρο. Μέσα στην ήσυχη και λαμπυ-ρίζουσα νύχτα από τα ουράνια στολίσματά της, κοίταξε γύρω του τις πολυ-κατοικίες, τα μπαλκόνια, τα άνθη που στριμώχονταν μέσα σ' αυτά τα τσι-μέντα, τους λίγους ανθρώπους που περπάταγαν προς πάσα κατεύθυνση. Σήκωσε το δεξί του χέρι έξω από το παράθυρο, στερεώνοντάς το ως έρμαιο του αέρα. Μόνο που ο αέρας έμοιαζε περισσότερο να το χαϊδεύει, σαν να το παρηγορεί και να το ζητεί, την ίδια στιγμή, για να παίξει μαζί του. Και τότε, εκείνα τα μάτια, τα γνήσια, είδαν πως αυτό το χέρι μαζί με το άλλο μπο-ρούσαν να ξαναχτίσουν ό,τι γκρέμισε ο ίδιος. Μπορούσαν να σκάψουν πί-σω από τη ρωγμή του κάλλους κι εκείνος να ξαναβρεί τους άλλους. Αυτό ήταν το παρόν του, το μέλλον του, η ζωή του· το παιδικό του όνειρο.

Λαντέρκι - Μπίσδα Άντα
Όταν τα παιδιά μιλάνε για το μέλλον

«Μαμά, μαμά, πως θα είναι το μέλλον;»

«Δεν ξέρω αγάπη μου. Πως θέλεις να είναι το μέλλον;»

«Το μέλλον θέλω να είναι σε έναν κόσμο μαγικό! Δεν εννοώ να υπάρχουν νεράιδες και δράκοι, ξέρω πως δεν υπάρχουν αυτά.

Εννοώ τους ανθρώπους, να είναι αυτοί μαγικοί! Να χαμογελάνε και να δίνουν λουλούδια ο ένας στον άλλον! Να ξέρουν να προσφέρουν και να μοιράζονται! Να παίζουν και όταν έχουν ανάγκη, να βοηθήνε, χωρίς ανταλλάγματα. Να μην κοροϊδεύουν, να είναι πιστοί και ο ένας δίπλα στον άλλον. Να μην κοιτάνε τι θα τους προσφέρει ο κάθε άνθρωπος και τι θα πάρουν από αυτόν, αλλά τι μπορούν να του δώσουν για να καλυτερεύσουν τη μέρα του.

Και με τα παιδιά, να παίζουν με όλα τα παιδιά, χωρίς να τα ξεχωρίζουν! Και κάθε παιδί να έχει έναν μπαμπά και μία μαμά που θα τα αγαπάει! Θέλω ο μπαμπάς να μην δουλεύει τόσες πολλές ώρες και εσύ να μην χρειάζεται να τρέχεις συνέχεια και να μην είσαι κουρασμένη συνέχεια. Να μπορούμε να παίζουμε όλοι μαζί στον κήπο! Το πρωί εσείς να πηγαίνετε στην δουλειά και το απόγευμα να πηγαίνουμε στο πάρκο και να παίζουμε με τα άλλα παιδιά. Θέλω, μαμά, να είσαι φίλη με τις μαμάδες των φίλων μου, για να μπορούμε να παίζουμε συνέχεια! Και θέλω όλα τα παιδάκια του κόσμου να είναι φίλοι μου για να μπορούμε να είμαστε έξω και όχι μόνο να βλέπουμε τηλεόραση!

Σκέφτομαι να μην φοβάσαι και να μπορώ να βγαίνω μόνος μου στον κήπο, χωρίς να προσέχω μήπως κάποιος κακός άνθρωπος με χτυπήσει ή με πάρει μακριά από εσένα και τον μπαμπά. Να τρέχουμε και να παίζουμε με την μπάλα με τους φίλους μου και αν πέσει στο δρόμο να μπορούμε, αν κοιτάξουμε καλά, όπως λες και εσύ, να την πάρουμε και να μην είναι γεμάτος αυτοκίνητα! Μετά να μοιραζόμαστε το φαΐ μας και αν σε κάποιον δεν αρέσει κάτι, δεν πειράζει γιατί θα μπορεί να φάει κάτι άλλο! Και μετά πάλι να τρέχουμε και να πετάμε νερό ο ένας στον άλλον και μετά να γελάμε και μετά να πέφτουμε κάτω και να σηκωνόμαστε και να παίζουμε πάλι.

Όλα τα παιδάκια του κόσμου να μπορούν να παίζουν και να χαίρονται μέχρι να μεγαλώσουν και αφού μεγαλώσουν, πάλι να χαίρονται. Να έχουν παιχνίδια να

παίζουν και βιβλία να διαβάσουν, ειδικά από αυτά με τις πολλές εικόνες, είναι τα αγαπημένα μου! Και τα ρούχα τους τον χειμώνα να είναι πολύ ζεστά για να μην κρυώνουν και το καλοκαίρι να έχουν το αγαπημένο τους μαγιό για να πάνε στην θάλασσα. Να έχουν ένα μέρος να κοιμηθούν, και αυτά στην Αφρική να έχουν να φάνε, για να μην χρειάζεται να τρώω εγώ όλα μου τα λαχανικά, μπλιαχ!

Όχι μόνο τα παιδιά, όμως, αλλά και οι μεγάλοι να έχουν ένα μέρος να κοιμηθούν και φαΐ για να φάνε, χωρίς να χρειάζεται να ανησυχούν για αυτό κάθε μέρα. Να πηγαίνουν το πρωί στην δουλειά τους και το απόγευμα να γυρνάνε στην οικογένειά τους για να παίζουν. Να παίρνουν τα παιδιά αγκαλιά και να τους λένε πως τα αγαπάνε και ύστερα να φιλάνε την μαμά, που είναι αηδία, αλλά τους αρέσει. Απλά δεν μου αρέσει να κοιμάται κανείς, βρώμικος στον δρόμο, μέσα στα σκουπίδια και να τρώει από αυτά, ενώ υπάρχουν τόσα πολλά κρεβάτια και ούτε να πεινάνε, ενώ το σούπερ μάρκετ έχει πάρα πολύ φαΐ.

Δεν θέλω οι άνθρωποι να νοιάζονται μόνο για τα λεφτά και να μην δίνουν τίποτα χωρίς αυτά. Είναι πολύ χαζούληδες που νομίζουν ότι τα λεφτά είναι πιο ωραία από μία αγκαλιά σωστά, μαμά;»

«Σωστά, μωρό μου, έχεις δίκιο»

«Θέλω να μην υπάρχουν αρρώστιες και οι μπαμπάδες, οι μαμάδες, τα παιδάκια, οι δασκάλες, οι γιαγιάδες, οι παππούδες και όλοι να μην πεθαίνουν από αυτές. Ξέρω πως δεν γίνεται να μην πεθαίνει ποτέ κανείς γιατί μετά η Γη θα γέμιζε και δεν θα χωρούσαμε ούτε να ξαπλώσουμε να κοιμηθούμε το βράδυ, αλλά γιατί μερικά παιδάκια να πεθαίνουν τόσο μικρά; Ακόμα μου λείπει ο αδελφός μου μαμά... Θα μου φέρεις πάλι εκείνη την φωτογραφία του δίπλα στο κρεβάτι μου;»

«Ελα, πάμε να την πάρουμε, αγάπη μου, την έχω μέσα στο ντουλάπι.» είπε η μαμά και σηκώθηκε, πήρε από το χέρι τον γιο της και άρχισαν να ανεβαίνουν στον πάνω όροφο

«Γιατί την έβαλες εκεί, μαμά;» ρώτησε το οκτάχρονο παιδί και η μαμά σταμάτησε, κατέβηκε στο ύψος του και του έπιασε και το άλλο χέρι κοιτώντας το στα μάτια:

«Μερικές φορές, αγάπη μου, απλά είναι δύσκολο να ακούς από τους άλλους

συνέχεια τι πρέπει να κάνεις και τι όχι» απάντησε η μαμά, συλλογισόμενη τις άπειρες φορές που η γειτόνισσα την κατέκρινε επειδή είχε κρατήσει ακόμα τις φωτογραφίες ενός παιδιού που «ακόμα δεν είχε αναπτύξει προσωπικότητα και άρα, αν κάνεις ένα άλλο θα είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ το προηγούμενο» Του χαμογέλασε πικρά και ύστερα σηκώθηκε και συνέχισε την διαδρομή της, κρατώντας το χέρι του, πλέον, μοναχογιού της.

Ο μικρός ήταν ελαφρώς μπερδεμένος με την απάντηση της μητέρας του, αγνοώντας τη συμπεριφορά της γειτόνισσας. Ωστόσο, αυτό δεν τον εμπόδισε να πει τη γνώμη του πάνω σε αυτό. Εξάλλου, ήταν γνωστό πως ως παιδί ήταν από μόνο του αρκετά ώριμο, λόγω και της δουλειάς της μητέρας του. Η μητέρα του, ως καταξιωμένη κοινωνική λειτουργός, συχνά τον έπαιρνε τα απογεύματα σε διάφορα κοινωνικά παντοπωλεία για τα οποία ήταν υπεύθυνη και πολλά σαββατοκύριακα σε εθελοντικές δράσεις και εκδηλώσεις που οργάνωνε. Όταν σχολούσε το παιδί από το σχολείο, η μαμά έκανε διάλειμμα και πήγαινε να τον πάρει. Δεν ήταν λίγες οι φορές που ο μικρός είχε παίξει, φάει και μοιραστεί τα πράγματα και τα ρούχα του με τα πιο «άτυχα» παιδιά, όπως τα χαρακτήριζε η μαμά του. Επιπλέον, ζώντας σε μία μεγαλούπολη, έβλεπε καθημερινά το πιο άσχημο και σκληρό πρόσωπο του κόσμου και είχε μάθει πολύ καλά, ακόμα και πως μέσα σε κάθε σκοτάδι υπάρχει πάντα φως. Η μαμά του, ήταν ο φύλακας άγγελός του, εκείνη που ήταν πάντα κολλημένος πάνω της και δεν την αποχωριζόταν ποτέ, εκείνη που με ειλικρίνεια του έδειχνε τα όμορφα και τα άσχημα της ζωής.

Ο μπαμπάς του, αντιθέτως, δεν βρισκόταν πολύ μαζί τους. Η επιθυμία του να βρίσκεται δίπλα στην οικογένειά του, καταπιεζόταν συνεχώς από την επιθυμία του να προσφέρει στην γυναίκα του και τον, πλέον, έναν γιο του, όσα δεν κατάφερε να έχει εκείνος παιδί, εξαιτίας της φτώχειας. Έτσι, σήμερα ήταν μεγαλοστέλεχος μίας πολυεθνικής, η οποία του έτρωγε τον περισσότερο χρόνο της μέρας και του άφηνε ελάχιστες ώρες να είναι με την πολυαγαπημένη του οικογένεια.

Λόγω αυτών των γεγονότων, το οχτάχρονο παιδί είχε έρθει ήδη σε επαφή

με πολλές διαφορετικές συνθήκες, είχε μάθει τις δυσκολίες της ζωής από τόσο μικρό, και συνολικά είχε εξελιχθεί σε πολύ ώριμο για την ηλικία του.

Ειδικά μετά τον θάνατο του νεογέννητου αδελφού του από μία γενετική ασθένεια, ωρίμασε ακόμα περισσότερο και πολύ απότομα, αφήνοντας πίσω την παιδική του σκέψη.

«Να μαμάκα, ούτε αυτό θέλω στο μέλλον. Γιατί δεν μπορείς να κάνεις ότι θέλεις; Δεν κάνεις τίποτα κακό! Έχω ακούσει πολλές φορές που σου λένε τι πρέπει να κάνεις και δεν είναι ωραίο, γιατί ότι σου λένε είναι χαζό. Θυμάμαι την γειτόνισσα που σου είχε πει ότι πρέπει να φοράς πάντα όμορφα ρούχα για να σε θέλει ο μπαμπάς και τον διευθυντή του σχολείου που σου είπε να χαμογελάς πιο πολύ για να μην με τρομάξεις. Ξέρω πως είσαι στεναχωρημένη μαμά και ότι σου λείπει και εσένα ο αδελφός μου.»

Μέχρι να τα πει όλα αυτά το παιδί, η μαμά είχε φτάσει στο ντουλάπι και είχε βγάλει έξω την φωτογραφία του μωρού. Την κράτησε μία στιγμή γερά, κοιτώντας την με ένα νοσταλγικό βλέμμα, και ύστερα την έδωσε στον γιο της. Ξαφνικά, ένας δυνατός θόρυβος ακούστηκε από έξω τρομάζοντας το μικρό παιδί, με αποτέλεσμα η φωτογραφία να βρεθεί στο πάτωμα και το τζάμι της κορνίζας να σπάσει.

Η μαμά έσκυψε να την πιάσει, όσο ο μικρός κοιτούσε βουρκωμένος.

«Μην ανησυχείς, γλυκιέ μου, θα την φτιάξουμε.» Ξανάνοιξε το ντουλάπι η μαμά και έβγαλε μία άλλη κορνίζα. Έβγαλε προσεκτικά την φωτογραφία και την έβαλε στην καινούρια κορνίζα. Ύστερα, την έδωσε στο παιδί και παίρνοντάς το από το ένα χέρι και την σπασμένη κορνίζα στο άλλο προχώρησε προς τον κάδο.

«Μαμά, γιατί εδώ που μένουμε έχει τόσα πολλά αυτοκίνητα και τόσα λίγα δέντρα και πάρκα;»

«Ζούμε σε μία μεγάλη πόλη, αγάπη μου. Για να έχουν χώρο να μένουν οι άνθρωποι έχει πολλά και μεγάλα κτήρια και για να μπορούν να μετακινηθούν, ο καθένας έχει ένα αυτοκίνητο.»

«Ναι αλλά, μαμά, εμένα δεν μου αρέσει αυτό. Θέλω στο μέλλον να υπάρχουν πιο πολλά όμορφα λουλούδια και παιδικές χαρές παντού! Και να έχει

και πολλές πισίνες για να κάνουμε μπάνιο το καλοκαίρι, γιατί η θάλασσα είναι μακριά. Δεν μου αρέσουν τα τόσα αυτοκίνητα! Κάνουν πολύ θόρυβο και έχουν και αυτή τη χάλια μαύρη σκόνη!

Ορίστε, έτσι θέλω να είναι το μέλλον, μανούλα, αλλά μερικές φορές φοβάμαι...»

«Τι φοβάσαι, μικρέ μου;» Ρώτησε η μαμά και τον πήρε στην αγκαλιά της.

«Φοβάμαι πως το μέλλον δεν θα είναι έτσι όπως σου είπα, μαμά.»

«Δηλαδή πως θα είναι, τι φοβάσαι;»

«Φοβάμαι ότι οι άνθρωποι θα είναι κακοί και τρομακτικοί. Θα τους αρέσει να κάνουν τους άλλους να κλαίνε και να παίρνουν τα παιδάκια από τους γονείς τους και να τους κάνουν κακό. Φοβάμαι ότι μπορεί κάποια στιγμή να πάρουν και εμένα και να μην σε ξαναδώ εσένα και τον μπαμπά. Θα με πάνε μακριά και εγώ θα κλαίω, θα κλαίω, θα κλαίω και αυτοί θα γελάνε και θα με βάζουν να κάνω πράγματα που δεν θέλω. Όλοι θα θέλουν να μου κάνουν κακό.

Σκέφτομαι ότι μπορεί να μην είναι κακοί μόνο με τα παιδάκια, αλλά με όλους και θα τους διώχνουν και θα τους πετάνε στο δρόμο και δεν θα τους δίνουν να φάνε ακόμα κι αν έχουν πολύ φαΐ, γιατί θα θέλουν μόνο αυτοί να τα έχουν όλα.

Τα παιδάκια δεν θα με παίζουν και δεν θα με θέλουν και θα με διώχνουν. Θα είναι συνέχεια στεναχωρημένα και θα κλαίνε και θα είναι συνέχεια θυμωμένα.

Φοβάμαι μαμά πως δεν θα έχω φίλους να παίζω στα πάρκα και δεν θα υπάρχουν πάρκα, ούτε δέντρα, ούτε λουλούδια και τα παιδιά θα πρέπει μόνο να βλέπουν τηλεόραση και να κάνουν δουλειές μέσα στο σπίτι. Δεν θα έχουν παιχνίδια, μόνο μαθήματα.

Και θα είναι όλοι στον δρόμο, φοβάμαι ότι θα πρέπει να πρέπει να κοιμάμαι στα σκουπίδια, χωρίς τον κύριο αγκαλιά μου που με βοηθάει να με πάρει ο ύπνος. Τα ρούχα μου θα είναι βρώμικα και εγώ θα πεινάω και δεν θα έχει φαγητό, μόνο από τα σκουπίδια και θα είναι πολύ πολύ λίγο.

Λίγα άτομα θα είναι πάρα πολύ πλούσια και θα έχουν πολλά λεφτά, αλλά δεν θα τα δίνουν σε κανέναν. Θα κοιμούνται σε μεγάλα σπίτια και παλάτια και θα

διώχνουν όσους κοιμούνται στον δρόμο έξω από το σπίτι τους, σαν τα παραμύθια.

Όλοι μου οι φίλοι θα είναι άρρωστοι και θα πρέπει να φοράμε αυτές τις χάλια μάσκες που φορούσαμε, αλλά συνέχεια ακόμα και στο σπίτι και αν τις βγάζουμε θα έρχεται η αστυνομία και θα μας βάζει στη φυλακή για πολλές πολλές μέρες.

Θα υπάρχουν πολλά κακά ρομπότ που θα σου λένε όλο πρέπει, πρέπει, πρέπει, και αν δεν θυμάσαι ένα θα σε χτυπάνε και θα σου φωνάζουν. Θα είναι μεγάλα, κακά, άσχημα και μόνο γκρι.

Όλα θα είναι γκρι και καθόλου όμορφα και οι δρόμοι θα έχουν πολλά πολλά αυτοκίνητα και πολύ φασαρία και το βράδυ δεν θα μπορούμε να κοιμηθούμε από την τόση φασαρία. Θα πρέπει να είμαστε συνέχεια στο σπίτι και δεν θα βλέπαμε ποτέ ούτε την θάλασσα, ούτε τα βουνά, ούτε τα δάση, ούτε τίποτα γιατί δεν θα υπήρχαν! Μόνο αυτά τα μεγάλα χαζά κτίρια θα υπάρχουν.

Και είναι και πολλά άλλα, μαμά, φοβάμαι ότι δεν ξέρω τίποτα για το μέλλον και μπορεί να είναι πάρα πολύ κακό.»

«Μα δεν πρέπει να φοβάσαι, επειδή δεν ξέρεις τι θα γίνει, αγάπη μου. Αυτό ακριβώς είναι το πιο όμορφο, ότι δεν ξέρεις τι θα γίνει και άρα μπορείς να τα κάνεις όλα όπως θέλεις εσύ.

Μπορείς να αποφασίσεις τι θέλεις να γίνεις στο μέλλον, τι θέλεις να κάνεις και ποιοι θέλεις να είναι οι φίλοι σου. Είναι δική σου επιλογή πως θα το διαμορφώσεις.

Φυσικά θα υπάρξουν και κάποια γεγονότα, τα οποία θα είναι άσχημα, αλλά και αυτά για κάποιο λόγο θα γίνουν και σύντομα θα δεις πως θα έχουν γίνει για καλό.

Πρέπει να μπορείς να βρίσκεις τρόπους να τα αντιμετωπίζεις και να βλέπεις τις όμορφες πτυχές της ζωής. Ακόμα κι αν κάτι σε στεναχωρήσει πολύ, αν το αντιμετωπίσεις και τα καταφέρεις, μετά θα έρθει κάτι πολύ χαρούμενο. Η ζωή είναι όμορφη, αγάπη μου αρκεί να ξέρεις να το βλέπεις.

Τα πιο όμορφα πράγματα είναι αυτά που φτιάχνεις μόνος σου και δεν πρέπει να αφήνεις τον φόβο να σε κρατάει μακριά από αυτά. Αν κάτι το φοβάσαι, σκέψου

πως πίσω από αυτό υπάρχει κάτι όμορφο. Χαμογέλα και δώσε του φως.

Όλα είναι στο χέρι σου, αρκεί να ξέρεις να το χρησιμοποιείς καλά και να βοηθάς τους γύρω σου.

Όλα μπορείς να τα αντιμετωπίσεις, αρκεί να το θες.»

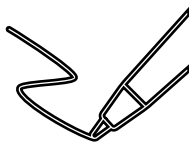
Η μαμά παίρνει στην αγκαλιά της το μικρό παιδί και εκείνη την ώρα ανοίγει η πόρτα και ο μπαμπάς μπαίνει κουρασμένος από την δουλειά. Το μικρό παιδί τρέχει με φόρα στο μπαμπά του, ο οποίος το σηκώνει κατευθείαν και χαμογελάει στη θέα του. Η γυναίκα χαμογελώντας και εκείνη πήγε να αγκαλιάσει τον άντρα της.

Έξω έχει νυχτώσει, κι όμως σε αυτό το σπίτι τώρα ξυπνάει η ζωή. Ο μπαμπάς κλείνει την πόρτα και η μικρή οικογένεια, παρά τα όσα δεινά έχει υποστεί μέχρι εκείνη τη στιγμή είναι ευτυχισμένη, επειδή είναι ενωμένη, δίνοντας ελπίδα στο μικρό τους γιο. Ελπίδα για το μέλλον!

Λερατάκης Κώστας

Οι αδερφοί κατσάδα δείχνουν το μέλλον

Ο Κώστας Λερατάκης είναι 39 ετών και γεννήθηκε και μένει στο Ηράκλειο Κρήτης. Τέλειωσε το ΤΕΕ, Τεχνικός Υπολογιστικών Συστημάτων. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα ελεύθερου σχεδίου, αιογραφίας και έχει ασχοληθεί ερασιτεχνικά με γελοιογραφίες και κόμιξ. Εργάζεται στον όμιλο Σκλαβενίτη στο Ηράκλειο και είναι παντρεμένος με 2 παιδιά.

Δύο αδέρφια όλα μάλωναν τους μεγάλους με σπιρτάδα - που ήταν όλο
απαισιόδοξοι - ήταν οι αδερφοί Κατσάδα,,
και τους λέγαν για το μέλλον ακούστε και από μας κάτι!
Όλη η πόλη μακαρόνια και τα αμάξια σκέτο αλάτι,
Να 'ναι καζάνια οι λακκούβες να 'ναι τα φορτηγά πιλάφι,
Να 'ναι μπρόκολα τα δέντρα και οι καλαμιές παστέλια,
Οι άστεγοι να μη πεινάνε να σκάμε όλοι από τα γέλια,
Μια εκδρομή να 'ναι η ζωή μας
Να 'ναι οι δρόμοι μας γεμάτοι φώτα,
Λάσπες στα χέρια, χώμα στα γόνατα
Και να κυλιόμαστε πάνω στα χόρτα
Να 'ναι χαρούμενες οι ζωές, και της Μαιρούλας και του Γιωργάκη
Και το μπαμπά του και τη μαμά του να έχει πάντοτε κάθε παιδάκι
Και όταν τελειώνουν όλα αυτά ξανά να γίνονται όπως και πρώτα να ναι τα πάντα
μια εκδρομή και να κυλιόμαστε όλοι στα χόρτα!

Λουκά Αϊντα

Δεν ανησυχώ πιά

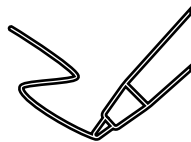
Η Αϊντα Λουκά γεννήθηκε το 1984 στη Λάρισα και μεγάλωσε στην Αθήνα. Από μικρή ασχολείται με τον εθελοντισμό, τις τέχνες και τον αθλητισμό.

Σπούδασε Παιδαγωγός με ειδίκευση στην ειδική αγωγή, κατέχοντας πτυχίο γραφής BRAILLE (γραφή και ανάγνωση τυφλών) και εργάζεται έως σήμερα σε σχολεία με παιδιά που έχουν αναπηρίες και ειδικές

εκπαιδευτικές ανάγκες.

Κατέχει επίσης πτυχίο Τεχνολόγου Γεωπόνου.

Τα παιδιά της, ήταν το έναυσμα για να ασχοληθεί με τη συγγραφή παιδικών βιβλίων.

Τώρα μαμά μου μην ανησυχείς, είμαστε πλέον ασφαλείς.

Σε ξένη χώρα, χωρίς τίποτα πια, αλλά οι βόμβες και οι σφαίρες είναι από τα
κορμιά μας μακριά.

Μη κλαίς άλλο, θέλω να βλέπω τα μάτια σου στεγνά, δώσε μου ένα χαμόγελο να
αρχίσουμε ξανά.

Πες μου ένα τραγούδι, φωνές και ουρλιαχτά, δεν ηχούνε στα δικά μου τα αυτιά.
Και εάν πάλι βάλουμε τη μάσκα για να αποφύγουμε τον κορονοιο, εγώ θα πλένω
καλά τα χέρια μου, στο υπόσχομαι, θα βάζω και απολυμαντικό.

Είμαστε ζωντανοί, δεν ανησυχώ, ας πούμε ότι ο πόλεμος ήτανε ένα όνειρο κακό!

Λουκαδάκου Ελένη

Αγγελοκρουσμένη

Η Ελένη Λουκάδακου, είναι 45 ετών και καθηγήτρια αγγλικών 27 έτη σε δημόσιο κι ιδιωτικό τομέα, ποιήτρια, στιχουργός και μεταφράστρια. Έχει εκδόσει τρεις ποιητικές συλλογές, δύο με τις εκδόσεις Ιωλκός και μια με τις εκδόσεις Γαβριηλίδης. Έχει αποσπάσει μια παγκόσμια τιμητική διάκριση για ποίημα μου και δύο βραβεία, ήταν προτεινόμενη για τα βραβεία Public στην κατηγορία ποίηση και μέρος της δουλειάς της έχει συμπεριληφθεί στον 30ο τόμο της Μεγάλης Εγκυκλοπαίδειας Χάρη Πάτση της Νεοελληνικής λογοτεχνίας από το Βυζάντιο μέχρι σήμερα. Έχει κυκλοφορήσει κι ένα cd με μελοποιημένη ποίηση μου από την εταιρεία Καθρέφτης ήχων αληθινών, με τον τίτλο "Πέντε γραμμών γράμματα". Μιλάει αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά κι ισπανικά κι έχει πτυχία σε αυτές τις γλώσσες. Επίσης, γράφει ποίηση σε αυτές τις γλώσσες. Της έχει γίνει πρόταση για οργάνωση και προεδρία του Διεθνούς κινήματος Καλλιτεχνών. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια σπηλαιολογίας και σεμινάρια σχετικά με το αντικείμενο της. Της αρέσουν τα ταξίδια (έχει πάει πολλές φορές στην Αγγλία και την Πράγα), έχει κάνει 6 χρόνια μαθήματα χορού, παίζει τουμπερλέκι (φοίτησε ένα χρόνο με την ομάδα του Μιγάλη Κλαπάκη από τις Δυνάμεις του Αιγαίου) και συμμετείχε στις θεατρικές ομάδες: "Θεατρόσφαιρα" της Τότας Σακελλαρίου και Θεατρικό εργαστήρι. Επίσης, της αρέσει το σινεμά, η μουσική κι η κολύμβηση. Το σενάριο της κέρδισε στο φεστιβάλ Ελληνικού κινηματογράφου του Λονδίνου.

Και τσίρκο και χάπια και κισμέτ.

Όλα χρώμα. Μπαίνεις μέσα στο ταξί. Παύση.

Ένας σγουρομάλλης ταξιτζής ανάβει τσιγάρο. Ένα υγρό κόκκινο φανάρι χαμογελάει με αισιοδοξία. Η βροχή πέφτει μετανιωμένη. Η Μαρία πεθαίνει αργά στο πίσω κάθισμα. Δυο άγγελοι κατεβαίνοντας την αγκαλιάζουν και την αποχαιρετούν μ' ένα ρέψιμο. Λήθη. Μόνα Λίζα και χαμόγελα και δάκρυα. Τι ωραία που είναι μέσα στο ταξί. Ο οδηγός μπαίνει σπίτι του και πάει τουαλέτα. Έρχεται πάντα η Μαρία στα όνειρά του. Ξημέρωμα και τον βρίσκει να χασμουριέται οκλαδόν. Χτυπάει το τηλέφωνο. Γεια σου μαμά. Πέθανε η Μαρία. Πάει η Μαρία. Την πήρε ένας άγγελος που ρευόταν. Νωχελικά κατευθύνεται προς το ψυγείο και πίνει μια μπύρα. Καινούργια μέρα ξεκινάει και το κίτρινο τέρας περιμένει.

Η πρύτανης της λογικής μου.

Ο δικός μου άνθρωπος, ο κεραυνός. Έφυγε...

Το φάντασμα της Μαρίας ροχαλίζει. Στάση για καφέ. Τέλος. Μέσα στις τριανταφυλλιές οι νύμφες ανθίζουν. Ο χορός τους είναι ο χορός της φυγής και της νοσταλγίας. Χαράζει κι ο χώρος μεγαλώνει. Ένα μεγάλο χαμόγελο προβάλλει στον ουρανό, χαμόγελο ζωοδότης, χαμόγελο εκτελεστής.

Αρώματα και χρώματα ζευγαρώνουν με αρμονία. Η Μαρία πάντα είναι στηθύμησή σου. Με μαύρα μάτια σαν τη λήθη. Με λευκό πρόσωπο σαν την αγάπη. Πάντα τη σκέφτεσαι. Λούζεται η παρθένα αγκαλιά μ' ένα τριαντάφυλλο.

Όλα μυρίζουν διάφανα.

Σταματάει πάλι στο μπαρ για μια μπύρα. Ίδρωμένος φιλάει τη γκαρσόνα και παραγγέλνει. Τι φεγγάρι θα έχει κι απόψε...Θυμάται το καλοκαίρι στα Κουφονήσια τότε που πάλι πέθανε η Μαρία. Τότε όμως απλά πέθανε στα γέλια. Η μπριζόλα είναι νόστιμη κι αυτό τον κάνει να παραγγείλει άλλη μια μπύρα. Από μικρός χαιρόταν τη ζωή. Με μητέρα τραγουδίστρια και πατέρα ταξιτζή! Όλο ονειρευόταν να φύγει. Όταν πέθανε ο πατέρας μετακόμισε με τη μητέρα του στην Τήνο. Με τη γιαγιά και τον παππού. Στο σχολείο δεν ήταν καλός μαθητής. Όλο έκανε φάρσες με τον κολλητό του τον Μηνά. Τότε γνώρισε τη Μαρία. Πληθωρική και πανέμορφη. Της έκανε δώρο ένα δαχτυλίδι και η μαμά του τον έδειρε. Ήξερε ότι ήταν εκείνη η νύμφη του, το άλλο του

μισό.

Μετά ήρθε η φτώχεια, αφού η μάνα του έμεινε άνεργη. Πάντα το φεγγάρι αγκαλιάζει τα όνειρα, τον πόνο και την πίκρα. Το σπίτι παλιό και πέτρινο. Με όμορφα κάδρα, και ξύλινα έπιπλα. Πόσες φορές δε φίλησε εκεί τη Μαρία!

Γλυκιά Μαρία... Σαν το μέλι. Σαν τη ζάχαρη. Καμιά φορά πηγαίνανε στο τσίρκο. Ίσως είναι το κισμέτ, του είπε στην εφηβεία. Μια φορά εκεί που έπαιζαν παραλίγο να πνιγούν.

Δεν πειράζει, γέλασαν. Θα φύγουμε μαζί. Που να φανταστούν ότι αργότερα θα έπαιρναν μαζί αγχολυτικά χάπια από το φαρμακείο.

Όταν έχασε τη μάνα της αποφάσισαν να κάνουν ένα παιδί. Ο ξανθός τους άγγελος, ο Φίλιππος. Και μετά ο Φίλιππος πέθανε. Πού πάνε όλοι όταν χάνονται;

Μετά ήρθε η Ιφιγένεια. Το καλό τους κοριτσάκι, το επιστέγασμα της ευτυχίας τους. Ένα βράδυ η Ιφιγένεια ονειρεύτηκε ένα καλοκαίρι που χάθηκε μέσα στον χειμώνα. Είδε στον ύπνο της και βάρκες και χελώνες και χαρούμενα παιδιά. Έπειτα ξύπνησε και κούρνιασε στην αγκαλιά τους. «Πάντα θα σας αγαπώ» ψέλλισε. Και καλοκαίρια και πάλι χειμώνες και πάλι καλοκαίρια και πάλι χειμώνες. Η Ιφιγένεια μεγάλωσε. Πόσο έμοιαζε στη μαμά της. Ένα κάδρο της Μόνα Λίζα αντιφέγγιζε το εκτυφλωτικό χαμόγελό της. Μετά η Ιφιγένεια αρραβωνιάστηκε και έφυγε για Αμερική.

Η Μαρία πάλιωνε μαζί του σαν το κρασί.

Μεγάλος έρωτας.

Μια μέρα ήρθε η Ιφιγένεια με το μωρό της και γλέντησαν μέχρι το πρωί. Στο τέλος άκουσαν όπερα και κάπνισαν χασίς. Όλοι μαζί.

Σε κύκλο. Σαν να ήξεραν ότι την επόμενη μέρα η Μαρία θα «έφευγε». Σαν τα πουλιά.

Και σύννεφα.

Και βροχή. Και συρματοπλέγματα...

Η Μαρία ατενίζει το πέλαγος. «Θα ήθελα να είμαι γλάρος» είχε πει... Να έφευγα με τα πλοία και να έκανα παρέα στα δελφίνια...

Να ζωγραφίζω σ' ένα παράλληλο σύμπαν. Όλο όμορφα πράγματα έλεγε! Για να

μη νιώθει μοναξιά... Έπλεκε το πέλαγος μες τα δάκτυλά της. Σα ζωγραφιά η σκιά της... Το μπουρίνι παίζει “της θύμιζε τη μάνα της. Έκανε τραπέζια σε φίλους σαν εκείνο της Μπαμπέτ.

Έβλεπε και πολύχρωμα όνειρα. Κάτι άντρες κούκλους, σαν πίνακες του Τσαρούχη. Ωσπου μια μέρα της είπαν για την αρρώστια. Στην υγρή αυλή του σπιτιού ακούγοντας μια γλυκιά μπόσα νόβα μασουλώντας ζάχαρη του το αποκάλυψε.

Το φεγγάρι έχασκε κόκκινο σα φράουλα.

Τα αστέρια έτρεμαν απαλά σαν να της ψιθύριζαν αντίο.

Πόσες αναμνήσεις.

Βγήκε από το μπαρ δακρυσμένος.

Μια νέα μέρα ξεκινούσε...

Μια μέρα τηλεφώνησε η Ιφιγένεια. «Θέλεις να έρθω να σε δω» είπε.

Στο τρένο διάβαζε τους «Έρωτες Γυναικών» της Αναΐς Ντυ.

Η μητέρα, ο πατέρας, πόσες αναμνήσεις...

Καθώς έφτανε το τρένο τελείωνε και το τσιγάρο.

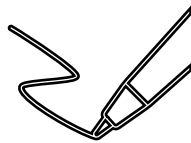
Τελείωνε και η ιστορία.

Το ταξίδι της μέρας μέσα στη νύχτα.

Με μια αβάσταχτη κανονικότητα.

Μακρή Νικολέττα

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

Τα μονοπάτια της ζωής μας πάνε σ' ένα άλλο κόσμο. Άλλα έχουν την ανηφόρα και άλλα την κατηφόρα. Άλλα έχουν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Εμείς λοιπόν τι διαλέγουμε?

Κοιτάζοντας πίσω στο χρόνο και αναπολώντας τα παιδικά μου χρόνια ένα αεράκι διαπέρασε από δίπλα μου, μια μυρωδιά τόσο ευχάριστη τόσο πόσες αναμνήσεις μου έρχονται. Μια εικόνα κρατάω λοιπόν που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Στο χωριό μου μαζί με την γιαγιά μου στο βουνό παίζω ανέμελα στο χορτάρι, να ταΐζω τις κατσίκες, να μου λέει διάφορες ιστορίες, εγώ να κυνηγάω πεταλούδες και να κόβω λουλούδια και να πιάνω μια πασχαλίτσα στα χέρια μου κι να της λέω πως βλέπω το μέλλον με τα μάτια μου.

Πασχαλίτσα λέω φαντάζομαι ένα κόσμο μαγικό παραμυθένιο. Θέλω ναβάλω χρώμα στην ζωή μας σαν το ουράνιο τόξο. Να γεμίσει η καρδιά μας με χαρά και αισιοδοξία. Να μην υπάρχει γύρω μας κακία αλλά μόνο αγάπη. Να βοηθάμε ο ένας τον άλλο και να γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι. Να μην υπάρχουν πόλεμοι και δυστυχία αλλά μόνο Ειρήνη. Να μην έχουμε ιοί αλλά μόνο την υγεία μας. Θέλω ένα καλύτερο αύριο για όλους μας.

Πασχαλίτσα με ακούς? Δεν παίρνω απάντηση αλλά έτσι όπως σε κοιτάω βλέπω το βλέμμα σου να συμφωνεί και να μου λέει ναι σε όλα όσα σου λέω... Τι όμορφη που είσαι σε κοιτάω τόση ώρα δεν φεύγεις από πάνω μου. Σαν να περιμένεις να ακούσεις όλα όσα έχω να σου πω.

Άκου λοιπόν θέλω να ζω σε μια πόλη με πολύ πράσινο, δέντρα, λουλούδια και με μεγάλα πάρκα. Να μην υπάρχουν αυτοκίνητα αλλά μόνο ποδήλατα. Μια πόλη δίχως καυσαέρια και φασαρία. Να μην υπάρχουν αδέσποτα ζώα και να έχουν περισσότερες δομές για τους μικρούς μας φίλους. Και κάτι τελευταίο θέλω ένα μικρό σπίτι για μένα με μια μεγάλη αυλή να φυτέψω πολλά δέντρα και να πάρω πολλά ζωάκια. Να έχω μια ευτυχισμένη οικογένεια που μέσα σ' αυτήν θα χωράει μόνο αγάπη.

Πασχαλίτσα σου τα είπα όλα αυτά που φαντάζομαι...

Με κοίταξες με νόημα και πέταξες ψηλά..

Σε αποχαιρέτησα μικρή μου φίλη... με την ελπίδα ότι όλα θα γίνουν...

Μακρυδάκη Ειρήνη

Η σχεδία της αγάπης

Η Ειρήνη Μακρυδάκη είναι εν ενεργεία Αστυνομικός , μητέρα τριών αγοριών και συγγραφέας παιδικών βιβλίων.

Είναι Αντιπρ. στη Διεθνή Ένωση Αστυνομικών (INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION). Πέραν των υπηρεσιακών της καθηκόντων, ορμώμενη από παιδαγωγικές σπουδές και την αγάπη της για τα παιδιά, ασχολείται με τη συγγραφή παιδικών βιβλίων.

Το 2018 εκδόθηκε το πρώτο της παραμύθι με τίτλο: «ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ» . Ένα βιβλίο συμβολοποιητικού χαρακτήρα που αγγίζει με μοναδικό τρόπο τις φυλετικές και σωματικές διακρίσεις.

Το 2020 η αγάπη της για τα ζώα, έγινε ζώσα γραφή ενός παιδικού βιβλίου με στόχο τη διαμόρφωση της φιλοζωικής κουλτούρας των παιδιών.

Το βιβλίο έχει τίτλο "ΡΗΓΑΣ Κ9" και τα εσόδα (ΔΙΑ ΒΙΟΥ) θα προσφέρονται για τη στήριξη του έργου της Πανελλαδικής Φιλοζωικής και Περιβαλλοντικής Ομοσπονδίας Π.Φ.Π.Ο καθώς και του Λογαριασμού Αρωγής Ορφανών Τέκνων της Ελληνικής Αστυνομίας.

Μέσα στο 2022 είχε την ευλογία να κυκλοφορήσει σε μορφή e-book, το τελευταίο της παραμύθι με τίτλο: "ΜΑΓΙΑΦΙ", το οποίο διατίθεται δωρεάν για τα παιδιά όλου του κόσμου.

Όλοι μικροί μεγάλοι κάθονται γύρω από το αναμμένο τζάκι. Τα κούτσουρα τριζοβολούν και οι φλόγες χορεύουν γεμίζοντας σκιές τη μικρή σάλα.

Το κρύο, άγριο και δυνατό παραμόνευε να τιμωρήσει αλύπητα όποιον τολμούσε να βγει έξω . Ο βοριάς φυσούσε με λύσσα και ο μανιασμένος χιονιάς δεν έλεγε να σταματήσει.

Πω!!πω!! Σκέφτηκε η Αρχόντισσα , πώς περνούν αυτές τις άγιες μέρες τα παιδιά του καπετάν Γρημάνη?

Αραγε τα νοιάστηκε κάποιος ή πεινασμένα θα κοιμηθούν κι απόψε?

Η Αρχόντισσα ήταν ένα κομμάτι μάλαμα. Όλους τους αγαπούσε και τους νοιαζόταν. Η ζωή της ήταν μια ανηφόρα, γεμάτη δυσκολίες. Όμως αυτή ήταν αεικίνητη σαν το φτερό στον άνεμο. Ακάματη, όλα τα προλάβαινε .

Στο αποπεινικό δείπνο ήταν ανήσυχη, παρόλα αυτά δεν τόλμησε να ξεστομίσει κουβέντα μπροστά στον άντρας της. Γιατί παρά τη λευεντιά και την ομορφάδα του, ήταν κακότροπος και τσιγκούνης.

Περίμενε να αποκοιμηθούν όλοι , δήθεν ότι ήθελε να ετοιμάσει το αυριανό τραπέζι. Μόνο στη γιαγιά είπε το μυστικό της.

- Δεν αντέχει η καρδιά μου μάνα. Σκέφτομαι τα ορφανά παιδιά του καπετάν Γρημάνη και τις δυσκολίες που περνούν. Αύριο ξημερώνει μέρα αγάπης. Κανένας δεν πρέπει να είναι πεινασμένος και μαναχός εκεί έξω με τέτοιο χιονιά. Κράτησα ένα Καρβέλι ψωμί και λίγα γλυκά να τους τα πάω..

Όταν χάθηκε η μητέρα τους πριν χρόνια, ο καπετάνιος στάθηκε σαν βράχος δυνατός. Πάλεψε μόνος του για να τα μεγαλώσει. Σαν να μην έφτανε αυτό, τώρα τον βρήκε κι άλλη συμφορά. Η δυνατή φουρτούνα κατέστρεψε το καίκι του. Αυτό ήταν Όλο τους το βιός , από αυτό ζούσαν. Από τη μία στιγμή στην άλλη έμεινε χωρίς δουλειά και προσπαθεί να φανεί δυνατός, να μη λυγίσει.

-Να προσέχεις κόρη μου, να κάνεις γρήγορα..

Θεέ μου, συγχώρα με τέτοιες μέρες. Φοβάμαι την αγριάδα του γιου μου.

Από πού κληρονόμησε αυτό το παιδί κι έγινε σκληρό κι άκαρδο; συλλογίστηκε .

Ποτέ δεν κατάλαβε που έσφαλε στο μεγάλωμα του. Ήταν τίμιος κι

εργατικός, αλλά δεν συμμερίζονταν ποτέ τα βάσανα των άλλων.

Τις σκέψεις της διέκοψε η Αρχόντισσα που μπήκε σαν σύφουνας στην μικρή κάμαρα να πάρει την κάπα της.

- Μην ανησυχείς μάνα θα γυρίσω γρήγορα, της είπε. Έσπρωξε προσεκτικά τη βαριά ξύλινη πόρτα για να μην ξυπνήσει κάποιον με το τριξιμό της και δρασκελώντας το πέτρινο κατώφλι, χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Με το ένα χέρι κρατούσε σφιχτά το πανωφόρι γύρω από το σώμα της και με το άλλο αγκάλιασε ανάλαφρα την πετσέτα που είχε τυλίξει όλα τα καλά του κόσμου: ένα Καρβέλι ψωμί, γάλα, τυρί, αλεύρι μελομακάρονα και δυο κασκόλ πλεγμένα με τα ίδια της τα χέρια. Το ένα σκούρο μπλε σαν τα βάθη του ωκεανού και το άλλο κατακόκκινο σαν τις παπαρούνες.

Έννοια τα είχε αυτά τα ορφανά, τα λογάριαζε σαν δικά της παιδιά.

Χιόνιζε πολύ, σε κάθε βήμα της, το χιόνι λες και ήθελε να την καταπιεί. Ο αέρας ξέπλεξε τις πλεξούδες της κι ανέμιζε τα κατάμαυρα μαλλιά της.

Τούτη την ώρα αισθάνθηκε την ανάγκη να προσευχηθεί κι ας μην υπολόγιζε ποτέ φόβο μέσα της. Πίστευε πως κάνει τον άνθρωπο αδύναμο και μικρό. Τον περιορίζει, του βάζει τρικλοποδιές και δεν τον αφήνει να φτάσει εκεί που μπορεί.

Θεέ μου Βοήθα με και θα ανάψω λαμπάδα στη χάρη σου, μονολόγησε και σκέπασε με την κάπα της τα ανεμοδαρμένα της μαλλιά.

Ευτυχώς το ολόγιομο φεγγάρι έλαμπε και φώτιζε τη στράτα της εκεί στην ερημική κι απόμερη μεριά του χωριού.

Λες και είχε βγει για χατίρι της απόψε.

Σαν να της έλεγε :

-ακολούθα με Κυρά μου και μη φοβάσαι.

Μόνο σαν έφτασε στο μοναχικό δέντρο της πλατείας κοντοστάθηκε.

Ο αέρας το στριφογύριζε λες και ήθελε να το ξεριζώσει .

Από το μυαλό της, πέρασαν σε μια στιγμή, όλοι οι θρύλοι του τόπου τους.

Άρχισε να μιλά στο δέντρο λες και ήθελε να πάρει θάρρος από την ίδια της

τη φωνή...

- Κρίμα που είσαι κι εσύ μοναχό σου !! του είπε. Μήτε άνθρωποι, μήτε δέντρα, μήτε και κανένα άλλο πλάσμα δεν είναι χαρούμενα σε τούτο τον κόσμο, χωρίς συντροφιά.

- Έχει εμένα για παρέα!! ακούστηκε μία μικρή και βραχνή φωνούλα μέσα από τον κορμό του δέντρου. Και ξαφνικά ένα κακάσχημο ανθρωπάκι, μαυριδερό με μεγάλα αυτιά και αδύνατα ποδαράκια πετάχτηκε μπροστά της.

Παναγία μου καλικάντζαρος!! συλλογίστηκε.. και από το φόβο η καρδιά της σφίχτηκε.

Είχε ακούσει τόσες πολλές ιστορίες για τους καλικάντζαρους: Ότι λατρεύουν τους καβγάδες.

Πως βάζουν τους ανθρώπους να χορεύουν μαζί τους μέχρι το ξημέρωμα και το χειρότερο; πως έτσι και τους μιλήσεις, χάνεις τη φωνή σου....

- Τι έπαθες αρχόντισσα? ρώτησε περιπεχτικά το απόκοσμο πλασματάκι. φοβάσαι ένα τόσο δα καλικαντζαράκι?

Κρίμα γιατί η γεναιότητά σου, έχει φτάσει στα έγκατα της γης, που ζούμε εμείς οι καλικαντζάροι.

Η Αρχόντισσα κοντοστάθηκε συλλογισμένη.

Μα είναι δυνατόν να πιστεύω στα παραμύθια που λένε για τους καλικάντζαρους?

Τι μπορεί να μου κάνει ένα τόσο μικρό πλασματάκι αναρωτήθηκε?

- Συμπάθα με του είπε δειλά. Η αλήθεια είναι ότι τρόμαξα όπως φανερώθηκες ξαφνικά μπροστά μου. Στην αρχή σε πέρασα για αγρίμι.

- Πώς και γυρνάς στις ερημιές με τέτοιο κρύο κυρά μου? Άστεγη είσαι; ρώτησε το παράξενο πλάσμα και τσούπ χοροπηδώντας βρέθηκε μπροστά της.

Τι καλούδια κουβαλās και μοσχομυρίζει ο τόπος?

- Πάω στην απάνω γειτονιά να φιλέσω με γλυκίσματα δύο παιδιά που περνούν δύσκολα αυτό τον καιρό. Το καίκι του πατέρα τους καταστράφηκε σε μία θαλασσοταραχή . Ήταν τυχερός που γλίτωσε, μα έχασε ότι είχε και δεν είχε.. ο

Θεός ξέρει πως τα βγάζουν πέρα, μα η αξιοπρέπεια τους δεν αφήνει να ζητήσουν τη βοήθεια κανενός. .

Μα τι σε ζαλίζω και σένα χρονιαρές μέρες, Με τα προβλήματα του χωριού μας? Έλα πάρε μελομακάρουνα που σίγουρα σου αρέσουν και να φύγω γιατί άργησα .

Συμπάθαμε που δεν έχω χρόνο, όμως υπόσχομαι αύριο θα σου φέρω χριστόψωμο και μελομένες δίπλες να σε τρατάρω. Εξάλλου μία φορά το χρόνο ανεβαίνετε κι εσείς πάνω στη γη, δεν θέλω να γυρίσεις πίσω παραπονεμένος.

Εκείνο δεν περίμενε άλλη πρόσκληση. Απλωσε το κοκαλιάρικο χεράκι του, πήρε τα μελομακάρουνα και τα έφαγε λαίμαργα.

- Ας είσαι καλά αρχόντισσα μου. Χρυσοχέρα είσαι και καλός άνθρωπος.

Λατρεύω τα μελομακάρουνα και τις Λιχουδιές . Μόνο για αυτά βγαίνω από το λαγούμι μου κάθε χρόνο πάνω στη γη. Όμως για να σου ανταποδώσω τη γενναιοδωρία σου θέλω κι εγώ να κάνω κάτι για εσένα. . Μέχρι να ξαναγυρίσουμε στην κρυψώνα μας μέσα στη γη, μπορώ να κάνω ότι μου ζητήσεις!! Έχω να σου χαρίσω ολάκερο θησαυρό. Χρυσά νομίσματα που ανακάλυψα με τους φίλους μου, μια μέρα που παίζαμε κρυφτό σ'ένα εγκαταλελειμμένο ορυχείο στα βάθη της γης.

- Θησαυρό!!!

Τι θησαυρό κανακάρη μου? Σε ευχαριστώ για τη γενναιοδωρία σου , μα δεν θέλω τίποτα.

- Τίποτα ? Επανάλαβε ο καλικάντζαρος.

Μην είσαι ακατάδεχτη Αρχόντισσα μου, χαρά θα μου δώσεις αν σε βοηθήσω..

Αύριο κυρά μου που αγιάζουν τα νερά, είναι μεγάλη μέρα για εσάς τους ανθρώπους, μα εμείς οι καλικάντζαροι γυρίζουμε πίσω στις κρυψώνες μας. Προλαβαίνω όμως να κάνω κάτι για εσένα, γιατί το αξίζεις. Δε συναντάς συχνά συμπονετικούς ανθρώπους. Να σκέφτονται και να συμερίζονται τη δυστυχία και τον πόνο του άλλου ... Άκου με και μένα, Μπορεί να είμαι μικρός, όμως κάτι ξέρω.

Έχω γυρίσει όλη τη γη από το Βόρειο μέχρι το Νότιο πόλο.

- Σε ευχαριστώ καλέ μου φίλε και να φανταστείς ότι οι άνθρωποι νομίζουμε ότι , μόνο για να μας πειράξετε ανεβαίνετε πάνω στη γη, τις ημέρες των Χριστουγέννων. Θα έχω να λέω σε όλη μου τη ζωή, γιαυτή μας τη συνάντηση. Είμαι σίγουρη, κανένας δεν θα με πιστεύει.

Όμως μιλάμε τόση ώρα και δεν μου είπες το όνομά σου.

- Περίανδρο με λένε κυρά μου. Που θα πει στη γλώσσα των ανθρώπων "γενναίος". Το όνομα αυτό μου το έδωσε ο πατέρας μου, γιατί ήμουν ο πιο μικρός καλικάντζαρος που πρωτοανέβηκε πάνω στη γη.. Ήθελα να γνωρίσω από πολύ νωρίς τους ανθρώπους και περισσότερο τα παιδιά. Δεν σου κρύβω κυρά μου, πως θα ήθελα να έχω γεννηθεί παιδί.

Όμως αργήσαμε.... Σε λίγο ξημερώνει κι εγώ θα πρέπει να ξανά κρυφτώ για ένα ολόκληρο χρόνο.

Πες μου λοιπόν, τι λαχταρά η καρδιά σου ;

Η Αρχόντισσα δεν ήθελε κάτι για τον εαυτό της. πάντα σκεφτόταν τους άλλους, έτσι χαιρόταν η καρδιά της . "Η χαρά των αλλωνών ήταν η μεγαλύτερη χαρά για εκείνη" .

" Ας μπορούσε να βρεθεί μια λύση γιαυτά τα ορφανά. ." ..

Σκέφτηκε και το πρόσωπό της έλαμψε!!.

Καλέ μου Περίανδρε, ας ήταν να βρεθεί μία λύση για αυτή την οικογένεια του Καπετάν Γρυμάνη να μην τους βασανίζει η ανέχεια και η φτώχεια ... χάρη μεγάλη θα σου χρωστώ.

- Μείνε ήσυχη Αρχόντισσα. ..

Κάτι θα σκεφτώ. Πήγαινε τους εσύ τα καλούδια και Σου υπόσχομαι πως φέτος θα είναι διαφορετικά αυτά τα Χριστούγεννα, όχι μόνο για εσένα αλλά και για ολόκληρο το χωριό σας.

- Σ' ευχαριστώ Φίλε μου .

Ποτέ δεν θα ξεχάσω την καλοσύνη σου, είπε η Αρχόντισσα κι κίνησε να φύγει. .

- Εγώ σ'ευχαριστώ είπε το καλικαντζαράκι, όχι μόνο για τα μελομακάρουνά σου, αλλά και γιατί με έκανες καλύτερο καλικάντζαρο απόψε.

Η Αρχόντισσα του έδωσε ακόμα λίγα μελομακάρονα, τον ευχαρίστησε για την ευγένια και την καλοσύνη του κι ανηφόρησε για το σπίτι του καπετάνιου.

Ερημιά επικρατούσε παντού και πυκνό σκοτάδι. Η καρδιά της σφίχτηκε. Χρονιάρες μέρες, ούτε φως στο λυχνάρι τους δεν έκαιγε. Ούτε ένα κερί δεν είχαν να φωτίζει το φτωχικό τους.

Κρέμασε την πετσέτα με τα καλούδια στην εξώπορτα για να τα βρουν το πρωί και κίνησε να γυρίσει πίσω. Ήταν παράξενο μα εκείνη τη στιγμή μια ελπίδα τρεμόπαιξε στη σκέψη της. Ίσως κάτι διαφορετικό θα γινόταν απόψε.

Ούτε που κατάλαβε την επιστροφή. Λες και είχε βγάλει φτερά στα πόδια. Έσπρωξε με προσοχή τη βαριά πόρτα του σπιτιού τους, μα παγώσε βλέποντας τον άντρα της ανήσυχο δίπλα στο τζάκι να την περιμένει.

- Δόξα το θεό, είπε με ανακούφιση!! μόλις την αντίκρισε.

Τρελάθηκες Αρχόντισσα ;

Πού τριγυρνάς με τέτοιο καιρό, μέσα στην άγρια νύχτα; Μόλις ετοιμαζόμουν να βγω να σε ψάξω. Ποτέ μου δεν πήρα μεγαλύτερη λαχτάρα από την αποψινή.

Η αρχόντισσα δύστασε στην αρχή. Σκέφτηκε μήπως τη μαλώσει.... όμως αποφάσισε να πει την αλήθεια. Εξάλλου, ποτέ της δεν συμπαθούσε τα ψέματα. Γιατί όπως έλεγε και η γιαγιά της : "έχουν κοντά πόδια τα ψέματα" και άσε που το ένα ψέμα, φέρνει μετά το άλλο και μπλέκουν περισσότερο τα πράγματα.

- Πήγα μέχρι το σπίτι του καπετάν Γρημάνη του είπε αποφασιστικά .

Συγχώρα με που δεν σου το είπα...

Ήθελα να τους αφήσω γλυκά και ζεστό ψωμί. Δεν το χώραγε το μυαλό μου πως θα περάσουν, χρονιάρες μέρες πεινασμένοι.

Ο άντρας της συγκινήθηκε. Πήγε κοντά της και την αγκάλιασε λέγοντάς της :

-Μη στεναχωριέσαι και θα βρεθεί λύση. Αύριο πρωί πριν τη λειτουργία σκόφτομαι να μιλήσω στον παπά-Λάμπτο και στους συγχωριανούς μας. Όλοι μαζί θα τους βοηθήσουμε..

Η Αρχόντισσα αναθάρρησε με τη συμπεριφορά του άντρα της, ήταν θαύμα

το αποψινό. χαμογελαστή πήγε για ύπνο χωρίς να πει για το χαριτωμένο ανθρωπάκι που συνάντησε απόψε. Ήταν σίγουρη πως ήδη είχε ξεκινήσει τα μαγικά του.

Το ξημέρωμα άρχισε σιγά σιγά να φωτίζει την πλάση και οι ζεστές αχτίδες του ήλιου ζέσταναν το μικρό χωριό.

Ο Παπά Λάμπρος τελειώνοντας τη θεία λειτουργία, έρανε με αγιασμό όλους τους χωριανούς και όπως συμφώνησε με τον άντρα της Αρχόντισσας, τους είπε: Αγαητοί μου συγχωριανοί, όλοι ξέρουμε ότι ο Καπετάν Γρημάνης παλεύει στη φουρτούνα της ζωής εδώ και καιρό και χρειάζεται μια σχεδία να πιαστεί. Μπορούμε όλοι μαζί να τον βοηθήσουμε να μη βουλιάξει από τις δυσκολίες, να πιαστεί από "τη σχεδία της αγάπης μας"

Ο άντρας της Αρχόντισσας του χαμογέλασε συγκινημένος.

Αυτός που δεν μπορούσε να κρύψει τη συγκίνηση του ήταν ο καπετάν Γρημάνης, λίγο πιο πέρα.. καθώς ερχόταν τρέχοντας στην εκκλησία και πριν προλάβει να μοιραστεί την αναπάντεχη χαρά που τον βρήκε μαζί τους, άκουσε τα συγκινητικά λόγια του ιερέα.

Κανένας δεν θα μάθαινε ποτέ, ότι εκείνο το ξημέρωμα ο Περίανδρος με τη βοήθεια των φίλων του μετέφεραν στην αυλή του καπετάν Γρημάνη το θησαυρό που έκρυβαν τόσο καιρό. Τον άφησαν μαζί με τα καλούδια και τα μελομακάρουνα στην πετσέτα της Αρχόντισσας..

Από εκείνη τη μέρα όλα άλλαξαν στο χωριό τους.

Η αγάπη έκανε για ακόμα μια φορά το θαύμα της και άλλη μια σχεδία αγάπης πλέει στις θάλασσες της καλοσύνης και στους ωκεανούς της αλληλοβοήθειας.

Μαυρουδή Μούλιου Λένα

Η Δαμασκηνίτσα

Η Λένα Μαυρουδή Μούλιου γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Είναι παντρεμένη με παιδιά και εγγόνια. Συνταξιούχος δασκάλα πιάνου, Πτυχιούχος και Συνθέτης του Εθνικού Ωδείου Αθηνών (Μανόλης Καλομοίρης).

Έγραψε πολλή ορχηστική μουσική και πάρα πολλά τραγούδια. Σαν ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ έχει πλούσιο έργο. Έγραψε (και συνεχίζει να γράφει) είκοσι βιβλία όπως: Αφηγήματα, Μυθιστορήματα, Νουβέλες, Συλλογές διηγημάτων και ποιήματα.

Έχει διακριθεί σε πάρα πολλούς διαγωνισμούς με ΑΡΙΣΤΕΙΑ, ΒΡΑΒΕΙΑ, ΕΠΑΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ.

Συμμετέχει επίσης σε πάνω από 50 συλλογικές εκδόσεις έντυπες και ηλεκτρονικές.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ" εξέδωσαν τη συλλογή διηγημάτων "Η ΠΟΡΤΑ ΣΤΑ ΔΕΞΙΑ," Την δεύτερη συλλογή διηγημάτων "ΥΔΡΟΧΟΟΣ ΜΕ ΣΚΟΡΠΙΟ," το μυθιστόρημα "ΥΠΟΨΙΕΣ," την Τριλογία "ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ", Την 6η Συλλογή διηγημάτων "ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΝΓΚΟ" Το μυθιστόρημα "Η ΡΕΠΟΡΤΕΡ" την Τρίτη συλλογή διηγημάτων "ΑΡΩΜΑ ΜΠΛΑΖΕ" από τις εκδόσεις ΠΙΝΟΕΣ οι οποίες εξέδωσαν τα μυθιστορήματα: "Η ΒΙΛΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ" Α' μέρος, και "ΜΑΡΙΝΑ" Β' μέρος, " ΠΛΑΓΙΑ". "ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ", "ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ", "ΚΑΘΕ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΙΣ 5", 4η Συλλογή διηγημάτων. " ΠΕΡΣΑ ΒΟΥΔΟΥΡΗ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΚΡΗΣ" 5η Συλλογή διηγημάτων. Συνεργάζεται με πολλά περιοδικά έντυπα και ηλεκτρονικά και πολλές σελίδες.

Όμορφο χωριό με αρκετούς σχετικά κατοίκους, πράγμα κάπως ασυνήθιστο, που ξαφνιάζει ευχάριστα τους επισκέπτες.

Τα χωριά μας και μάλιστα τα ορεινά ως γνωστόν, ως επί το πλείστον κατοικούνται από πεντέξι ηλικιωμένους όλους κι' όλους και μόνο τα καλοκαίρια καταφτάνουν τα παιδιά και τα εγγόνια τους και ζωντανεύσουν τα κλειστά σπίτια που κάνουν το χώρο τις άλλες τρεις εποχές του χρόνου, να θυμίζει 'χωριό φάντασμα.'

Τούτο το συγκεκριμένο χωριό κάποτε ήταν όχι απλώς πιο εύφορο, αλλά θα μπορούσαμε να πούμε και πλούσιο. Μα από την μακρινή εποχή του πλούτου δεν απέμεινε τίποτα, ει μη μόνο ένας γρουσουζής, κακός και λαομίσητος άρχοντας, που σπανιότατα τον έβλεπες να περπατά στα καλντερίμια κατά τη διάρκεια της ημέρας. Φημολογούνταν δε, ότι κυκλοφορούσε στο χωριό μόνο τις νύχτες σαν φάντασμα, άγνωστο το γιατί.

Το σπίτι του τεράστιο και θα πρέπει το μεγαλύτερο μέρος των δωματίων του να ήταν κλειστά. Τι να τα έκανε μόνος του, ένας γέρο μαγκούφης και πώς να φέρει βόλτα τη συντήρησή τους, αν και άλλες φήμες έλεγαν ότι έφερνε παραδουλεύτρες άγνωστες στους κατοίκους του χωριού, να του τα καθαρίσουν και να τα περιποιηθούν. Το πότε και το πώς γινόταν αυτό, κανείς δεν γνώριζε. Και όλα αυτά σε ένα χωριό που ήξερε ο ένας πότε φτερνίστηκε ο άλλος. Μα και μυστικές υπηρεσίες να διέθετε το χωριό, πάλι δεν θα γνώριζαν για τον Γέροντα περισσότερα πράγματα...

Ο μόνος και μοναδικός άνθρωπος που ήταν στον κήπο του επί καθημερινής βάσης, ήταν ένας, ξενομερίτης κι' αυτός, φύλακας με συγκεκριμένες αρμοδιότητες και που σίγουρα θα έπαιρναν σε πρωτοτυπία το Α' βραβείο σε ανάλογο διαγωνισμό. Κήπος που λέτε, ξερός και κατάξερος και μόνον κατ' ευφημισμό τον ονόμαζαν έτσι, γνωρίζοντάς τον ίσως οι παλαιότεροι, τότε που ήταν άξιος να λέγεται κήπος. Μα πράγμα παράξενο, όπως και ο ιδιοκτήτης του, είχε ένα δέντρο όλο κι' όλο, φυτρωμένο ποιος ξέρει πώς, και από ποιον. Μια πεντάμορφη δαμασκηλιά στο κέντρο του ακριβώς, που έσπαγε την ξεραϊλα και την μονοτονία του αφιλόξενου αυτού τοπίου.

Την εποχή της καρποφορίας της ήταν κατάφορτη από τα νοστιμότερα δαμάσκηνα που έφαγε ποτέ άνθρωπος απ' όλες τις γνωστές και άγνωστες ποικιλίες αυτού του φρούτου. Έτσι τουλάχιστον έλεγαν όσοι τα είχαν γευτεί και δεν έχουμε λόγο να μην τους

πιστέψουμε. Ήταν δε τέτοιο το φορτίο που έφερε το κάθε κλαδί μικρό ή μεγάλο, που λύγιζε και πολλές φορές έσπαγε από το βάρος των γλυκόξινων καρπών της.

Η πιτσιρικαρία του χωριού με ξαφνικές εφορμήσεις κατόρθωνε να παραβιάζει το χώρο, με την ανοχή, όπως υποψιαζόμαστε, του φύλακα, και να γεμίζει τα καλάθια με καρπούς για να ξεκουράζεται και η δαμασκηνίτσα από το υπερβολικό τους βάρος.

Ο άρχοντας έξαλλος, απειλούσε τους εισβολείς με Θεούς και δαίμονες και βλέποντας ότι δεν καταφέρνει να τους νικήσει παρ' όλη τη φύλαξη του επιφορτισμένου για τούτο μόνο το σκοπό, φύλακα, που ήταν άλλωστε αυτή και μόνο αυτή η αρμοδιότητά του, (να φυλάει ένα δέντρο δηλαδή!), τους έσυρε στα δικαστήρια με την κατηγορία της καταπάτησης του ιδιωτικού του χώρου, της λεηλασίας της... περιουσίας του και δεν συμμαζεύεται!!!

Ήταν αυτή και η μοναδική περίπτωση που διέκοπτε τη σιωπή του, απολαμβάνοντας θαρρείς τις κατάρες και τις απειλές που εκτόξευε ένθεν κακείθεν, ως εάν αυτές να τον αναζωογονούσαν, σπάζοντας με την έντασή τους την ατμόσφαιρα στη μικρή αίθουσα του δικαστηρίου στο παραδιπλανό κεφαλοχώρι που ήταν η πρωτεύουσα της ευρύτερης περιοχής στην οποία ανήκε το χωριό. Ο δικαστής, ναι μεν έβλεπε το γελοίο της υπόθεσης, μα οι νόμοι ήταν νόμοι και οι ποινές στους μικρούς καταληψίες και τους γονείς τους αρκετά βαριές. Ο γέροντας σίγουρα ζούσε, για να απολαμβάνει αυτές ακριβώς τις δάφνες που αποκόμιζε από τα πιτσιρίκια. Και δαμασκηνιά να μην υπήρχε, κάτι άλλο μα την αλήθεια θα εφεύρισκε για να προκαλέσει τους μικρούς χωρικούς και μετά να έχει τη χαρά της νίκης του. Αυτό πια ήταν το μόνο σίγουρο.

Έλα όμως που και τα μικρά παιδιά μέσα στη ζωνηράδα και την αγάπη τους για περιπέτειες δεν πτοούνταν και συνέχιζαν τις επιδρομές φανερές και κρυφές, σχεδιάζοντας τρόπους και κάνοντας επιτελικά σχέδια για την επίτευξη του σκοπού τους; Όχι ντε και καλά για να απολαύσουν τους καρπούς, μα για να εκδικηθούν τον άσπλαχνο γέρο που τους θύμιζε το γνωστό παραμύθι του Oscar Wilde. Ο δε φύλακας ο δόλιος, ήταν υποχρεωμένος να υφίσταται τις βρισιές, τις προσβολές και παρ' ολίγον τις βουρδουλιές του μισητού αυτού ανθρώπου γιατί είχε ανάγκη από το μισθό που του έδινε για να τα φέρνει βόλτα με την οικογένειά του συνταξιούχος του Δημοσίου ων.

‘ Δεν βαριέσαι’ έλεγε, ‘θα περάσει κι αυτό,’ και βέβαια δεν ήταν καθόλου μα καθόλου ευτυχής και πολλές φορές τον άκουσαν να μουρμουράει: ‘Πικρό ψωμί με

ταΐζεις άρχοντα, πολύ πικρό ψωμί, όλα αντέχονται, μα την κακία σου, και τη τζαναμπετιά σου, νισάφι πια, δεν την μπορώ άλλο...”

Ανάμεσα στους μικρούς Γιάννη Αγιάννηδες του χωριού ήταν και ένα εξάχρονο ξένο αγόρι που είχε τρέλα με το δέντρο του Γέροντα. Πού τον έχανες πού τον εύρισκες σκαρφαλωμένος ήταν στα κλαδιά της δαμασκηλιάς, που ήταν και ο μοναδικός φυτικός οργανισμός που καταλάβαινε τη αγωνιώδη ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ φωνή του παιδιού. Και λέμε “εσωτερική” γιατί η κανονική του φωνή είχε χαθεί πριν τρία χρόνια σαν αποτέλεσμα του έντονου φόβου που ένιωσε όταν κοιμώμενος στην αυλή του σπιτιού του, είδε σαν ξύπνησε, ένα φίδι να έχει τυλιχτεί στο μικρό του πόδι και να μη μπορούν οι προστρέξαντες γονείς του να το απαλλάξουν εύκολα από τη γλοιώδη περίσφιξη του.

Ο αγροτικός γιατρός, τους βεβαίωσε ότι το πρόβλημα του παιδιού ήταν ψυχολογικό και όχι οργανικό, και ότι κάποια μελλοντική στιγμή, είτε αργά θα ήταν αυτή είτε άμεση, θα ξανά εύρισκε την φωνή του και η χαρά θα ξαναέμπαινε στο σπιτικό τους.

Άλλους γιατρούς δεν συμβουλευτήκαν. Αρκέστηκαν στον αγροτικό τους, ελλείψει χρημάτων και με την πίστη ότι τα πράγματα ήταν έτσι όπως τους τα είχε εκθέσει εκείνος.

Μα δυστυχώς ο καιρός περνούσε και τίποτα δεν άλλαζε στη ζωή του μικρού, ο οποίος ναι μεν είχε χάσει τη λαλιά του, όχι όμως και την ακοή του που ήταν ιδιαίτερα οξυμένη. Έτσι ήταν υποχρεωμένος να υφίσταται την χλεύη των παιδιών, που μέσα στην σκληρότητά τους είχαν διαγράψει το όνομα του μικρούλη και αντί Μάρκο τον αποκαλούσαν πλέον “ο Μουγκός ξένος”.

Σαν να λέμε, δύο οι ιδιαιτερότητες του παιδιού: η αλαλία του από τη μια, που ήρθε να προστεθεί στην άλλη, την προέλευσή του δηλαδή. Είχε περάσει από συμπληγάδες έως ότου με τον καιρό γίνει αποδεκτός στον κύκλο των μικρών παιδιών. Και όταν με το πέρασμα του χρόνου σχεδόν τα κατάφερε, γιατί και με τη γλώσσα τα είχε άριστα καταφέρει και η ξενική του προφορά είχε εξαφανιστεί κι’ αυτή, ήρθε το φίδι να του καταστρέψει το μικρό παράδεισο που είχε κτίσει με υπομονή και αγάπη. Και ξένος να μην ήταν, η αναπηρία που απέκτησε και ο αναγκαστικός ιδιότυπος τρόπος συνεννόησης με την νοηματική, ήταν αρκετός για να τραβήξει την κοροϊδία των παρ’ ολίγο “φίλων” του. Τον ξέγραψαν με μιας. Έγινε το παιχνιδάκι τους.

Η καρδιά και η ψυχή του μια πληγή.

Και σε ποιον να πει τον πόνο του, αλλά και να υπήρχε φίλος, πώς θα γινόταν να τον καταλάβει; Ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο;

Έτσι τόσο αυτός, όσο και ο καημένος ο τρελός του χωριού, αποτελούσαν το δίδυμο της πλάκας, της κοροϊδίας, και της διασκέδασης συνομηλίκων και μεγαλύτερων παιδιών. Πολλές φορές τους κρέμαγαν κουδουνάκια στην πλάτη κρυφά, ή ακόμη χειρότερα τους κυνηγούσαν με τις πέτρες διασκεδάζοντας με τις άναρθρες κραυγές τρόμου που έβγαιναν από το στόμα των δύο αυτών δυστυχισμένων υπάρξεων.

Έτσι ο μικρούλης Μάρκος, ανέβαινε στην δαμασκηνίτσα σαν αίλουρος, με την πλήρη ανοχή του φύλακα, έτρωγε μέχρι σκασμού τους γλυκόξινους καρπούς της που του πρόσφερε με γενναιοδωρία το δέντρο, της έλεγε τον μεγάλο πόνο του, τα δικά του, άκουγε τα δικά της, για τη μοναξιά της κυρίως και εύρισκε με τον τρόπο αυτό μια κάποια ψυχική ισορροπία.

Τα πράγματα δυσκόλευαν σαν έπεφταν τα φύλλα του αγαπημένου καρποφόρου το χειμώνα και έμενε γυμνό. Εκείνος όμως τα κατάφερνε να κρύβεται μέσα σε ένα σύμπλεγμα κλαδιών που επίτηδες θαρρείς και η δαμα-σκηνίτσα είχε πλέξει, για να φιλοξενεί το φιλαράκο της, εξασφαλίζοντάς του ένα καταφύγιο, ένα είδος φωλιάς.

Ο Μάρκος, “μιλούσε” στα πολλά πολλά ματάκια της, όσον καιρό κρατούσαν τα βλέφαρά τους κλειστά σε έναν ύπνο χειμωνιάτικο, νανουρίζοντάς τα με το τραγούδι της ψυχής του. Και η χαρά του ήταν απερίγραπτη όταν νωρίς την Άνοιξη έβλεπε από κει να σκάνε τα πρώτα φυλλαράκια του φυτού. Ένιωθε σχεδόν ευτυχισμένος.

Η Φιλία δέντρου και παιδιού έκανε καλό και στους δύο. Το αποτέλεσμα ήταν να έχει η δαμασκηνιά τόσους καρπούς όσο 4-5 αδερφάδες της μαζί στο χωριό, μαζί ακόμη με 2-3 εξαδέλφες της κορομηλιές!!!. Μα κανένα, κανένα δέντρο δεν είχε τέτοια γλύκα και τέτοια ποιότητα καρπών σαν τούτη τη φίλη του παιδιού. Να έπαιρνε λέτε γλύκα από τη γλύκα της αγάπης τους, της φιλίας τους; Πολύ πιθανόν. Και όταν οι καρποί βάραιναν τα κλαδιά της, σε σημείο που πολλά από αυτά να λυγίζουν και να σπάνε, το παιδί υπέφερε, νομίζοντας ότι το δέντρο πονάει και υποφέρει και το έπιανε απελπισία. Και μια φορά δεν άντεξε άλλο.

Έτρεξε και βρήκε τους πρώην φίλους του που τον είχαν εγκαταλείψει και με νοήματα τους έδωσε να καταλάβουν τι τους ζητούσε να κάνουν. Τα παιδιά στην αρχή

έβαλαν τα γέλια και άρχισαν τις γνωστές κοροϊδίες μα τον Μάρκο δεν τον ένοιαζε. Και φαίνεται ότι ήταν τόσο συγκινητικός με το βουβό του παρακάλι που τα έπεισε να κάνουν αυτό που τους ζητούσε. Τους εξίταρε βέβαια και η περιπέτεια που θα είχαν να αντιμετωπίσουν, έτσι και τους έβλεπε ο Γέροντας. Φωνές, βλαστήμιες, κατάρες, μαγκουριές. Και απορίας άξιον πώς και ακόμη δεν είχε πιάσει κανένα όπλο στα χέρια του. Ίσως και να μην ήθελε να τραβήξει τα πράγματα στα άκρα, γιατί τότε σίγουρα, δεν θα είχε θέση και εκείνος, στο χωριό το ίδιο.

Κρατώντας από ένα ευμέγεθες καλάθι το καθένα από τα παιδιά, με θάρρος, θράσος και λεβεντιά, πήγαν και ξαλάφρωσαν το δέντρο, προσφέροντας τόσο στον εαυτό τους όσο και σ' αυτό, μεγάλο όφελος.

Στεναγμός ανακούφισης ακούστηκε από το άλαλο στόμα του παιδιού και δάκρυα ευγνωμοσύνης γέμισαν τα ματάκια του. Τους θεώρησε σωτήρες της φίλης του. Λίγο το' χες;

Όμως το γιουρούσι, ήταν δυνατόν να περάσει έτσι, "αβρόχοις ποσίν," όπως έλεγε ο σοφός δάσκαλος, από τον γέροντα; Ο οποίος σε έξαλλη κατάσταση, ξεσπώντας το μένος του πρώτα στον φύλακα και μετά σε ένα από τα πιτσιρίκια που πρόλαβε να πιάσει δίνοντάς του κάτι σφαλιάρες που σίγουρα ο μικρός θα θυμόταν σε όλη του τη ζωή, ανέμιζε τη μαγκούρα του φωνάζοντας:

«Απολύεσαι καταραμένε προδότη. Να πας στα τσακίδια. Σε διώχνω από τη δούλεψή μου, γιατί όχι μόνο δεν φάνηκες ικανός να προστατεύσεις την περιουσία μου, αλλά έγινες και αιτία να γίνει αυτό που θα ακολουθήσει. Θα το κόψω το καταραμένο το δέντρο, που μόνο φασαρίες μου έχει προσφέρει μέχρι τώρα, αφού, μήτε τους καρπούς του μπορώ να φάω, (μήτε ένα δόντι στο γέρικο στόμα) μήτε τη σκιά του να χαρώ.

«Και το μπλέντερ γιατί το' χεις αφεντικό;» Τον ρωτάει θαρραλέα ο φύλακας. «Δεν μπορείς να φανταστείς τι νέκταρ θεϊκό θα σου πρόσφεραν τούτοι εδώ οι καρποί που περιφρονείς και που όλοι μακαρίζουν την τύχη σου που το δέντρο αυτό, το τόσο υπέροχο είναι δικό σου».

Και τον κακό Γέροντα σιγά και μη τον άγγιζαν τα σοφά λόγια που υπό τύπο συμβουλής του είπε ο καλοκάγαθος φύλακας.

Και αγριεμένος το ίδιο πολύ πάντα, συνέχισε :«Μωρέ όχι μόνο θα το κόψω, μα θα το ξεριζώσω να μη ξαναγεννηθεί μελλοντικά από τις ρηχές του καταραμένες ρίζες.»

Τα παιδιά, εντωμεταξύ, αψηφώντας απειλές, κατάρες και αγριάδες, αποχώρησαν από το πεδίο του παραλόγου, με τα καλαθάκια τους γεμάτα ευλογημένους καρπούς, που αν δεν τους έκοβαν αυτοί, πέρα από το γεγονός που θα αχρηστεύονταν πέφτοντας, θα καταστρέφονταν και το ίδιο το δέντρο από το αφύσικα μεγάλο βάρος.

Ο Μάρκος έμεινε μόνος, μαρμαρωμένος, τρομαγμένος και απελπισμένος.

Έπεσε στα γόνατα και με νοήματα ικέτευσε τον άρχοντα να μην πειράξει την φίλη του. Μα το μόνο που κι' αυτός κατάφερε ήταν να εισπράξει μια γερή μαγκουριά, από τον αφρίζοντα από μίσος άρχοντα, ο οποίος και διέταξε τον φύλακα να πετάξει τον μικρό μουγκό έξω από τον κήπο πριν αναγκαστεί να τον κάνει μαύρο στο ξύλο.

Το παιδί, δεν έκλεισε μάτι τη νύχτα όλη και από το ξημέρωμα βρέθηκε να είναι σκαρφαλωμένος και κρυμμένος στο δέντρο του, στην φιλόξενη πυκνή φυλλωσιά της δαμασκηλιάς που τον κρατούσε αόρατο.

Της μιλούσε, σε τρεις γλώσσες: Στη γλώσσα των βουβών και στις δυο γλώσσες της καρδιάς του, στα ελληνικά δηλαδή καθώς και σ' αυτήν της μακρινής πατρίδας των γονιών του που την αγαπούσε και που αν και βουβός μιλούσε πολλές φορές μ' αυτήν τη γλώσσα στην "φίλη" του, γιατί δεν ήθελε να την ξεχάσει, βέβαιος ότι το δέντρο την καταλάβαινε.

Την παρηγορούσε λοιπόν και της υποσχόταν ότι θα έδινε και τη ζωή του για να μην αφήσει κανέναν να της κάνει κακό.

Μα δεν πέρασε πολλή ώρα και ο Μάρκος βλέπει να καταφτάνουν στον κήπο δύο άντρες με κάτι τεράστια σιδεροπρίονα και τον Γέροντα να τους δίνει οδηγίες για το τι πρέπει να κάνουν, εμμένοντας και τονίζοντας το σημείο του ξεπατώματος του δέντρου από τις ρίζες του.

Το παιδί ένιωσε να του φεύγει η ψυχή.

«Μη φοβάσαι δαμασκηλίτσα μου» της λέει ο μικρός. Τίποτα δεν θα πάθεις. Μα και αν είναι γραφτό σου να πεθάνεις θα πεθάνω κι' εγώ μαζί σου. Κανείς δεν πρόκειται να μας χωρίσει ποτέ». της είπε, και κατεβαίνοντας από το δέντρο αγκαλιάζει τον κορμό του σφιχτά λέγοντας δυνατά, με ολοκάθαρη φωνή και άπταιστα ελληνικά:

«Αν είναι να σκοτώσεις τη δαμασκηνίτσα άρχοντά μου, εγώ ο μικρός δεν μπορώ βέβαια να σε εμποδίσω. Να ξέρεις όμως ότι θα πρέπει να σκοτώσεις και μένα μαζί της».

Ο Γέροντας που βέβαια γνώριζε τον μικρό και τη δραματική του ιστορία, που για μήνες και χρόνια ήταν στο στόμα των χωρικών, κατορθώνοντας να διαπεράσει τις θεόκλειστες πόρτες και παράθυρά του και να φτάσει μέχρι και τα δικά του έκπληκτα αφτιά, ακούει τώρα τον μικρό να του μιλάει, χωρίς εκείνος να έχει ακόμη συνειδητοποιήσει αυτό που του συνέβη.

«Βρε συ ΜΙΛΑΣ;;;» του λέει κατάπληκτος.

Και μόνο τότε ο Μάρκος κατάλαβε την κοσμογονία που έγινε στη ζωή του.....

Οι χωρικοί, ειδοποιημένοι από τον φύλακα, είχαν καταφτάσει εν τω μεταξύ στον κήπο και στέκονταν εκεί, παρατεταγμένοι ημικυκλικά παρακολουθώντας τα διαδραματιζόμενα σαν σε χορό αρχαίας τραγωδίας.

Βλέποντας και κυρίως ακούγοντας το μικρό μουγκό αγόρι να μιλάει στον γέροντα, σταυροκοπηθήκαν και ένα μουρμουρητό έκστασης, θυμού, απορίας και λύτρωσης, ακούστηκε από το στόμα τους.

Μέχρι που κάποιος από το πλήθος εκστασιασμένος αναφώνησε: «Συγχωριανοί, ο μικρός μιλάει, το ακούτε; ΜΙ- ΛΑ- ΕΙ».

Η κυρά Σαβίνα η μάνα του Μάρκου που ήταν και αυτή ανάμεσα στους γείτονες, μην αντέχοντας το βάρος της μεγάλης χαράς λιποθύμησε. Μα γρήγορα συνήλθε και με τη βοήθεια των συγχωριανών που την θεωρούσαν δικό τους άνθρωπο, έτρεξε να αγκαλιάσει το βλαστάρι της.

Ο άρχοντας τα είχε τελείως χαμένα. Και όχι μόνον αυτό, αλλά θαρρείς και χάθηκε με μιας όλη του η κακία, η αγριάδα και ο θυμός.

Έπιασε τον Μάριο από τους ώμους και του είπε:

«Εν τάξει μικρέ. Με νίκησες.

Δική σου η Δαμασκηνιά, δικά σου και όλα τα δέντρα που θα φυτέψουμε στον κήπο να της κάνουν παρέα να μη μένει μόνη της».

Σηκώνοντας δε τα χέρια του ψηλά δείχνοντας τον ουρανό, αναφώνησε με στεντόρεια φωνή:

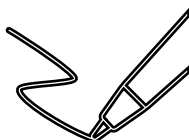
« ΑΓΑΠΗ, ΑΓΑΠΗ, ΜΕ ΝΙΚΗΣΕΣ, αλλά χαλάλι σου και σ' ευχαριστώ».

Το χειροκρότημα των συγχωριανών του ήταν Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ στη ομολογία που της απηύθυνε μόλις πριν λίγο ο γέροντας... Και ήταν η απάντηση αυτή, δοσμένη σε μια γλώσσα Esperanto θα λέγαμε, για να την καταλαβαίνουν ΌΛΟΙ!!!!

Μουστάκας Αχιλλέας

Το ωκεάνιο μέλλον

Ο Αχιλλέας Μουστάκας, γεννήθηκε και ζει στην πόλη του Βόλου. Ασχολείται με τη συγγραφή κυρίως πεζών κειμένων από τα φοιτητικά του χρόνια. Μέχρι στιγμής έχει εκδοθεί μία νουβέλα του με τίτλο 'Πέρα από τη Γη' (Ηρα Εκδοτική, 2017). Του αρέσει η μουσική, τα βιβλία και οι καλές παρέες. Με τα βιβλία του θέλει οι αναγνώστες να ταξιδεύουν και να ξεφεύγουν από τη ρουτίνα της καθημερινότητας.

Το παρόν είναι μια σταγόνα και μια λίμνη χρόνου πριν το ωκεάνιο μέλλον.

Δεν ξέρω από πού να αρχίσω αυτήν την αφήγηση. Ίσως είμαι πολύ μεγάλος πια να κρατώ ημερολόγιο, ίσως ακόμα να είναι και λάθος. Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ακούσει κανένα φίλο ή συμμαθητή μου να γράφει σε ημερολόγιο.

«Είναι κοριτσίστικο».

«Είσαι κορίτσι;»

Στη γιαγιά μου θα ήθελα να πω όσα αισθάνομαι και νιώθω μα ίσως να μην καταλάβει. Φεύγει, απομακρύνεται από αυτή τη ζωή και, όπως είχε πει η μαμά μου...

«Η γιαγιά δεν είναι πολύ καλά. Αρχίζει να ξεχνά και να μη θυμάται πράγματα, καταστάσεις, ακόμα και συγγενείς».

«Εμένα με θυμάται».

Αισθάνθηκα όντως ή να ήταν η ιδέα μου; Να σκέφτηκε η μαμά τη λέξη ‘ακόμα’; Πάντως, τρόμος και ανησυχία με έπιανε. Ήταν ακόμα πολύ νωρίς να φύγει η γιαγιά που μας βοηθούσε.

Τι έλεγα; Α, ναι. Σκέφτομαι πολύ σοβαρά να μη συνεχίσω το ημερολόγιο. Πέρα από τα λίγα ορθογραφικά λάθη, νιώθω ότι δεν πρέπει οι σκέψεις μου να είναι στο χαρτί. Πάντως, αφού δεν πρόκειται να συνεχίσω να γράφω και πλέον με αφήνει αδιάφορο το ημερολόγιο, ας αποχωρήσω ηχηρά.

‘Πώς το μέλλον φαίνεται και τι είναι;’

Μας ζήτησε η κυρία να σκεφτούμε αυτό και να γράψουμε με δικά μας λόγια. Δεν ήταν υποχρεωτικό, αν θέλαμε το κάναμε, απλώς...

«Δεν την είδες πως κοίταξε;», ρώτησε μια φίλη μου.

«Σίγουρα θα το θέλει; Άσε τις βλακείες», συμπλήρωσε ένας συμμαθητής μου.

Εμένα δε με ένοιαζε. Έχω σκεφτεί λίγο τι να γράψω και προτιμώ να ξεκινήσω από εδώ και μετά να το μεταφέρω στο χαρτί για την εργασία.

Αρχικά, αφότου ρώτησα τη μαμά και το μπαμπά, το μέλλον αφορά γεγονότα που θα έρθουν, που θα γίνουν. Αν η ώρα είναι τρεις και μισή, στις τέσσερις είναι το μέλλον. Αν σήμερα έχουμε πέντε του μηνός, στις τριάντα είναι το μέλλον.

«Πώς βλέπεις εσύ το μέλλον;», ρώτησε ο μπαμπάς μου.

«Λογικά αυτό θα σας ρωτάει», συμπλήρωσε η μαμά μου.

Εκεί κόλλησα. Εκεί αισθάνθηκα ότι ούτε καν έχω μεγαλώσει και ότι είμαι ακόμα ένα χαζό παιδί που δεν ξεχωρίζει την πάνω με την κάτω γωνία του δρόμου.

«Σκέψου το, μικρέ. Το μέλλον είναι ξεχωριστό για κάθε άνθρωπο».

Το μόνο που μπόρεσα να κάνω ήταν να σωπάσω. Τον τελευταίο καιρό αισθάνομαι παράξενα. Σα να αλλάζει το σώμα μου, σα να ξεχνιέμαι, να αλλάζει η διάθεσή μου. Ήδη έχω μερικές τρίχες στο πρόσωπο και σιγά-σιγά βγαίνουν και άλλες στο σώμα, στα πόδια, στα χέρια.

Πολλές φορές αισθάνομαι σα να έχω ξυπνήσει ή ακόμα ότι το παιδί που είμαι φεύγει μακριά.

«Ίσως να είμαι σε ένα κακό όνειρο», αναρωτιέμαι και χαμογελώ στραβά.

Τελικά, δε με βλέπω να αφήνω το ημερολόγιο. Το μόνο που κατάφερα να γράψω στη σελίδα για την εργασία της κυρίας ήταν αυτό:

‘Το μέλλον αφορά γεγονότα που θα έρθουν, που θα γίνουν. Αν η ώρα είναι τρεις και μισή, στις τέσσερις θα είναι το μέλλον.’

Έχω κολλήσει, δεν ξέρω τι να κάνω. Σκέφτομαι μόνο έναν άνθρωπο που μπορεί να με βοηθήσει μα δεν τολμάω, μην ενοχλήσω, μη μου πουν κάτι.

Αλλά γιατί όχι;

Εκείνο το απόγευμα της Παρασκευής ήταν ηλιόλουστο. Λίγα σύννεφα έσκιαζαν τον ουρανό και ο ήλιος θα έδνε σύντομα. Πάντως, έλαμπε ακόμα και αισθανόμουν ήρεμος, ήσυχος. Ήταν Παρασκευή, ερχόταν Σαββατοκύριακο και δεν είχα μαθήματα.

Για την ακρίβεια, κλείστηκα στο δωμάτιό μου και έκατσα και διάβασα τα του σχολείου της Δευτέρας και των Αγγλικών στο φροντιστήριο.

Η μαμά μου μπήκε μέσα και με ρώτησε αν ήθελα ένα τοστ.

«Θα φτιάξω για μένα. Θες ένα;»

«Ε, φτιάξε μου» της απάντησα αφηρημένα.

Ενόσω έγραφα και παιδευόμουν με τις προτάσεις στα αγγλικά, κατάλαβα ότι η μαμά δεν είχε φύγει από το δωμάτιο.

«Τι είναι;» ρώτησα.

«Τον αδερφό σου μου θυμίζεις. Έτσι διάβαζε και εκείνος για τις Πανελλήνιες».

Μόλις γύρισα απότομα το κεφάλι μου, εκείνη είχε φύγει. Και μια φλασιά μου ήρθε. Ίσως αυτό να ήταν κομμάτι του μέλλοντός μου. Διάβασμα και περισσότερο διάβασμα.

Ξεφύσησα και συνέχισα. Δεν επρόκειτο να πω τίποτα.

Η ώρα είχε πάει έξι παρά και σκοτεινίαζε γρήγορα. Αυτός ο χειμώνας... μου την έδινε στα νεύρα. Κρύο, συννεφιά συνέχεια και λίγες λιακάδες. Έναν ήλιο με δόντια που έλεγε η γιαγιά.

Μάζεψα όπως-όπως την τσάντα του σχολείου και του φροντιστηρίου. Χαμογέλασα απαλά και πήρα την απόφαση να πάω στη γιαγιά... κρυφά από τους δικούς μου. Έκανα τάχα ότι έστειλα μήνυμα στο Φάνη να πάμε για ποδόσφαιρο. Δεν ξέρω πώς και γιατί μα πολλές φορές νιώθω ότι η μαμά ή ο μπαμπάς ξέρουν πράγματα για εμένα πριν ακόμα τα σκεφτώ.

«Δεν είσαι καλός ψεύτης», άκουσα στο μυαλό μου τη φωνή του αδερφού μου να φωνάζει.

Έσφιξα τα δόντια και προχώρησα.

«Μαμά;»

«Έλα».

Ήταν στο σαλόνι και έβαζε το μπουφάν της.

«Πάω στη Ντίνα να μου φτιάξει τα δύο παντελόνια του πατέρα σου. Εσύ θα βγεις;»

«Ναι, έστειλα στο Φάνη για ποδόσφαιρο. Ο μπαμπάς;»

«Πετάχτηκε στο μάρκετ».

«Ωραία»

«Να προσέχεις», είπε και βγήκε με βιασύνη.

Χαμογέλασα πλατιά. Ευτυχώς, δε χρειάστηκε να πω τίποτα παραπάνω.

Καθώς πήγαινα στη γιαγιά, σκεφτόμουν διάφορα. Το σπίτι, το σχολείο, το γυμνάσιο και πόσο ίδιο και διαφορετικό ήταν από το δημοτικό. Σα χτες μου φαίνεται που παίζαμε με τα παιδιά και κάθε τέλος του σχολείου, της χρονιάς ήταν η αρχή του καλοκαιριού.

Τώρα, είχαμε εξετάσεις και έπρεπε να διαβάσω πόσο.

Και πάλι μου ήρθε στο μυαλό η έκθεση της καθηγήτριας.

Πώς έχω κολλήσει έτσι με αυτό το θέμα; Και πρέπει να την παραδώσω την Τρίτη.
«Τι ήταν αυτό;» φώναξα.

Μια κυρία με κοίταξε, την κοίταξα για δευτερόλεπτα και έπειτα συνέχισε το δρόμο της. Έστρεψα το βλέμμα στο μολυβένιο ουρανό και έκανα μια γκριμάτσα αηδίας. Μερικές ψιχάλες ήταν και για μια ακόμα φορά –πόσο πια δεν ξέρω- θα άρχιζε η βροχή.

Βιάστηκα για το σπίτι της γιαγιάς και έβρισα από μέσα μου που ξέχασα την ομπρέλα. Και ο βλάκας την είχα σκεφτεί αλλά βαριόμουν να την κουβαλάω.

«Γίνε λούτσα τώρα», ψιθύρισα.

Όλο και περισσότερες ψιχάλες έπεφταν και σιγά-σιγά η βροχή έγινε συνεχής. Όμως, ήταν τόσο απαλή, σαν αύρα, σαν αέρας, μόλις που καταλάβαινες ότι νερό άγγιζε το δέρμα και τα μαλλιά σου.

Χαμογέλασα αχνά και έπειτα το εγγύς μέλλον και αυτή η... άντε μην πω εργασία έσκιασαν και έσκισαν το χαμόγελό μου.

Επιτέλους, να το σπίτι. Τη στιγμή ακριβώς που βρισκόμουν στην πόρτα και έκανα να πατήσω το κουδούνι, ένα μπουμπουνητό έδραξε τον ουρανό. Χτύπησα το κουδούνι και η ανάγκη να μπω μέσα, να δω τη γιαγιά και να της μιλήσω έγινε τόσο επιτακτική, τόσο δυνατή που με έπνιγε. Δε μπορούσα να καταλάβω, παρόλα αυτά, γιατί σφιγγόμουν και αισθανόμουν... ανυπομονησία; Αναμονή; Κάτι που ήταν... που δεν ήταν καλό και μου άρεσε.

Δεν απάντησε κανείς.

Χτύπησα ξανά και περίμενα λίγο ακόμα. Ούτε καν θα χτυπούσα και τρίτη φορά, μη γίνω ενοχλητικός. Χρησιμοποίησα τα κλειδιά της μαμάς και θυμήθηκα ότι έπρεπε να βγάλω αντικλείδι.

Μπήκα μέσα. Η γιαγιά καθόταν στην κουζίνα και ζύμωνε ψωμί. Το βλέμμα της ήταν κάπως... κενό; Απλανές; Δεν ήξερα.

«Μα είναι η ίδια. Πόσες φορές την έχεις δει να ζυμώνει; Πάντα συγκεντρωμένη».

Και τότε, ένα λευκό φως έλαμψε μπροστά στα μάτια μου. Κοιτούσα τη γιαγιά και σκεφτόμουν τον εαυτό μου γέρο, να κάθομαι έτσι. Θυμάμαι να χαζογελάω. Δε νομίζω να ζυμώνω τότε αλλά όλο αυτό... η τρίτη ηλικία, η κούραση και ένα απερίγραπτο βάρος.

Το φως χάθηκε.

«Γεια σου, γιαγιά», είπα.

«Γεια σου, παιδί μου», απάντησε και με κοίταξε.

Τι άνοια και αηδίες έλεγαν οι γονείς; Το βλέμμα ούτε κενό ούτε τίποτα δεν ήταν. Η ίδια απόσταση, η ίδια αγάπη, η γιαγιά όπως ήταν πάντα βρισκόταν εκεί και ακτινοβολούσε ένα θολό φως.

Θολό μεν αλλά φως.

«Πώς τα σκέφτομαι όλα αυτά;», λογίστηκα.

«Γιαγιά;»

«Έλα, παιδί μου».

«Τα χάνεις;»

Η γιαγιά σταμάτησε το ζύωμα και με κοίταξε βαθιά στα μάτια.

«Γιατί δε μου λες για την εργασία σου;»

«Πώς;»

«Δεν έχεις για το σχολείο να γράψεις για το μέλλον; ‘Πώς φαίνεται’ ή κάτι τέτοιο;»

«‘Πώς το μέλλον φαίνεται και τι είναι’».

«Ωραία. Λοιπόν;»

«Εντάξει η εργασία μα...»

«Όταν μιλήσουμε, θα σου μιλήσω και εγώ».

Και καθίσαμε και τα είπαμε. Μου έδωσε μια πετσέτα να σκουπίσω τα λίγα νερά που είχα και καθίσαμε. Όπως πάντα, είχε γλυκό του κουταλιού. Αυτή τη φορά ήταν περγαμόντο το οποίο δε μου πολυάρεσε αλλά τι μπορούσες να πεις όταν στο πρόσφεραν; Και κυρίως όταν στο έδινε η γιαγιά σου.

«Το μέλλον, αγόρι μου, δεν έρχεται ακόμα. Ή μάλλον, έρχεται και φεύγει. Το επόμενο λεπτό είναι σχεδόν δίπλα σου, η επόμενη ώρα... Λίγο πιο μακριά».

«Και ο χρόνος; Ο μήνας;»

«Ακόμα πιο μακριά. Απλώς, είσαι μικρός ακόμα».

«Είμαι δώδεκα».

Εκείνη χαμογέλασε και το χαμόγελο δίχως δόντια ήταν το πιο γλυκό που είχε η γιαγιά, τόσο γλυκό που θα άντεχα το περγαμόντο.

Ένας πρόσκαιρος ήλιος φώτισε τη βροχή και μια απαλή κουρτίνα φωτός εμφανίστηκε στο παράθυρο.

«Μέχρι στιγμής, το μέλλον σου είναι να είσαι καλά, να διαβάζεις, να είσαι καλός στα μαθήματα, να έχεις φίλους και να γελάς».

Τόσο όμορφη σκέψη. Και όμως, από τις λίγες ειδήσεις που είδα... Πόλεμοι, καταστροφή, ατυχήματα, τόσοι που νοσούν, είναι και δεν είναι καλά... Στεναχώρια με πιάνει.

«Και οι στεναχώριες; Πόνοι; Κλάματα;»

«Και αυτά είναι κομμάτι της ζωής. Υπήρχε περίοδος που ήσουν μόνο χαρούμενος ή μόνο λυπημένος;»

«Ναι»

«Ίσως. Αλλά δεν είσαι πάντα χαρούμενος ή λυπημένος για μεγάλες περιόδους».

Την κοιτούσα και ήμουν στη σιωπή. Αισθανόμουν την ατμόσφαιρα να βαραίνει, να με πλακώνει. Κοίταξα από το παράθυρο και πάλι αυτή η μουντάδα, τόσους μήνες. Έτσι θα ήταν και το μέλλον;

Όταν προσπαθούσα να σκεφτώ, βαριά σύννεφα σκίαζαν το μυαλό μου.

«Τι σκέφτεσαι;», με ρώτησε.

«Διάφορα», απάντησα αφηρημένα.

Το ζύμωμα είχε τελειώσει. Σηκώθηκε από την καρέκλα της δίπλα στο ψυγείο και άφησε την πράσινη λεκάνη πάνω στον πάγκο. Έπλυνε τα χέρια και ακούμπησε απαλά το δικό της στο δικό μου.

«Ίσως κάτι να χάνεται, όπως είπες. Ακόμα θυμάμαι να είμαι μικρό κορίτσι στο χωριό, ακόμα θυμάμαι να κρατώ τη μαμά σου στην αγκαλιά όταν ήταν μωρό, ακόμα θυμάμαι...»

Άφησε τη φράση της ατελείωτη. Είδα το φως να φεύγει από τα γαλαζοπράσινα μάτια της γιαγιάς, σα φάρος, σα να στρεφόταν από την άλλη πλευρά και σε λίγο, στο εγγύς μέλλον, να εμφανίζεται πάλι.

«Ο πόλεμος είναι φωτιά και καπνός. Μπορεί η εστία της να είναι κάπου μακριά μα η αποφορά της, ο καπνός, να φτάσουν σε εσένα. Να φτάσουν και ας είναι πόσα χιλιόμετρα μακριά. Μόνο αν φύγεις ή πολεμήσεις θα αντέξεις τη φωτιά».

Πώς; Τι έλεγε;

Και ξαφνικά, το φως εμφανίστηκε πάλι, τα μάτια έλαμψαν για λίγο και συνέχισαν να κρύβουν έναν ωκεανό, ένα σύμπαν αναμνήσεων και σκέψεων, έναν καθεδρικό ναό λογισμών και εικόνων.

«Να μην ανησυχείς για το μέλλον. Δε μπορείς να ξέρεις τι θα σου φέρει, μπορείς όμως να προσέξεις με ό,τι σου 'ρθει. Αν κάτι είναι καλό, δέξου το, αν είναι κακό, αντιμετώπισέ το. Η δύναμη αποκτιέται σιγά-σιγά. Εντάξει;»

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά. Μου χαμογέλασε και ήταν πάντα η ίδια, η γιαγιά που γνώριζα και που με βοηθούσε, που έφτιαχνε κάτι τόσο πικρό με αγάπη και το έκανε γλυκό.

Δεν έκατσα πολλή ώρα γιατί ήθελε να ξαπλώσει. Γύρισα στο σπίτι και έκατσα μισή ώρα να γράψω την εργασία. Πίστευα ότι αν το φιλοσοφούσα περισσότερο, ό,τι είχα μέσα μου θα χαλούσε.

Την επόμενη εβδομάδα, έδωσα μια κόλλα αναφοράς στην καθηγήτρια. Έγραφε το ονοματεπώνυμό μου και τον τίτλο της εργασίας. Σκεφτόμουν ότι θα ήθελε να τα διαβάσουμε φωναχτά στην τάξη. Πόσο θα έπρεπε να φωνάξω με τη μάσκα; Όσο κατεβασμένη και αν την είχα, πάντα αισθανόμουν να μου γαργαλά τα αυτιά και να περιορίζει την ομιλία μου.

Σύγκρο με έπιανε στη σκέψη ότι θα στεκόμουν μπροστά στους συμμαθητές και θα έπρεπε να βγάλω τα εσώψυχά μου. Ήδη άκουγα στο μυαλό μου τα γέλια, τα χάχανα και ό,τι βλακεία κατέβαζε ο νους τους.

Ευτυχώς, η κυρία δε μας άφησε να τις διαβάσουμε στην τάξη. Εντέλει, ούτε οι μισοί από εμάς δεν ασχολήθηκαν και δεν παρέδωσαν τίποτα.

«Άσε, ρε, βλακείες. Ξέρει το μέλλον μας για να το ξέρουμε εμείς;»

«Χαζά, εννοείται πως όχι. Αφού δεν είναι υποχρεωτική».

Και άλλα παρόμοια άκουσα.

Πάντως, δεν έγραψα μόνο τα εσώψυχά μου. Ανέφερα και όλες τις ασχήμιες που γίνονται, με όλη αυτήν την παλινωδία/πανδημία, με πολέμους, με προβλήματα παντός τύπου. Κοίταξα την κόλλα, τι μου είχε γράψει στη βαθμολογία και αισθάνθηκα όμορφα.

16/20

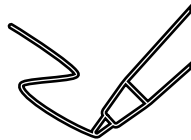
Πολύ καλή προσπάθεια. Πέραν των συντακτικών λαθών, προσπαθείς να καταλάβεις μια έννοια που είναι δύσκολη για οποιοδήποτε άνθρωπο. Το μέλλον είναι σχεδόν αδύνατο να προβλεφθεί και όλοι κάνουν εικασίες. Μου άρεσε η προσωπική νότα και δεν περιορίστηκες μόνο σε γενικότητες.

Ό,τι και να έφερνε το μέλλον, εγώ είχα το παρόν. Να διαβάσω, να περνάω καλά και να μεγαλώσω υγιής.

Ολυμπίου Μαρία

Το μέλλον φαντάζει υπέροχο

Η Μαρία Ολυμπίου είναι εκπαιδευτικός. Αρθρογραφεί σε εφημερίδα ημερήσιας κυκλοφορίας γράφοντας παραμύθια και χρονογραφήματα. Έχει δική της λογοτεχνική σελίδα στο περιοδικό παιδική χαρά, « Θα σ' αγαπώ, ο κόσμος να χαλάσει». Έχει πάρει δύο κρατικά βραβεία, στην κατηγορία παιδική λογοτεχνία. Παραμύθι της έχει συμπεριληφθεί στον κατάλογο ibby honor list.

Εκείνη τη μέρα στο σχολείο, είχε να διδάξει στους μαθητές της, τους μελλοντικούς χρόνους των ρημάτων. Μέλλοντα στιγμιαίο, διαρκείας, συνοπτικό. Αχ κυρά γραμματική, πόσα και πόσα κουβαλείς... Παρόντα, παρελθόντα και μέλλοντα. Ποια είναι τα πιο αισιόδοξα, ο καθείς μέσα στο μυαλό του το βρίσκει.

Η δασκάλα λοιπόν, μπήκε μέσα στην αίθουσα χαμογελώντας. Είχε μια φανταστική ιδέα και ένα τεράστιο χαρτόκουτο μαζί της. Μια φανταστική ιδέα που θα οδηγούσε τους μαθητές της σε κόσμους μελλοντικούς, αυριανούς, πέρα από το τωρινό παρόν. Μια ιδέα που θα τους ξεκαθάριζε στο μυαλό, τις διαφορές που μπορεί να υπάρχουν ανάμεσα στο παρόν και το μέλλον.

- Σήμερα παιδιά, έχω φέρει μαζί μου μια χρονομηχανή. Έχει κρυφούς και τεχνολογικά ανεπτυγμένους μηχανισμούς. Καθένας που μπαίνει μέσα, θα ταξιδεύει μακριά από το σχολείο, θα κοιτάζει και θα βλέπει τα μελλούμενα. Αυτά που θα ζήσουμε, αυτά που θα νιώσουμε, αυτά που θα φάμε, αυτά που θα πιούμε.

Τα παιδιά ενθουσιάστηκαν. Στάθηκαν πάνω στα θρανία και κούνησαν χέρια, μέση και ποπό. Κάτι τέτοιες εκπληκτικές εκπλήξεις, ζωγράφιζαν πανέμορφα παιδικά χαμόγελα.

Πρώτος ταξιδιώτης, μες στη χρονομηχανή του μέλλοντος, θέλησε να είναι ένα αγόρι με ένα βλέμμα γεμάτο περιέργεια. Τι θα δω, τι θα ζήσω στο μέλλον άραγε... Μπήκε μέσα στη χρονομηχανή. Βολεύτηκε μπροστά στις κρυμμένες μηχανές. Η δασκάλα έβαλε μπρος τη μηχανή, ευχήθηκε ωραία ταξίδια στο αγόρι. Ζήτησε φυσικά συχνή ενημέρωση, συχνές ανταποκρίσεις από το μέλλον. Τα υπόλοιπα παιδιά, περίμεναν με αγωνία να ακούσουν τα μελλούμενα μέσα από το στόμα του φίλου τους.

Η χρονομηχανή μπήκε σε λειτουργία και το αγόρι μόλις έφτασε στο μέλλον, άρχισε να μιλά, να μιλά και να μην σταματά.

Το μέλλον αγαπημένοι μου φίλοι και αγαπημένη μου δασκάλα, φαντάζει υπέροχο. Όλα μου φαίνονται υπέροχα. Οι άνθρωποι είναι γελαστοί, χαρούμενοι. Δεν γκρινιάζουν καθόλου. Δεν φοράνε μάσκες, δεν κρατάνε αποστάσεις. Κάνουν χειραψίες, δίνουν αγκαλιές και φιλιά. Κυκλοφορούν με ποδήλατα. Δεν βλέπω

πουθενά αυτοκίνητα. Ο αέρας είναι τόσο μα τόσο καθαρός. Αναπνέω και δεν πνίγομαι όπως παλιά. Για μακρινές αποστάσεις, μην αγχώνεστε, δεν υπάρχει κούραση. Υπάρχουν κυλιόμενοι δρόμοι. Εκεί κάθεται, παρέα με το ποδήλατό σου και πας όσο μακριά θελήσεις. Αν πεινάσεις, υπάρχει δωρεάν φαγητό. Αν διψάσεις, υπάρχει δωρεάν νερό.

Τα σχολεία τώρα, είναι κι αυτά χαρούμενα. Παντού πρασινάδες, λίμνες, γήπεδα, παιχνιδότοποι. Και στις πίσω αυλές, οι καλύτεροί μας φίλοι, τα ζώα. Κάθε σχολείο έχει το δικό του κοτέτσι, τις δικές του κατσίκες, τα δικά του σκυλιά, τα δικά του γατάκια, τα δικά του γαϊδουράκια. Κάθε διάλειμμα, ζώα και παιδιά, παίζουνε παρέα. Κάθε φορά που ένα παιδί έχει δύσκολη συμπεριφορά, δύσκολη μέρα, ανεβαίνει πάνω σε ένα γαϊδουράκι, πάει μια βόλτα γύρω από το σχολείο, ηρεμεί, βάζει τον θυμό του σε μια σακούλα και την πετά στον κάλαθο των ακρήστων. Κάθε μέρα, τα παιδιά μαζεύουν τα αυγά από το κοτέτσι και τα πουλάνε στη γειτονιά. Με τα χρήματα που παίρνουν, αγοράζουν βιβλία για τη βιβλιοθήκη τους. Κάθε μέρα, τα παιδιά αρμέγουν τις κατσίκες. Πουλάνε το γάλα στους δασκάλους τους. Με τα χρήματα που παίρνουν αγοράζουν κι άλλα βιβλία. Οι δάσκαλοι φτιάχνουνε ζεστή σοκολάτα στα παιδιά την οποία πίνουνε κάθε πρωί που έχουνε διάβασμα και ζεστή σοκολάτα.

Κάθε Μάρτη, τα παιδιά παίζουνε στην αυλή παιχνίδια με μπαλόνια. Κάθε που φυσάει, αρπάζουνε τον χαρταετό τους, που είναι πάντα έτοιμος για πτήση και βγαίνουν έξω για να τον πετάξουνε. Ψηλά, πολύ ψηλά. Μετά, πίσω στην τάξη, γράφουνε ποιήματα....

Τα όνειρά μου είναι όλο περιστέρια, χαρταετούς και πολύχρωμα μπαλόνια...

Τα όνειρά μου είναι φτιαγμένα από πολύχρωμα χαρτιά

Έχουνε και μια ουρά τεράστια, φτιαγμένη από μεταξωτές κορδέλες

Τα όνειρά μου είναι ονειρεμένα και πετάνε ψηλά...

Κάθε Σάββατο πρωί, τα παιδιά καθαρίζουν το σχολείο τους. Σκουπίζουνε, ξεσκονίζουνε, σφουγγαρίζουνε. Σκαλίζουνε και φροντίζουνε τα λουλούδια και τα δέντρα. Καθαρίζουνε επίσης το κοτέτσι και όλη την αυλή. Κάνουν μπάνιο τα

σκυλιά κι όποιο άλλο ζώο το επιθυμεί.

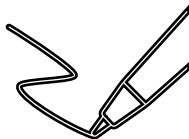
Και το απόγευμα, τι ωραία, το απόγευμα μαζεύονται στις πλατείες και παίζουνε κρυφτό, κυνηγητό, ποδόσφαιρο, την κολοκυθιά, περνά περνά η μέλισσα. Την ώρα που ο ήλιος πάει να κοιμηθεί, εμφανίζεται μια χαρούμενη δασκάλα μουσικής. Μαζεύει τα παιδιά γύρω της και τραγουδάνε τα πιο ωραία τραγούδια του κόσμου... Ας κρατήσουν οι χοροί... Εκείνο που μετρά εκείνο που με σώζει, είναι που ονειρεύομαι σαν τον Καραγκιόζη... Δύο εσύ και τρία εγώ, πράσινο πεντόβολο, μπαίνω μέσα στον μπαξέ γεια σου κύριε Μενεξέ... Ένα μικρό μικρό ποδήλατο κι ένα μικρό μικρό παιδί, κάνουν μια βόλτα στη ζωή...

Μα είναι ώρα να επιστρέψει πίσω στο παρόν η χρονομηχανή, ανακοινώνει η δασκάλα στο αγόρι που ταξιδεύει μακριά, πολύ μακριά, στο μέλλον.

Το αγόρι όμως, δεν έχει καμία διάθεση να προσγειωθεί πάλι στο παρόν. Έχει μια καταπληκτική ιδέα, να μούνε όλοι μέσα στη χρονομηχανή και να ζήσουνε το μέλλον. Ένα μέλλον υπέροχο και φανταστικό.

Πιτσαβάς Νικόλαος

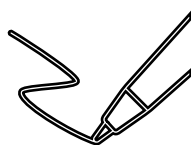
Άνοιξη

Κοίτα μαμά πόση ομορφιά ...
Ανθίσανε οι παπαρούνες ...
Τα χελιδόνια κελαηδούν σαν να μη ξέρουν ...
Και αυτές οι πολύχρωμες πεταλούδες, χορεύουν σαν
νεράιδες, σε μυστικό δείπνο,
πάνω από τα νερά της λίμνης.
Ήρθε η άνοιξη μαμά ...
Κλείσε τα μάτια και άκου ...
Άκου, βαθιά μέσα στον πόνο ...
Φωνές, φωνές ονειρεμένες, παιδικές φωνές,
μέσα στα σκοτάδια τους, σιγοτραγουδάνε.
Ήρθε η άνοιξη μαμά, μπαίνει το φως κρυφά από μια
Χαραμάδα και εξαφανίζεται ο τρόμος από τα μάτια.
Για μια στιγμή, ελπίδα ξανά.
Άκου ... άκου μαμά, ένα αγόρι γελάει ...
Κλείσε τα μάτια μαμά, δεξ αυτό το παιδί, έχει κάνει τις
Σφαίρες ράγες και παίζει με ένα σπασμένο τρενάκι, κάτω από το φως που
μπαίνει κρυφά.
Θα πω στον Θεό μαμά, να έχουμε πάντα άνοιξη, να μεθάνε από τις μυρωδιές οι
στρατιές και να φτιάχνουν παιχνίδια με τα όπλα τα παιδιά ...
Έτσι ο πόλεμος δε θα υπάρχει πια,
Θα έχουν φτιάξει έναν κόσμο μαγικό σαν λούνα πάρκ μαμά.

Σπυρόπουλος Σπύρος

Ένας πρίγκηπας ονειρεύεται

Πολλές φορές όταν η πραγματικότητα ήταν εντελώς ασύμβατη με μένα, όταν ο κόσμος γύρω μου δεν ταίριαζε καθόλου με αυτά που είχα ονειρευτεί και αγαπήσει...τότε χανόμουν κυριολεκτικά στις σελίδες του ΜΙΚΡΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΑ! Διάβαζα, διάβαζα και ξαναδιάβαζα, λέξη – λέξη, νόημα-νόημα...και ταξίδευα. Σε μέρη φανταστικά, ονειρεμένα, παραμυθένια, αλλά τόσο ανθρώπινα και όμορφα. Ήταν η απλότητα των εννοιών, η παιδικότητα, η αθωότητα...αυτός ο θησαυρός που έχουν τα παιδιά να βλέπουν και να ερμηνεύουν τον κόσμο γύρω τους. Όλα είναι απλά, όλα είναι χρωματιστά, όλα είναι αθώα, όλα είναι καλά...Κι όμως όλοι περάσαμε απ' αυτήν την εποχή της αθωότητας, όλοι περάσαμε από την ηλικία των μικρών παιδιών, όλοι κάποια στιγμή κοιτάξαμε τον ουρανό και χαιρετήσαμε τα αστέρια νομίζοντας πως πάνω εκεί είναι κάποια παιδιά σαν κι εμάς που μας βλέπουν και μας αντιχαιρετούν. Κι ήταν τόσο όμορφη αυτή η εποχή. Μόνο που πέρασε γρήγορα, μεγαλώσαμε και την αφήσαμε πίσω μας. Την ξεχάσαμε σαν να μην την ζήσαμε ποτέ. Σαν να μην μας άγγιξε με το μαγικό της ραβδί. Σαν να ήταν προνόμιο μόνο ελάχιστων από εμάς. Τους υπόλοιπους μας πήρε μαζί της μια δίνη, ένας ανεμοστρόβιλος, μας γύρισε με τρομακτική ταχύτητα γύρω από τον εαυτόν μας και μας μεταμόρφωσε...όπως η Κίρκη τους συντρόφους του Οδυσσέα. Και κάποια στιγμή ξυπνήσαμε ΜΕΓΑΛΟΙ. ΕΝΗΛΙΚΕΣ, με όλα τα ελαττώματα αυτών. Χάθηκε η αθωότητα, χάθηκαν τα χρώματα, χάθηκε η απλότητα, χάθηκε η μαγεία. Και τα αστέρια στον ουρανό ήταν απλά ουράνια σώματα πολύ πολύ πολύ μακριά μας, που ήταν αδύνατον να δούμε την επιφάνεια τους ακόμα και με τα πιο δυνατά τηλεσκόπια...Μπήκαν άλλες σταθερές στην ζωή μας και την οδήγησαν σε άλλους δρόμους. Γίναμε σκληροί, υπολογίσαμε την κάθε λεπτομέρεια και πάψαμε να ονειρευόμαστε αυτά τα όνειρα που σε κάνουν να ξυπνάς με το χαμόγελο της ευτυχίας. Κρίμα...όλα άλλαξαν. Όλα . Και τώρα πια κοιτάζουμε τα παιδιά και προσπαθούμε - να τα μιμηθούμε όπου και όπως μπορούμε. Ο χρόνος για μας είναι το κυρίαρχο μέγεθος. Το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Και τι περίεργο...το παρελθόν πλουτίζει συνεχώς από στιγμές μιας που το παρόν αυτόματα του δίνει την θέση του. Και το μόνο που πρέπει να κάνουμε εμείς είναι να κοιτάμε μπροστά. Σ αυτό που μας περιμένει. Σ αυτό που πρόκειται να έρθει. Να ελπίζουμε ότι κάτι καινούργιο θα φέρει. Κάτι θα αλλάξει. Κάτι θα χρωματίσει τις γκριζες, άχρωμες μέρες μας. Αλλά αναρωτιέμαι κι εγώ όπως κι εσείς...με τι μάτια μπορούμε να κοιτάζουμε μπροστά? Με τι ελπίδα

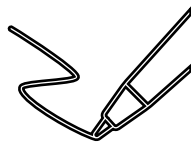
μπορούμε να ζητήσουμε από το μέλλον να είναι όμορφο για μας? Αν μπορούσαμε ..αν μπορούσαμε έστω και για μια μόνο στιγμή, να δούμε αυτό το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού!!! Επινοήσαμε και δημιουργήσαμε την εικονική πραγματικότητα. Αν μπορούσαμε μέσα απ' αυτήν να βλέπαμε έστω και για λίγο το αύριο μέσα από τα μάτια ενός παιδιού, άραγε πως θα ήταν? Σίγουρα θα ήταν γεμάτο από φως...εκτυφλωτικό φως. Θα φώτιζε κάθε γωνιά του κόσμου και μέσα απ το φως αυτό θα μπορούσε κανείς να θαυμάσει όλη την ομορφιά της γης. Καθαρό ουρανό, γαλάζιο, πράσινα ατέλειωτα λιβάδια, λουλούδια με την μεγαλύτερη γκάμα χρωμάτων και σχεδίων, πουλιά παραδεισένια με ουράνιες λαλιές, ζώα υπέροχα, αγέρωχα, γεμάτα υγεία και ζωή, θάλασσες απέραντες καταγάλανες, με κυματάκια κάτασπρα, δαντελένια και με την αρμονικότερη κίνηση, βουνά αγέρωχα ψηλά, κοιλάδες και λίμνες και ποτάμια και χωριά και πόλεις κι ανθρώπους...ωωω ναι.. Ανθρώπους. Χαμογελαστούς, ανέμελους, ξένοιαστους, όμορφους, αγαπημένους, άλλους μικρούς κι άλλους μεγάλους, αρμονικά συνυπάρχοντας στην κοινωνία των ανθρώπων. Άσπρους, μαύρους, κίτρινους...όλοι μαζί μια χαρούμενη αλυσίδα. Ένας πίνακας ευτυχίας απόλυτης. Μόνο έτσι μπορούν να δουν τα μάτια ενός παιδιού το μέλλον. Μόνο από τα παραμύθια μπορούν να αντλήσουν εικόνες και να τους δώσουν ζωή. Μόνο ο Παράδεισος όπως μας τον έμαθαν στο σχολείο μπορεί να είναι το πρότυπο τους για τον πλανήτη μας. Τίποτε από αυτά που εμείς φτιάξαμε/χαλάσαμε δεν χωρά στα μάτια των παιδιών. Τίποτε. Απολύτως. Αυτά βλέπουν με τα μάτια της ψυχής. Όπως ο μικρός πρίγκηπας. Και τα αστέρια είναι γι αυτά τόσο κοντά τους που αρκεί ν απλώσουν το χέρι για να τα πιάσουν. Και να πάνε εκεί σ αυτά, να βρουν άλλες ζωές και να γίνουν φίλοι και μ αυτές. Γιατί καμία αρνητική λέξη, καμία αρνητική έννοια δεν χωρά στα μάτια των παιδιών. Μόνο αγάπη! Αυτή είναι το μοναδικό υλικό που θα χρησιμοποιούσαν για να φτιάξουν το μέλλον. Αγάπη. Αυτή που εμείς ξεχάσαμε στην πορεία της ζωής μας. Στο μέγαλωμα μας! Αγάπη...δώρο Θεού. Και το μοναδικό εισιτήριο για ένα μέλλον γεμάτο ευτυχία και χαρά! Ένα μέλλον μέσα από τα μάτια ενός παιδιού!

Τζουβάρα Θεοδώρα

Με μια βαλίτσα γεμάτη όνειρα

Η Θεοδώρα Τζουβάρα γεννήθηκε το έτος 1966 στην πόλη των Τρικάλων της Θεσσαλίας από γονείς βλάχικης καταγωγής. Μεγάλωσε στην Αθήνα και σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών στο τμήμα Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας. Έως το έτος 2005 εργάστηκε σε εκδοτικές εταιρείες στην Αθήνα ως Υπεύθυνη Δημοσίων Σχέσεων και Ανθρώπινου Δυναμικού. Από το έτος 2006 έως σήμερα εργάζεται ως εκπαιδευτικός-φιλόλογος σε δημόσια σχολεία της Ελλάδας.

Όλα αυτά τα χρόνια ασχολείται με τη συγγραφή παραμυθιών, διηγημάτων και ποιημάτων. Έχει εκδώσει το παραμύθι με τίτλο: “Ο Όμηρος και ο φίλος του“. Απέσπασε διάκριση για το ποίημα: “Αν έχεις την καλοσύνη”, το οποίο δημοσιεύτηκε από το Σύλλογο «ΛΙΝΟΣ» Λόγου, Μουσικής και Τέχνης στο «Πολύπτυχον Απάνθισμα πνεύματος» τον Ιανουάριο του 2021. Την ίδια χρονιά, βραβεύτηκε και για το ποίημα “Ελλάδα μητέρα ατόφια” από την Αμφικτυονία Ελληνισμού.

Κίνησε για το άγνωστο ταξίδι της ζωής ως πρωτότοκη θυγατέρα μιας μάνας μόλις δεκαοκτώ ετών.

Πρώτος σταθμός: μια προχειροφτιαγμένη κούνια από σπάργανα δεμένη από δυο κορμούς δέντρων. Η μάνα κοντά τσαπίζει το ξερό έδαφος. Το μωρό κλαίει κι έτσι όπως αναδύεται από αυτό η μυρωδιά του μητρικού γάλατος, τα φίδια σιμώνουν να το γευτούν. Ένα μάλιστα παρά τρίχα να φέρει το τέλος στη ζωή του μωρού πριν καλά-καλά η ζωή του αρχίσει.

Δεύτερος σταθμός: Το μωρό είναι πλέον τεσσάρων χρόνων παιδί και ξεκινά το πρώτο μεταναστευτικό οδοιπορικό. Σε μια καρότσα φορτηγού, τυλιγμένο σε κουβέρτες ανάμεσα σε δυο στρώματα και ένα σιδερένιο κρεβάτι, πηγαίνει στην πόλη μαζί με τους γονείς του και τη μικρότερη αδελφή του. Αφήνει πίσω το χωριό, την πείνα και τη μιζέρια. Το πρώτο σπίτι θλιβερό, με μια τρύπα στη γωνιά ως αποχωρητήριο, που έφερνε μέσα στο ένα και μοναδικό δωμάτιο κάθε μεγέθους τρωκτικό. Δύσκολοι καιροί! Ελάχιστη τροφή, λίγος αέρας, μα το όνειρο πάντα ικανό να δώσει περίσσια τροφή!

Τρίτος σταθμός: η γκαρσονιέρα στο υπόγειο μιας πολυκατοικίας. Από το μοναδικό παράθυρο μπορεί κάποιος να δει τα παπούτσια των περαστικών στο πεζοδρόμιο. Αρκετές φορές το δεκάχρονο παιδί δεν μπορεί να κατέβει από το κρεβάτι του, γιατί τα απόνερα των πάνω από την επιφάνεια της γης διαμερισμάτων καλύπτουν όλο το δάπεδο του σπιτιού, αφού στο υπόγειο καταλήγουν τα νερά κάθε φορά που οι αγωγοί βουλώνουν.

Και, βγαίνοντας από την είσοδο της πολυκατοικίας, κάθε πρωί που κινάει για το σχολείο, αντικρύζει σε μια βεράντα απέναντι από το δρόμο ανάμεσα σε ένα στοιβαγμένο μπόγο από πράγματα το λεπρό πρόσωπο του Χριστού, έτσι ακριβώς όπως το παρακολουθούσε τακτικά στην τηλεοπτική σειρά από το έργο του Νίκου Καζαντζάκη "Ο Χριστός ξανασταυρώνεται". Μάταια προσπαθεί το παιδί να τραβήξει το βλέμμα του από κει. Το κοιτάζει επίμονα κάθε πρωί με συναισθήματα φόβου κι αγωνίας αλλά και γεμάτο έκσταση! Τραγική φιγούρα το παιδί και το λεπρό πρόσωπο του Χριστού!

Δύσκολοι καιροί, μα το παιδί βρίσκει τροφή στο όνειρο... Και δυναμώνει, πεισμώνει! Το νιώθει πως η αρετή του θα εκτιμηθεί, ο αγώνας του θα καρποφορήσει!

Τα σπίτια με τα χρόνια μεγαλώνουν κι ανεβαίνουν ορόφους. Φτάνουν ως τον δεύτερο! Το όνειρο δε σβήνει ποτέ, παρ' όλη την κακία που είναι διάχυτη παντού στον

κόσμο. Ο στόχος είναι ξεκάθαρος: να γίνει καλύτερος άνθρωπος, να φτιάξει τη ζωή του, να μη βραχεί ποτέ ξανά, να χαίρει της εκτίμησης του κόσμου! Εύκολα πράγματα. Τι μπορεί να στραβώσει;

Πρωτιές στο σχολείο, στο Πανεπιστήμιο. Γρήγορη αναγνώριση των ιδιαίτερων ικανοτήτων του στη δουλειά. Παρασύρεται από το στρόβιλο της καθημερινότητας. Ενδιάμεσοι σημαντικοί σταθμοί με σκαμπανεβάσματα. Ένας συνεχής αγώνας, άλλοτε με επιτυχίες, άλλοτε με αποτυχίες μα πρωτίστως με απογοητεύσεις!

Οι καιροί είναι δύσκολοι. Μήπως δεν ήταν πάντα; Ο χρόνος κυλά αμείλικτα και η βαλίτσα αδειάζει από όνειρα, που μένουν ανεκπλήρωτα. Τώρα είναι γεμάτη από ρούχα - όχι φθαρμένα πια-. Η περιπλάνηση μετατρέπεται σε Γολγοθά. Μεσήλικας πια, και δεν έχει μείνει τίποτε ορθό, τίποτε δεν είναι όπως θα έπρεπε! Πώς θα μπορούσε άλλωστε σε έναν κόσμο στον οποίο υποτιμάται η αρετή; Το ξέρει πλέον πως βιώνει μια φενάκη, μια ζωή γεμάτη ψευδαισθήσεις!

Σαν αστραπή πέρασε η ζωή! Μπροστά στα μάτια του γκρεμίστηκε ο κόσμος του! Πού να βρει τροφή πια στ' όνειρο; Ποιο όνειρο; Άδειασε η βαλίτσα. Χάθηκε το όνειρο! Άδειασε ο κόσμος όλος! Όλα άσκοπα, για το τίποτα... Πώς να το πεις φωναχτά στα παιδιά; «Η ευτυχία δεν είναι εφικτή». Σε τι να πιστέψεις; Στο ταξίδι της ζωής που θα σε έφτανε ως την άκρη της γης; Πηγες και ξαναγύρισες! Η ευτυχία ... πουθενά!

Η μόνη λύση ίσως είναι η επιστροφή στο χωριό. Εκεί απ' όπου ξεκίνησες το μεταναστευτικό οδοιπορικό, παιδί μου. Κι αν σταθείς τυχερό, μπορεί να βλέπεις κάπου-κάπου τα δυο σου παιδιά που έφυγαν στην ξενιτιά.

Τελευταίος σταθμός: στο χωριό φτιάξε τη στέγη, μην τύχει και μπάζει νερά η οροφή. Μείνε στεγνό, παιδί μου, κι άρχισε πάλι τα' όνειρο! Γύρνα πίσω το ταξίδι της ζωής εκεί που άρχισε η ζωή, μήπως και πάρει λίγο χρώμα από την αθωότητα όχι των ανθρώπων αλλά της φύσης και των ζώων. Εκεί θα βρεις τρυφερότητα κι αγάπη. Στάσου μακριά από την ανθρώπινη μισαλλοδοξία και τη μικρότητα, γιατί αυτά δεν αρμόζουν στον άνθρωπο. Προετοίμασε το θάνατό σου ήρεμα και γαλήνια, δίχως κλάματα κι αναστεναγμούς, μήπως έρθει η ίαση στην ψυχή σου και φύγεις ευτυχισμένο!

Φίλιππος Φιλίππου

Η Ελπίδα για την Αγάπη και οι νεράιδες τους

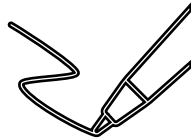
Ο Φίλιππος Α. Φιλίππου γεννήθηκε τον Οκτώβριο του 1976 στο χωριό Ορούντα στην Κύπρο. Αποφοιτώντας από το λύκειο υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία. Φοίτησε στη Νοσηλευτική Σχολή Κύπρου στον κλάδο ψυχικής υγείας αποκτώντας δίπλωμα ψυχιατρικής νοσηλευτικής. Στη συνέχεια φοίτησε στο Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Κύπρου αποκτώντας πτυχίο ψυχιατρικής νοσηλευτικής, συνέχισε στο Ανοικτό πανεπιστήμιο Κύπρου αποκτώντας μεταπτυχιακό στη Διοίκηση μονάδων υγείας. Ακολούθησε η απόκτηση δεύτερου μεταπτυχιακού στο Πανεπιστήμιο Λευκωσίας στην ψυχική υγεία με υποτροφία από το οποίο αποφοίτησε με άριστα κατακτώντας παράλληλα και το σχετικό αριστείο του Πανεπιστημίου. Πρόσφατα μετά από την εξασφάλιση μιας καινούργιας υποτροφίας από το πανεπιστήμιο City University έχει αποκτήσει το τρίτο του μεταπτυχιακού στην Δημόσια Διοίκηση. Είναι επίσης κλινικός εκπαιδευτής φοιτητών Νοσηλευτικής και φροντιστών υπηρεσιών υγείας. Εργάζεται στις υπηρεσίες ψυχικής υγείας από το 2002.

Έχει ασχοληθεί με όλα τα είδη γραφής. Αρκετά έχουν δημοσιευτεί σε ηλεκτρονικές ιστοσελίδες, ενώ άλλα έχουν συμπεριληφθεί σε διάφορες ανθολογίες. Έχει τιμηθεί με αρκετά βραβεία και επαίνους σε διάφορους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς σε Ελλάδα και Κύπρο. Από τον Σεπτέμβριο του 2017 κυκλοφορά από τον εκδοτικό οίκο της Ελλάδας «Συμπαντικές διαδρομές» το πρώτο του βιβλίο με τίτλο «30 ιστορίες Χίλιες εικόνες» με 30 διηγήματα με θεματολογία τις ψυχικές ασθένειες και εξαρτήσεις. Ενώ από τον Σεπτέμβριο του

2018 κυκλοφορεί και το δεύτερο του βιβλίο «40 Ιστορίες χίλιες εικόνες» στο οποίο περιλαμβάνονται 40 διηγήματα με την ίδια θεματολογία όπως και στο πρώτο. Ακολούθησε το 2019 το βιβλίο «Ιστορική διαδρομή της ψυχικής νόσου στην Κύπρο» και το 2020 κυκλοφόρησε το τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «11+1 Ιστορίες Χίλιες Εικόνες», ενώ από τον Ιανουάριο του 2022 κυκλοφορεί το πέμπτο στην σειρά βιβλίο του με τίτλο «15+1 Ιστορίες Τρόμου και Μυστηρίου» με κύρια θεματολογία ιστορίες μυστηρίου, τρόμου και φανταστικού.

Είναι αρθρογράφος σε εβδομαδιαία εφημερίδα διατηρώντας την στήλη «Ιστορία της ψυχιατρικής και γενικής νοσηλευτικής».

Είναι παντρεμένος και έχει μια κόρη.

Η μικρή Ελπίδα μαθήτρια της πρώτης τάξης του δημοτικού σχολείου περίμενε με μεγάλη αγωνία τη σημερινή μέρα. Δεν ήταν μια συνηθισμένη μέρα όπως τις άλλες, αλλά μια ξεχωριστή μέρα ήταν η δική της μέρα, ή καλύτερα η μέρα της Αγάπης της κολλητής της, της καλύτερης της φίλης.

Η ίδια άλλωστε της το είχε υποσχεθεί εδώ και καιρό, από την πρώτη στιγμή που είχε εντοπιστεί το πρόβλημα με την υγεία της, ότι θα ήταν συνεχώς δίπλα της όπως είχε άλλωστε κάνει και η ίδια Αγάπη λίγους μήνες προηγουμένως όταν η Ελπίδα είχε στραμπουλήσει το πόδι της στο παιχνίδι που είχαν με τους συμμαθητές της, στην αυλή του σχολείου. Αυτή ήταν που πρώτη έτρεξε κοντά της παίρνοντάς της το χέρι στις πρώτες στιγμές του ατυχήματος, δίνοντάς δύναμη και θάρρος αναφέροντάς της, τους δικούς της ήρωες τους οποίους θαύμαζαν και οι δυο μέσα από παραμύθια που είχαν αγαπήσει. Στη συνέχεια θέλοντας να την κάνει να αισθανθεί καλύτερα της χάρισε την δική της μικρή κόκκινη νεράιδα για να την προσέχει σε αυτή την δύσκολη στιγμή της. Αυτήν που ακόμα και τώρα κρατά σφικτά στα χεριά της η Ελπίδας όταν αναφέρεται στην κολλητή της, τη Αγάπη και ας έχει ένα ολόκληρο μήνα να την συναντήσει και όπως πριν να τα πουν από κοντά.

Όχι δεν έχει συμβεί κάτι μεταξύ τους! Άλλωστε τι έχουν να χωρίσουν δυο μικρά κοριτσάκια των 6 ετών, εκτός από τις μικρές νεράιδες τους και τα υπόλοιπα παιχνίδια τους; Άλλοι τους χώρισαν και μάλιστα πολύ βίαια και απότομα, ούτε οι ίδιοι οι γονείς τους δεν μπορούσαν να τις προετοιμάσουν να τους εξηγήσουν με όσο πιο απλά και κατανοητά λόγια αυτό που είχε συμβεί.

Η Ελπίδα δεν μπορούσε να ηρεμήσει! Ζητούσε την φίλη της απεγνωσμένα! Η φίλη της δυστυχώς αν και δεν μπορούσε να την ακούσει ήταν σίγουρο ότι και αυτή την σκεφτόταν συνεχώς μέσα από το κρεβάτι του πόνου στο νοσοκομείο όπου νοσηλευόταν με μια μορφή λευχαιμίας.

Όσο και αν προσπάθησαν οι γονείς της μικρής Ελπίδας να της εξηγήσουν με απλά και κατανοητά λόγια το τι συνέβαινε στην καλύτερη της φίλη, αυτό στάθηκε αδύνατο και δύσκολο. Η ίδια είχε την βεβαιότητα ότι με ένα δικό της άγγιγμα ένα χαμόγελο των αγαπημένων τους νεράιδων και μια κουβέντα στην αγαπημένη της φίλη αυτή θα γινόταν καλά όπως και πρώτα και θα συνέχιζαν το παιχνίδι τους.

Από την άλλη η Αγάπη νοσηλευόταν σε ένα ειδικό δωμάτιο. Ήταν διαφορετικά διαμορφωμένο από τα άλλα δωμάτια, είχε λουλούδια και αρκετούς ήρωες των παραμυθιών ανάμεσα τους και οι 10 καλές νεράιδες των παραμυθιών τους σε όλα τα χρώματα με τα μαγικά τους ραβδιά για να τις βλέπει και να παίρνει δύναμη για να μπορέσει να συνεχίσει τον αγώνα της μέσα από εξετάσεις και οδηγίες των γιατρών. Αν και οι ενδείξεις ήταν με το μέρος της μικρής Αγάπη, εντούτοις ο κίνδυνος πάντα υπήρχε και έτσι υποβαλλόταν σε περισσότερες προληπτικές εξετάσεις. Τη μεγαλύτερη όμως δύναμη την πήρε όταν οι γονείς της, της έδωσαν μια κάρτα που η φίλη της η Ελπίδα είχε δημιουργήσει ειδικά για αυτήν στην προσπάθειά της να της εκφράσει το πόσο πολύ την αγάπα. Παίρνοντας την κάρτα με αγωνία στα χέρια της και ανοίγοντάς την, η μικρή Αγάπη χαμογέλασε και ψιθύρισε «και εγώ σε αγαπώ Ελπίδα» και στην συνέχεια πήρε την κάρτα στην αγκαλιά της. Η φίλη της πέρα από τις ευχές και το πόσο της λύπη της είχε ζωγραφίσει και τις αγαπημένες τις νεραΐδες των παραμυθιών τους να της χαμογελούν και με τα ραβδιά τους να της δίνουν διάφορες ευχές.

Από την μέρα που η μικρή Αγάπη πήρε στα χέρια της την κάρτα της φίλης της δεν την άφησε στιγμή και η σκέψη της ταξίδευε συνεχώς σε αυτήν και ονειρευόταν την στιγμή που θα συναντιόντουσαν ξανά όπως και προηγουμένως για να παίξουν τα αγαπημένα τους παιχνίδια. Από εκείνη την στιγμή άρχισε να συνέβητε κάτι πολύ αναπάντεχο... η κατάσταση της υγείας της άρχισε να παρουσιάζει σημεία βελτίωσης και μάλιστα μέρα με την μέρα αυτά γίνονταν πιο έντονα και εμφανείς. Οι γιατροί που την παρακολουθούσαν αν και έντονα ενθουσιασμένοι με αυτήν την ευχάριστη εξέλιξη όπως και οι γονείς της, δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσουν και να εξηγήσουν επιστημονικά την θετική αυτή εξέλιξη της πορείας της. Αρκέστηκαν να αναφέρουν ότι η μικρή Αγάπη έχει δύναμη και θέληση για την ζωή κάτι το οποίο φαινόταν από την εξέλιξη που είχε πάρει η νοσηλεία της. Η ίδια το μόνο που ανέφερε και ζητούσε συνεχώς από τους γονείς και τους γιατρούς της, ήταν τότε θα μπορούσε επιτέλους να συναντήσει την αγαπημένη της φίλη και να παίξουν με τις νεραΐδες τους. Από την άλλη η αγαπημένη της φίλη που είχε ενημερωθεί από τους γονείς της, για την θαυμαστική βελτίωση της πορείας της υγείας, της φίλης της ήταν τέτοια η χαρά της που το βράδυ δεν μπόρεσε να κοιμηθεί

ανυπομονώντας για την στιγμή που θα έσμιγαν ξανά όπως και πρώτα πριν η ασθένεια της Αγάπη τους χωρίσει τόσο ξαφνικά και απότομα.

Πράγματι αυτή η μέρα δεν άργησε! Ένα μήνα αργότερα η Αγάπη παίρνει εξιτήριο από το νοσοκομείο. Οι γιατροί αν και ακόμα δυσκολεύονται να ερμηνεύσουν επιστημονικά την ραγδαία βελτίωση της υγείας της, εντούτοις γνωρίζουν πολύ καλά ότι η αγάπη για την ζωή και η δύναμη της πίστης μπορεί να βοηθήσει. Η Αγάπη φεύγοντας από το νοσοκομείο μαζί με τους γονείς της, κρατάει σφικτά στα χέρια της, την κάρτα της αγαπημένης της φίλης της Ελπίδα μαζί με τις αγαπημένες τους νεράιδες.

Σήμερα είναι η πρώτη μέρα όπου η μικρή Αγάπης θα επιστρέψει στο σχολείο της και θα συναντήσει επιτέλους ξανά τους συμμαθητές και τις δασκάλες της μετά από ένα ολόκληρο μήνα που στην ίδια αλλά και στη φίλη της, τους είχε φανεί ολόκληρος αιώνας. Η χαρά της ήταν μεγάλη! Μάλιστα πέρα από τις αγαπημένες της νεράιδες που δεν αποχωρίζεται από κοντά της έχει ετοιμάσει και μια μικρή έκπληξη για την αγαπημένη της φίλη. Από την άλλη η Ελπίδα έχει ετοιμάσει και αυτή την δική της έκπληξη για την Αγάπη με την συμμετοχή ολόκληρης της τάξης τους αλλά και των δασκάλων. Ένα μικρό πάρτι έχει οργανωθεί εντός της τάξης. Τα χειροκρότημα μαζί με τις ζητωκραυγές άρχισαν μόλις η Αγάπη μαζί με τους γονείς της εισήλθαν στην αίθουσα. Άλλωστε καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να φωνάξει το όνομα της Ελπίδας και να τρέξει να την αγκαλιάσει σφικτά κάτω από τα χειροκροτήματα των υπόλοιπων κρατώντας σφικτά και την αγαπημένη της νεράιδα. Η Ελπίδα όμως δεν είχε ολοκληρώσει την έκπληξη της, με αγάπη για τον χορό μιας και από την ηλικία των 3 ετών παρακολουθούσε μαθήματα, και μάλιστα με αρκετές διακρίσεις και με τη σύμφωνη γνώμη ολόκληρης της τάξης άρχισε να χορεύει τον αγαπημένο της χορό ενώ ολόκληρη η τάξη ακολουθούσε την Ελπίδα και την Αγάπη που είχαν πιαστεί χέρι με χέρι και χόρευαν αγκαλιασμένοι. Οι γονείς είχαν εκπλαγεί δεν περίμεναν μια τέτοια αντίδραση από κανένα παιδί. Γνώριζαν πολύ καλά ότι οι αθώες ψυχές των παιδιών λένε πάντα την αλήθεια χωρίς την παραμικρή κακία.

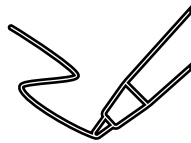
Η δασκάλα βαθιά συγκινημένη τρέχει και αγκαλιάζει τις δυο φίλες και γίνεται ένα μαζί τους, άλλωστε και η ίδια γνωρίζει πολύ καλά το πως μπορεί να νιώσουν οι αθώες καρδιές των μικρών παιδιών, ενώ για το τέλος όλη η τάξη έχει ετοιμάσει τις δίκες της

ευχετήριες κάρτες γεμίζοντας τες με διάφορες νεράιδες για το καλωσόρισμα της Αγάπης, η οποία χάρη στην δύναμη της πίστης και της ζωντανία για ζωή επέστρεψε πίσω κοντά τους νικητής.

Χριστογιαννάκη Κωνσταντία

Με οδηγό την ελπίδα

Η Κωνσταντία Χριστογιαννάκη γεννήθηκε στον Βόλο στις 30/7... κάποιας χρονιάς. Ασχολείται με τη διδασκαλία Ιταλικής Γλώσσας καθώς και με μεταφράσεις λογοτεχνικών κειμένων όπως επίσης και με τη συγγραφή ποιημάτων ,διηγημάτων και παιδικών ιστοριών. Μιλάει Αγγλικά, Γαλλικά, Ιταλικά και Βουλγάρικα. Έχει πτυχίο ECDL στους υπολογιστές καθώς και Δίπλωμα Διαιτησίας στην πετοσφαίριση. Έχει επίσης τελειώσει Διοίκηση και Οργάνωση Επιχειρήσεων σε ΔΙΕΚ και έχει κάνει και κάποια σεμινάρια πάνω σε θέματα μετάφρασης δημιουργικής γραφής, δημοσιογραφίας, ψυχολογίας καθώς και κάποια μεταπτυχιακά on line μαθήματα πάνω στην ιστορία και στη μετάφραση.

Ο Δημητράκης είναι ο γιος μιας καλής μου φίλης και είναι μαθητής του δημοτικού. Είναι άριστος μαθητής , πολύ επιμελής και πολύ καλό παιδί! Τα απογεύματα αθλείται και κάνει μαθήματα Αγγλικών!

Μια μέρα γυρίζοντας από το σχολείο με τον μεγάλο του αδερφό :

-Μαμά, μαμά γύρισα!

- Καλώς το μου!

- Πώς τα πήγαμε σήμερα;

- Πήγαμε; Πού πήγαμε και τι πήγαμε; Εγώ πήγα στο σχολείο μαμά. Εσυ δούλευες!

- Εντάξει, εντάξει! Πήγες! Εγώ συμπάσχω απο μακριά κ σε σκέφτομαι!

Έτσι κάνουν όλες οι μανούλες! Θα μου πεις πώς τα πέρασες σήμερα;

-Μια χαρά! Ξέρεις παιχνίδι μάθημα τέτοια!

- Μίλα παιδί μου πιο όμορφα! Τι θα πει τέτοια; Σε σήκωσε η δασκάλα;

- Ναι με σήκωσε στα μαθηματικά!

-Ήταν σωστές οι ασκήσεις;

-Ναι.

-Κάτι άλλο;

- Ναι ο Γιαννάκης μας έφερε τούρτα για τα γενέθλιά του κ η κυρία μας άφησε να κάνουμε ένα μικρό πάρτι την τελευταία ώρα.

-Για αύριο τι έχετε;

-Μια έκθεση...πώς βλέπουμε το μέλλον! Τι να γράψω; Δε ξέρω!

-Θα σε βοηθήσω εγώ! Πώς το βλέπεις το μέλλον;

- Όχι και τόσο καλό με όλ' αυτά που συμβαίνουν γύρω μας!

-Εσύ θα κοιτάς μόνον τα καλά και δε θα βλέπεις τ' άσχημα πράγματα! Αυτά δεν είναι για ένα παιδί! Πρέπει να σκεφτόμαστε θετικά! Γράψε τώρα την έκθεση μέχρι να ετοιμάσω το φαγητό και έρχομαι να σε βοηθήσω!

Ο Δημητράκης ανοίγει το τετράδιό του γράφει την έκθεση του!

"Πώς βλέπω τον κόσμο στο μέλλον!"

Ο κόσμος μας είναι πολύ όμορφος ! Όλοι είναι χαρούμενοι χαμογελαστοι! Κάθε μέρα εξελίσσεται! Γι αυτό και το μέλλον μας είναι ελπιδοφόρο! Όλοι οι

άνθρωποι θα είναι όλοι χαρούμενοι θα βοηθάει ο ένας τον άλλον, για να κάνουν ωραία πράγματα στη γη μας! Οι πόλεις πρόκειται να έχουν πολλά πάρκα και πλατείες με πολλά δέντρα και λουλούδια! Δε θα υπάρχουν αρρώστιες, όλοι θα είναι καλά, θα εργάζονται και τ' απογεύματα πηγαίνουν να αθλούνται, κάνουν βόλτες στα πάρκα πίνουν και ένα καφεδάκι με τους φίλους τους! Τα Σαββατοκύριακα θα πηγαίνουν εκδρομές με τα παιδιά τους διαβάζουν βιβλία και τρώνε μαζί στο σπίτι των παππούδων! Τα καλοκαίρια θα κάνουν πολλά ταξίδια με τις οικογένειες τους ή θα πηγαίνουν σε κοντινές παραλίες όπου θα είναι και οι άλλοι φίλοι τους με τις οικογένειές τους! Εκεί θα κάνουν όλοι μαζί μπάνιο και μετά ηλιοθεραπεία, παίζουν παιχνίδια με τα παιδιά τους, τρώνε τα κεφτεδάκια που θα έχουν ετοιμάσει οι γυναίκες από το σπίτι σε πλαστικά πιάτα με πλαστικά πηρούνια και πίνουν νερό μέσα χάρτινα ποτήρια για να μην επιβαρύνουν περισσότερο το περιβάλλον. Δρόμοι δε θα υπάρχουν κάτω στο έδαφος! Θα ξεκινούν από το έδαφος και πηγαίνουν προς τα πάνω σαν γέφυρες ! Έτσι θα γίνουν πολλοί πεζόδρομοι κ πάρκα με κούνιες για να παίζουν τα παιδιά! Τα εργοστάσια θα δουλεύουν με μηχανήματα και ανθρώπους αλλά και κάποια ρομπότ για να τους βοηθούν να προχωράει η δουλειά και να τελειώνουν πιο γρήγορα την εργασία τους να γυρίζουν στο σπίτι για να βλέπουν και λίγο τα παιδιά τους! Δε θα γίνονται πόλεμοι! Όλοι οι λαοί θα είναι ενωμένοι και προσπαθούν για ένα καλύτερο αύριο!

-Τελείωσες Δημητράκη την έκθεση;

-Ναι μαμά !

-Συγγνώμη που δεν ήρθα να σε βοηθήσω αλλά έκανα σουφλέ και είχε πολλή προετοιμασία! Σε 40 λεπτά θα φάμε!

-Άντε γιατί πεινάω σαν λύκος...είπε γελώντας ο Δημητράκης!

Να δω τι έγραψες; Ρώτησε η μαμά του Δημήτρη!

-Ναι να με βοηθήσεις και στον τίτλο!

Ωραίος τίτλος! Δε χρειάζεσαι κάποιον άλλον! Και η έκθεσή σου είναι πολύ καλή! Δίνεις ένα πολύ καλό μήνυμα! Πάντα πρέπει να έχουμε την ελπίδα για οδηγό και να μην κάνουμε άσχημες σκέψεις!

Ψυχάνεμος

Το καρουζέλ του χρόνου

Η .. με ψευδώνυμο «Ψυχάνεμος» γεννήθηκε στο Βόλο. Σπούδασε Γαλλική και Ελληνική Φιλολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και υπηρέτησε ως καθηγήτρια και γυμνασιάρχης επί 31 χρόνια σε σχολεία της Καρδίτσας, όπου ζει από το 1982. Το "Πιστοποιητικό ζωής" είναι το πρώτο βιβλίο της που κυκλοφορεί. Μικρές συλλογές διηγημάτων και ποιημάτων, όπως τα «Λογοτεχνικά Ιντερμέδια», «Φθέγγομαι» κλπ δημοσιοποιήθηκαν μόνο διαδικτυακά. Το διήγημά της «Έπρεπε ν'ανθίσει;» απέσπασε έπαινο σε διαγωνισμό του "BONSAISTORIES". Έχει στο συρτάρι της ένα σημαντικό όγκο γραπτών που κάποια από αυτά ίσως στο μέλλον εκδοθούν. Σπούδασε μουσική στο Εθνικό Ωδείο Βόλου με διευθυντή τον Μπάμπη Κεχαΐδη. Υπήρξε μέλος των χορωδιών του Πανεπιστημίου Αθηνών και της Τερψιχόρης Παπαστεφάνου. Συνεργάστηκε σε μουσικές παραγωγές και εμφανίσεις και συνεδέθη φιλικά δια βίου με τους συνθέτες: Μάνο Χατζιδάκι, Νίκο Μαμαγκάκη, Χρήστο Λεοντή, Ηλία Ανδριόπουλο, Γιώργο Τσαγκάρη, Θύμιο Παπαδόπουλο, Δημήτρη Παπαδημητρίου, Γιάννη Αργύρη και τους μουσικούς παραγωγούς: Ρηνιώ Παπανικόλα και Γιώργο Μητρόπουλο. Ερμήνευσε το μουσικό θέμα της βραβευμένης μικρού μήκους ταινίας "Νειλώ" του Τάσου Μπουλμέτη. Μέλος του Θεατρικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών στα φοιτητικά της χρόνια, ερμήνευσε ρόλους σε έργα όπως: "Ο κύκλος με την κιμωλία", κ.α Από το 1967 έως το 1978 αποτέλεσε ενεργό μέλος του Λαογραφικού Χορευτικού Ομίλου "Καραγκούνα" Καρδίτσας.

"Από ένα θρόισμα φύλλου γεννήθηκε η μουσική, από μια ανάσα ζωγραφίστηκαν εκατομμύρια χρώματα, από μια πινελιά γεννηθήκαμε και από ένα φύσημα θα φύγουμε.." Σ' αυτές τις φευγαλέες σκέψεις με εμπνέουν τα θεόρατα καταπράσινα πλατάνια στην όμορφα πλακοστρωμένη πλατεία. Κόσμος πηγαινοέρχεται να θαυμάσει και να διασκεδάσει με τα λογής λογής παιχνίδια του πανηγυριού. Παρακολουθώντας όλο εκείνο το πέρα δώθε, κλείνω τα μάτια μου, και παρέα με τα πουλιά που κελαϊδούν, βυθίζομαι σε σκέψεις και ονειράτα. Ένωσα ένα παιδικό χεράκι να αναζητά το δικό μου.

- Έλα, το ακούω να μου λέει με μια παρακαλετή παιδική φωνούλα. Δεν μπορώ ν' αντισταθώ σ' αυτή την ομορφιά· καταγάλανα εκφραστικά ματάκια, ξανθά μαλλιά και αποφασιστικό βλέμμα. Αρχίζουμε να βαδίζουμε. Μετά μερικά βήματα νιώθω την ατμόσφαιρα γύρω μου ν' αλλάζει. Ένα απαλό πολύχρωμο σύννεφο σκεπάζει το καρουζέλ της πλατείας, που ολοένα και μεγαλώνει.

Τα ξύλινα αλόγατα αρχίζουν το μηχανικό καλπασμό τους, κουβαλώντας στην πλάτη γελαστά παιδιά μα κι ερωτευμένα ζευγάρια. Καρφωμένα το καθένα στο κοντάρι του ανεβοκατεβαίνουν το δικό τους ρυθμό αλλά όλα μαζί σχηματίζουν χρόνια τώρα ατέρμονους κύκλους.

Ο Κωστής, το εβδομηντάχρονο αφεντικό τους, τα λατρεύει. Να βλέπετε πώς τα περιποιείται σαν είναι να φύγουν για τα πανηγύρια στα χωριά. Τα καθαρίζει, τα γυαλίζει, διορθώνει κάποιες αναπόφευκτες φθορές, τα μιλάει!.. (Στα περισσότερα έχει δώσει αραβικά ονόματα. Πάντα τον έθελγε η Ανατολή με τα χιλιάδες παραμύθια και τις θαυμαστές περιπέτειες. Τα βράδια, μετά τη δουλειά, δανειζόταν "Τα παραμύθια της Χαλιμά" από γειτονικό πάγκο με βιβλία και νοερά ζούσε μίαν άλλη ζωή - εκείνη που αυτός ήθελε.) Θέλει να πιστεύει πως οι ξύλινοι φίλοι του τον ακούν υπομονετικά όσην ώρα εκείνος τους διηγείται ιστορίες παλιές, αγαπημένες πάντα κοιτώντας μπροστά μ' εκείνα τα όμορφα ζωγραφισμένα εκφραστικά μεγάλα μάτια.

«Αϊντε, αλογάκια μου, μ' ένα κουράγιο και φέτος εσείς κι εγώ, το γέρικο σκαρί, μαζί. Και τί δεν έχουν δει τα ματάκια μας στα ταξίδια της ζωής μας!... Ανατολές, δύσεις, ήλιους, καταιγίδες, αγάπες, άρνηση και θάνατο. Να! Σα να ταν μόλις ψες που σας είχα παρουσιάσει το κορίτσι μου. Τη θυμάστε την Όλγα μου; Σας αγάπησε πολύ κι εκείνη! Δεν πρέπει να έχετε παράπονο. Αχ! Τη χάσαμε την κυρά μας πολύ νωρίς, για ψίχα ώρα!...

Πόσο εύκολα χάνεται ο άνθρωπος. Απαρηγόρητος εγώ, σας το λέω για να τ' ακούτε και να μην το ξεχάσετε: κοντά σας βρίσκω απάγκιο και παρηγοριά. Μετράτε αδιάκοπα του χρόνου τα γυρίσματα, αυτά του νου και της ψυχής. Σας παρατηρώ να μου την φέρνετε σ' ένα από τα γυρίσματά σας· αερικό εκείνη, με ξέπλεκα μαλλιά, να φωτίζεται από μυριάδες πολύχρωμα λαμπιόνια, να μου χαμογελά καθώς περνά εμπρός μου, να γυρίζει το κεφάλι σε χαιρετισμό και να μου γνέφει σε υπόσχεση πως σύντομα θα την ξαναδώ. Και μου την φέρνετε στο επόμενο γύρισμά σας. Ξανά και ξανά ... μέχρι που ... Θεέ μου!... Χάνει τις αισθήσεις, λυγίζει τη μέση δεξιά και πέφτει στο ξύλινο πάτωμα, που εξακολουθεί να περιστρέφεται. Το λατρεμένο σώμα χτυπιέται πάνω στα κοντάρια και όταν σταματάτε, εκείνη έχει φύγει πια.

Μου συντηρείτε τον καϋμό μου χρόνια τώρα!...

«Θυμάσαι, Αζράφ, εκείνο το παιδί που περιπλανιόταν στο πολύβουο πλήθος, φοβισμένο απ' τα πεφταστέρια, να κοιτάζει τα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια δίπλα μας και να περιεργάζεται τον κράχτη έξω από το τραινάκι του τρόμου; Αχ! Εκείνα τα έκπληκτα γλυκά ματάκια! Πόσο ποθούσε ν'αποκτήσει την καταπράσινη μπάλα, παίζοντας στη σκοποβολή ή άλλο δωράκι ψαρεύοντας στη λιμνούλα!... Μα ήταν μόνο, δίχως χρήματα, κι ίσως χωρίς γονιό. Έγινε συντροφιά το χαμίνι και μας εμπιστεύτηκε. Για το χαμόγελό του το ανέβαζα στην πλάτη σου, να κάνει κύκλους, πολλούς κύκλους και να χαίρεται, να ονειροπολεί. Γιατί, τί άλλο από τη χαρά και τη φαντασία!... Φάρμακα στις πληγές μας. Κι εσείς, τα όμορφα ζωγραφισμένα αλογάκια ανεβοκατεβαίνατε χαρίζοντας χαρές.»

Κι όπως κοιτάζει τον Αζράφ, σα να τον ακούει να του ψιθυρίζει: «Εμείς δεν μπορούμε να επιστρέψουμε, μπορούμε μόνο να κοιτάμε μπροστά.» Ο γεράκος χαμογελάει μισοκλείνοντας τα μάτια και πιάνει από 'κει που κόπηκαν οι σκέψεις του.

«Γιά ν' αφουγκραστώ τί έχει να μου πει τούτο εδώ το μοναχό. Εϊ βρε, ξέρω, ξέρω!.. Λατρεύεις τα κοριτσόπουλα με τα πλαστικά πουά πορτοφολάκια που ψάχνουν μέσα τους για μια ξεχασμένη δραχμή· δραχμή της επαιτείας, της σκληρής μελέτης, του πρωτοχρονιάτικου ρεγάλου της γιαγιάς. Σου αρέσει να σε χαϊδεύουν οι μεταξωτές πολύχρωμες φουστίτσες τους και ανατριχιάζεις όταν νοιώθεις το χάδι στο λαιμό σου από

το απαλό κοριτσιίστικο χεράκι. Οφείλω να ομολογήσω πως είσαι το πιο χαμογελαστό ... ευτυχισμένο, θα έλεγα, απ' όλα τ' αδέρφια σου.»

«Εσύ, τώρα πάλι; Όλο συλλογιέσαι. Καλπάζεις και συλλογιέσαι. Τάχατες, τί; Χμ! Τόσα χρόνια μαζί και καμιά φορά με ξαφνιάζεις. Πιστεύω πως άλλα ήταν τα όνειρά σου, μα συμβιβάστηκες κακόμοιρο! Ίσως να ονειρεύεσαι τη ζωή που δεν ήταν γραφτό να ζήσεις. Να είσαι λεύτερο στ' απέραντα λιβάδια, χωρίς χαλινάρι, δίχως καν αναβάτη, να τρέχεις ασταμάτητα κι όχι να γυρίζεις γύρω-γύρω χωρίς να φθάνεις πουθενά!»

Αφήνει έναν βαθύ αναστεναγμό και ακολουθώντας τον κυκλικό διάδρομο σταματάει στην Άστρια. Είναι το αγαπημένο του· όχι πως δεν αγαπάει τα υπόλοιπα μα με τούτο έχει μοιραστεί όμορφες σκέψεις, την συμπονάει, του φαίνεται πως μοιάζει πίοτερο των ανθρώπων.

«Άστρια, ψυχούλα μου, μην ανησυχείς! Θα έρθει ο φίλος σου και θα νοιώσεις και σήμερα σπουδαία. Βλέπω εγώ πώς λάμπεις και είσαι έτοιμη να εκραγείς από περηφάνια και αυταρέσκεια, όταν λάμπει το φλας επάνω σου. Γεννημένη θεατρίνα, παιδί μου!!! Βάζεις όλη τη γοητεία για να φυλακιστεί μια στροφή σου στον σκοτεινό θάλαμο. Φουσκώνεις σαν παγώνι στο κλικ του φίλου σου του φωτογράφου και η μαγική στιγμή παγώνει. Βρε, μπας και στην προηγούμενη ζωή σου δούλευες σε τσίρκο; Εφήμερη χλιδή, πολύχρωμα φώτα που αναβοσβήνουν, φθηνή μουσική, ψεύτικα φτερά, στρας και λοφία στο κεφάλι σου, και παλαμάκια που ακόμα αντηχούν ηχηρά στα λεπτοκαμωμένα αυτάκια σου!!! Σε καταλαβαίνω· δεν σ' ενδιαφέρει που όλα είναι ψεύτικα, εφήμερα, περαστικά. Θέλεις να τα ζήσεις μέσα σ' εκθαμβωτικό, φευγαλέο φως. Κι ύστερα ξανά συνεχίζεις το γυροβολητό σου»

«Επ! Τί γίνεται εδώ; Τί μου χτυπάς το πόδι από κάτω; Θηρίο ανήμερο και σήμερα; Το κούνημα της χαίτης σου σήκωσε τυφώνα. Χαχαχαχαχα. Θέλεις να μου μιλήσεις, αγόρι μου; Ο θυμός σου σε κάνει ανήσυχο, κι όσο σκέφτεσαι αυτό που σε θυμώνει, τόσο και η συμπεριφορά σου γίνεται επικίνδυνη. Μα δεν το βλέπεις, Φατέχ, πως δεν μπορείς να πας πουθενά; Πως είσαι, για όσο κρατήσεις, καρφωμένος σ' ένα κοντάρι; Εδώ καλά-καλά δεν μπορείς να δεις τί γίνεται γύρω σου. Κι έτσι θυμωμένος ματαίως κυνηγάς, ακίνητος, το μπροστινό αλογάκι. Βλέπεις πάντα αυτό που βρίσκεται στο οπτικό σου πεδίο. Επομένως; Σκέψου!!... Μήπως στο παιχνίδι της βίας σου δεν γνωρίζεις ποιοί κινούνται νήματα, ποιοί

στρέφουν το καρουζέλ. Σκέψου το, και πιστεύω, καλό μου, ότι από αύριο, ίσως να νοιώσεις καλύτερα.»

Το κοιτάζει βαθειά κι επίμονα στα μάτια και προσπαθεί ν' αποκρυπτογραφήσει το βλέμμα. Ψάχνει με ελπίδα να μαντέψει μίαν υπόσχεση, μια προσπάθεια, μια καλή θέληση.

Μικρή παύση για λίγη ξεκούραση, μια σύντομη κουβέντα με τον γείτονα και γυρίζει πάλι στα λατρεμένα του.

«Εσύ δεν πρέπει να έχεις παράπονο!! Η μουσική δεν σταματάει ποτέ, ακόμα και σε προχωρημένη ώρα ακούγεται από κάποιο άλλο πόστο μακρύτερα. Σ' αρέσει δεν σ' αρέσει, πάντως έχεις την παρεούλα σου. Καλή μου, Αλλεγκρία, από νωρίς είχα καταλάβει πως τα γούστα σου είναι πολύ εκλεπτυσμένα. Το παριζιάνικο ακκορντεόν βάζει φτερά στα πόδια σου, όσο στριφογυρίζεις και οι φιγούρες στο μυαλό σου παλεύουν με την φυγόκεντρο και την κεντρομόλο να ισορροπήσουν. Άλλες φορές πάλι, αφήνεσαι ηδονικά στη μελωδία του Ναπολιτάνικου μαντολίνου, αλλά νοιώθω το πάθος να σε συνεπαίρνει σαν ακούς τις μουσικές της Ανδαλουσίας και του Μεξικό. Οι βουές των πανηγυριών αλλά και οι σιωπές τους σε συναρπάζουν. Αφήνεσαι, ηδονικά - θα έλεγα -, στις κραυγές μα και στον ψίθυρο. Ονειροπόλα μου, Αλλεγκρία!...»

Και σκυφτά-σκυφτά πλησιάζει το επόμενο. Κρατιέται απαλά στα ξεφτισμένα χαλινάρια και γέρνει στοργικά στο ξύλινο αυτάκι.

«Είσαι το πιο γέρικο απ' όλα τ' άλλα. Θυμάσαι όταν σ' αγόρασα; Στον καιρό σου ήσουν χάρμα οφθαλμών. Όλοι ήθελαν να κάνουν γύρους ανεβασμένοι στην δική σου πλάτη. Και καμάρωναν πολύ. Θα το έχεις κι εσύ διαπιστώσει · όλο οι ίδιοι και οι ίδιοι έρχονταν για σένα και σε κάποια στάση κατέβαιναν, ανέβαιναν ξανά και ξανά και άντε πάλι από την αρχή!... Σοφέ μου, Χακίμ, ξέρω πως κάνεις κουράγιο. Γεράσαμε μαζί και οπλιστήκαμε με ανεξάντλητη υπομονή. Μη νομίσεις, πως δεν ξέρω, ότι μιλάς το βράδυ στ' αδέρφια σου. Γίνεσαι το χαλινάρι στις σκέψεις τους, τις πεθυμιές τους, την παραφορά τους - καμιά φορά - αλλά και ο έπαινος και η φωνή της λογικής. Τί τα θες; Ξέρουμε κι οι δύο μας πως η ζωή των ανθρώπων είναι σαν το καρουζέλ. Φέρνει φέρνει γύρες και οι δυσκολίες αφορούν έναν μόνο κύκλο. Ο επόμενος κύκλος ίσως να φέρει την ευτυχία, ο αμέσως επόμενος τη χαρά, ο μεθεπόμενος γαλήνη, ο καινούργιος την υγεία, ο κατοπινός

τύχη. Τόσο απλά όσο η μελωδία που πάντα σας συντροφεύει για να περιστρέφεστε και μαζί μ' εσάς οι εποχές κι ο κόσμος.»

Τα χαϊδεύει μ' ένα τρυφερό βλέμμα. Και πλαγιάζει σιμά τους πάνω σ' ένα παλιό αλλά καθαρό στρώμα. Κάνει ψυχρούλα. Ανεβάζει την κουβερτούλα ως επάνω ενώ με το χέρι την παραμερίζει για λίγο, έτσι για να τους ρίξει μια τελευταία ματιά. Ακίνητος ο στρογγυλός διάδρομος, ακίνητα και τ' αλόγατα. Τώρα είναι η ώρα που ξυπνά η φαντασία. Ακολουθεί τον ατέλειωτο δρόμο της, τ' αχνά μονοπάτια της...

Παιδικές γελαστές φατσούλες με βγαλμένες τις γλωσσίτσες τους, "κοροϊδεύουν" την παρακμή, τα γηρατεία, το τέλος. Βάζει σε κίνηση πάλι τον στρογγυλό διάδρομο. Τ' αλόγατα πανέτοιμα για καινούργιους γύρους. Ανεβαίνει στον Χακίμ, χαϊδεύει την ξύλινη χρυσή χαιτή και κάτι του ψιθυρίζει σκύβοντας:

- Μια βόλτα, βρε αδερφέ, μια βόλτα και για μένα!..

Μουσικές, λαμπιόνια, φωνές. Τα φρένα σπάζουν.

Σιγά-σιγά νοιώθει να τ' αφήνει όλα πίσω...

Παράξενο!... Μα πού είναι;.

Σύννεφα, αστέρια, γαλαξίες, φεγγάρια. Να! Η Όλγα τού γνώσει με σίγουρο χαμόγελο!... Μέσα στην απόλυτη μακαριότητα αναρωτιέται μονολογώντας:

«Είμαστε αιχμάλωτοι στο καρουζέλ του χρόνου;»

Δεν ζητάει κι ούτε περιμένει απάντηση, μόνο..

- Μια βόλτα, βρε αδερφέ..

Ξυπνάω κάθιδρος. Πού είναι το παιδί; Πουθενά... άφαντο. Το βλέμμα μου πέφτει στο καρουζέλ, που βρίσκεται στις πραγματικές του διαστάσεις. Είναι τόσο έντονα όλα μέσα μου, που ξανακλείνω τα μάτια, με την ελπίδα να φανεί και πάλι το παιδάκι. Θέλω πολύ να του μιλήσω. Μα νιώθω, πως δεν είναι του κόσμου τούτου. Έχω ανάγκη να σκεφτώ. Το κάνω. Αυτή τη φορά σκέφτομαι τόσο έντονα, που μοιάζει να μιλώ με το παιδάκι.

Σκέψεις αρχίζουν να στροβιλίζονται σαν μικρές χιονένιες νιφάδες παρασυρμένες από κρύο αγέρα. Δυο λέξεις γίνονται ζευγάρι και οδηγοί μου στην περιπλάνηση του νου: Η Χαρά και το Τίποτα. Αυτά τα μικρά τίποτα που μας έχει δώσει η ζωή για χαρές! Θυμάμαι, ό,τι ορισμένοι έχουν ξεχάσει γιατί δεν θέλησαν ν' αναθρέψουν ένα παιδί εντός τους. Αναρωτήθηκα πολλές φορές μα τώρα πια είμαι σίγουρη πως, όλα εκείνα τα τίποτα υπήρξαν οι χαρές που δεν θυμόμαστε. Οι χαρές που δεν προσέξαμε και, το χειρότερο,

που δεν τις "ζήσαμε" Το γέλιο ενός μωρού, παιδάκια που πλατσορίζουν με γυμνά πόδια στο νερό της βροχής, οι πολύχρωμοι χαρταετοί της Καθαρής Δευτέρας, τα πυροτεχνήματα το βράδυ της Ανάστασης, οι κούνιες και το γλυκό "μαλλί της γριάς" που αγοράζαμε με μια δραχμή στα πανηγύρια. Αχ! εκείνα τα τριζάτα αντρικά παπούτσια με τα πεταλάκια στις άκρες από τις σόλες τους! Ακόμα ακούω τα ηχηρά βήματα στο πλακόστρωτο του πεζοδρομίου έξω από το σπίτι μου.

- Το ότι δεν με ρωτάς, δείχνει πως με καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι, καλό μου; Μου γνέφει χαμογελαστά, ναι.

Μια χαρά ... ένα τίποτα! Σκέψου να κάνεις μια καινούργια αρχή στη ζωή σου ή ν' αφουγκράζεσαι μια ζωή μέσα σου! Θα έχουμε στα σίγουρα νοιώσει χαρά με μιαν αχτίδα να παίζει ανάμεσα στα σύννεφα, με κλαδιά να σαλεύουν, με τη δυνατή φωτιά που τριζοβολά...

Πόσες χαρές ... ένα τίποτα να σου θυμίσω! Περίπατοι στην παραλία μια μέρα με δυνατό αέρα, που τρελαίνεται να παίζει στα μαλλιά, φωνές που φέρνει η θάλασσα, το καφεδάκι στη λιακάδα, ένας υπνάκος στη σκιά και η στιγμή που τα πάντα στη φύση σιωπούν! Θυμάμαι τις παιδικές φωνές μου στο διάλειμμα ή όταν γέμιζα το στόμα με παγωτά και σοκολάτες. Το πρωινό χουζούρι στο κρεβάτι, τα τεντώματα, τα χασμουρητά ή ένα θέαμα δρόμου. Έγραφα ημερολόγιο• παιδικές στην αρχή, αργότερα εφηβικές σκέψεις και παιδιάστικα συναισθήματα αποτυπωμένα στο χαρτί, τόσο σημαντικά τότε, τόσο αφελή αλλά λατρεμένα τώρα! Για τους πιο παλιούς το άναμμα του λύχνου και οι περίεργες σκιές που σχημάτιζε το τρεμουλιαστό φως του στον τοίχο. Μου έχει συμβεί να νοιώσω χαρά με την αίσθηση ότι αρέσω, ότι με κοιτάζουν και με ακούν, χαρά να ξαναβρίσκω παλιούς φίλους και συμμαθητές, χαρά ν' ανεβαίνω σε ψαροκάικο για μια νυχτερινή εκδρομή.

Πολύ αργότερα, ακούγοντας την περιγραφή των ποδοσφαιρικών αγώνων από το ραδιόφωνο, ένοιωθα χαρά με τις ιαχές και τους πανηγυρισμούς για το γκολ και χαμογελούσα με κάποια ανεξήγητη – ακόμα και τώρα – ικανοποίηση. Να εξομολογηθώ πως αντλούσα χαρά από τα λουλούδια του κήπου μου, σαν κατέβαινα τα καλοκαιρινά δειλινά να τα δροσίσω με νεράκι. Τα ένοιωθα απίστευτα ευτυχισμένα! Κι ύστερα οι χαρές της ενήλικης ζωής. Το κυνήγι του έρωτα, το παραμόνεμα για εύγλωττες ματιές, το ν' ακούς με προσοχή, το να μιλάς σοβαρά για κάτι ασήμαντο και ν' αστειεύεσαι για κάτι

σοβαρό. Ένα ποτήρι κόκκινο κρασί και οι μύτερες στις μπάρες. Το νυχτερινό ξύπνημα όταν όλοι οι άλλοι κοιμούνται, η αναζήτηση αγαπημένων μυρωδιών και γεύσεων, το να τρώω φρούτα απευθείας από το δέντρο σε μιαν εκδρομή με φίλους, η ανάγνωση της εφημερίδας με ηρεμία, το ξεφύλλισμα ενός άλμπουμ με φωτογραφίες, οι συλλογές από γραμματόσημα ή σπιρτόκουτα και τα χτίσιμο ενός σπιτιού στην φαντασία! Όσο περνάει η ώρα τόσο έρχονται με ευκολία στο μυαλό οι χαρές ... εκείνα τα μικρά ή μεγάλα τίποτα που ... κέντησαν τη ζωή μου. Σκέφτομαι τα ξεκαρδιστικά γέλια• στέκομαι σ' αυτή την εικόνα: κορμί χαλαρό, κεφάλι γερμένο πίσω και το γέλιο έντονο, λυτρωτικό!...

Μια χαρά ... ένα τίποτα το να τσακίζω στην άκρη τη σελίδα του βιβλίου, το να αφήνω προς στιγμήν τις ευγένειες, το να κουλουριάζομαι σαν μπάλα στην άκρη του καναπέ απέναντι από το αναμμένο τζάκι, ν' απολαμβάνω χωρίς ντροπή ό,τι μου αρέσει.

Μια χαρά ... ένα τίποτα οι ανόητες κουβεντούλες περί ανέμων και υδάτων από το τηλέφωνο, το συνένοχο κλείσιμο του ματιού και η μυρωδιά από γλυκό που ψήνεται. Το ξαφνικό φιλί στο λαιμό, οι ατέρμονες συζητήσεις στο μισοσκόταδο, οι απολαυστικές στιγμές σιωπής και εκούσιας μοναξιάς αλλά και το άδειο από σκέψεις κεφάλι. Να μη λησμονήσω το ουράνιο τόξο ... την υπόσχεσή Του σ' εμάς!

Πόσο έγραψαν εντός μου τόσες χαρές ... τόσα τίποτα!

Όσο κι αν ψάχνω όμως δεν βρίσκω κανένα ίχνος τους.

Βλέπεις, απ' όπου περνάει η χαρά δεν αφήνει σημάδι!

Πόσο απλή είναι η ζωή και πόσο ομορφαίνει μ' ένα χορό, ένα άγγιγμα, ένα ηλιοβασίλεμα, έναν ήχο, με φίλους και με μια καρδιά που χτυπάει στους χτύπους της δικής σου καρδιάς, έτσι, για την παρέα.

Χαλάλι της, λοιπόν, της ζωής μας... Όποιας και όπως να ναι.

Μας ψιθυρίζει, πως αξίζει να την ζούμε.

"Κάποτε όλες οι πατρίδες ήταν ωραίες. Το: "κάποτε" σχεδόν πάντα είναι ωραίο!..."

Ζούμε όλοι σ' ένα λούνα παρκ του τρόμου, παρέα με την φλύαρη σιωπή των αλλοτινών καιρών, βιώνουμε με καρτερία το τωρινό και προσδοκούμε μ' ένα όνειρο, (ελπίδα;) το άγνωστο, την καλή εξέλιξη στο βάθος του διαδρόμου.

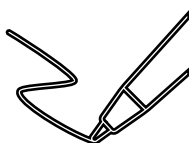
- Έτσι έρχεται και παρέρχεται η ζωή, καλό μου. Μην το λησμονήσεις, παρά μόνο να ελπίζεις. Μ' ακούς;

Μέρος ΙΙ

1^ο Δημοτικό Σχολείο Αγριάς

Κόσμοι Μέλλοντος

Η συμμετοχή αφορά μία μικτή δημιουργία με ζωγραφιές, κατασκευές, και φωτογραφίες που δημιουργήθηκαν μέσα στην τάξη στο μάθημα των εικαστικών τις οποίες για τον καλύτερο διαμοιρασμό τους οργανώσαμε σε μορφή βιβλίου με την εφαρμογή storyjumper.

Κοιτάζοντας το μέλλον ...με τα
μάτια των παιδιών

Το 1ο Δ.Σ Αγριάς

συμμετέχει στον 6ο Εθνικό Διαγωνισμό

Υπεύθυνες εκπαιδευτικοί:
Κείμενα :Γεροστάθη Ζωή
Φωτογράφιση: Σαλαμάνη Δανάη
Εικαστικές Δημιουργίες: Στ ταξη 1ου Δ,Σ
Αγριάς

Created & published on StoryJumper™ ©2022 StoryJumper, Inc.
All rights reserved. Sources: storyjumper.com/attribution

Listen to this book:
storyj.mp/acfrrhee8djq

Το μέλλον με τα μάτια των παιδιών
έχει τα χρώματα της φαντασίας τους και μας
ταξιδεύει σε κόσμους βγαλμένους απ τα
παράξενα όνειρά τους!
Κόσμοι που αιωρούνται ανάμεσα στο παρόν
και στο μέλλον που φαντάζει ...ιπτάμενο!!

Κτίρια με τοίχους από μέταλλο που αποτελούν τα ίδια ηλεκτρονικούς υπολογιστές νέας γενιάς...αυτοματοποιημένα σε όλες τις λειτουργίες τους που προλαβαίνουν τις επιθυμίες των ιδιοκτητών τους!!

Μεταλλικά , διάφανα , αιωρούμενα μα πάνω
απ' όλα, πιο έξυπνα απ τους ανθρώπους που τα
κατοικούν.

Σπίτια που κάνουν ό,τι μπορείς να ονειρευτείς
και σε κρατούν δέσμιο των δυνατοτήτων τους.

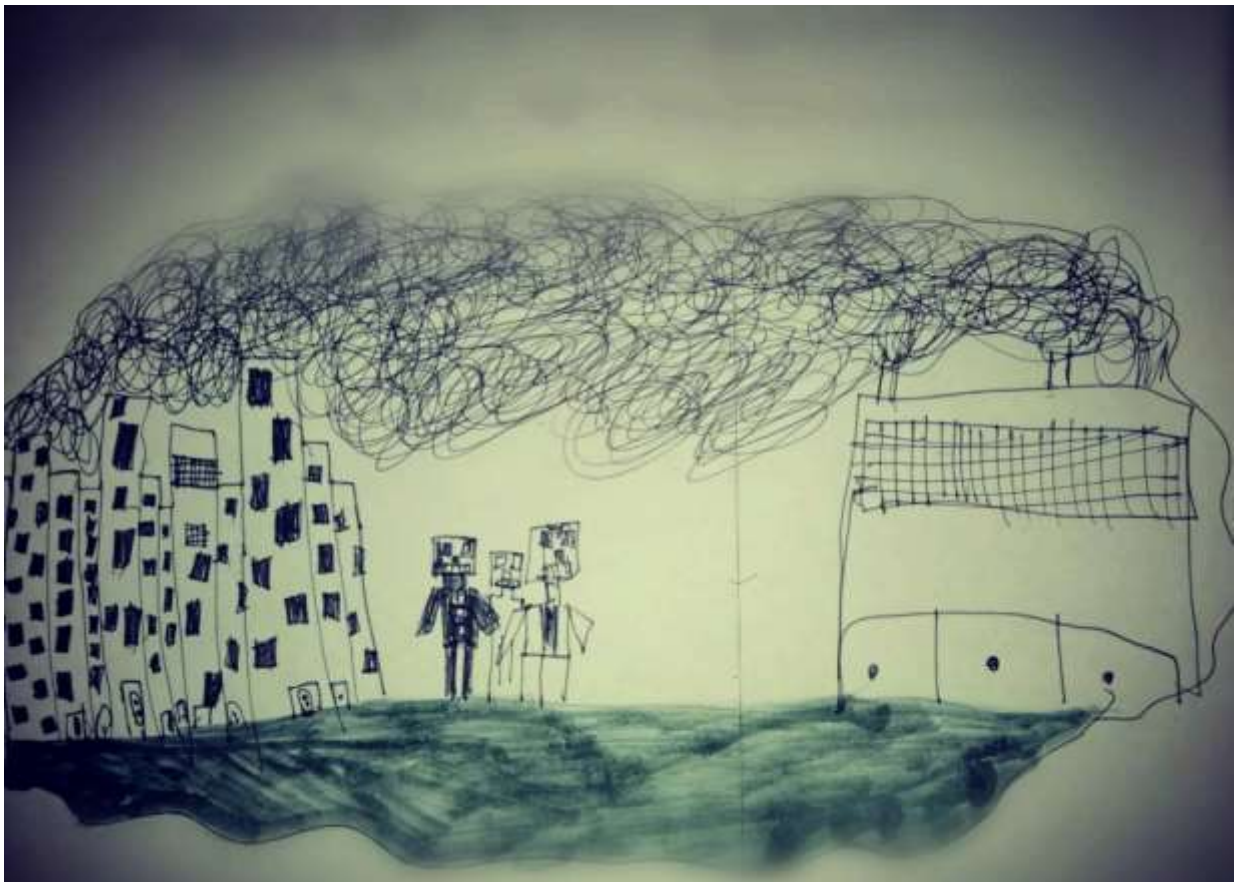
Δρόμοι καθαροί, αποστειρωμένοι μα χωρίς πράσινο, χωρίς ζωντάνια και όμορφες γειτονιές, χωρίς ανέμελα παιδιά να παίζουν και να σε αναστατώνουν με τις φωνές τους...

Σπίτια που μοιάζουν να αιωρούνται
αποκομμένα απ την πραγματικότητα.
Που τρεμοσβήνουν σαν ολογράμματα κάθε
φορά που η νύχτα διαδέχεται τη μέρα και
γίνονται αόρατα εξασφαλίζοντας την ησυχία
των κατοίκων τους και την ασφάλειά τους.

Άνθρωποι σε μία διάσταση , επίπεδοι,
κινούνται στους ήρεμους δρόμους!
Αν τους χτυπήσεις στην πλάτη το χέρι σου
διαπερνά το σχήμα τους και χάνονται προς
στιγμή σαν εικόνα που τρεμοπαίζει....
Δρόμοι, δουλειές, σχολεία γεμάτοι
μονοδιάστατους ανθρώπους χωρίς ύλη ...
Άυλοι περπατούν σε αφεγάδιαστους δρόμους
από γυαλί ανύπαρκτα σιωπηλοί.

Πόλεις που τις περισσότερες μέρες δεν αντικρίζουν το γαλάζιο ουρανό!

Σκοτεινές, γκρίζες, με την οσμή καμένου πλαστικού να τρυπάει τα πνευμόνια των κατοίκων τους, οι οποίοι για να προστατευτούν από τον άορατο εφιάλτη που οι ίδιοι προκάλεσαν μένουν κλεισμένοι στα έξυπνα σπίτια τους και στέλνουν τα οικιακά τους ρομπότ να κάνουν τις εξωτερικές δουλειές που έχουν απομείνει.

Και κάπου κάπου σε ξεχασμένες γωνιές μακρύτερα απ το κέντρο της πόλης, συντροφιάς εφήβων σε μια εικονική πραγματικότητα παρελθόντος.

Ανέκφραστοι, λυπημένοι, μόνιμα συνδεδεμένοι σε 4G δίκτυα που τους αφαιρούν τη ζωντάνια και την παιδικότητα.

Ρομπότ του μέλλοντος χωρίς προσωπικότητα,
χωρίς ανθρωπιά, χωρίς ανεμελιά, κλεισμένα
στον προσωπικό τους ονειρικό κόσμο.
Δεν αλληλεπιδρούν, δεν αντιδρούν στα
ερεθίσματα μόνο βιώνουν την εικονική τους
πραγματικότητα!

Ολογράμματα και αναπαραστάσεις μιας
εικονικής πραγματικότητας. ...που πνίγει το
πολύχρωμο χτες μέσα σε ένα γκρίζο σήμερα...
Έχουμε ακόμα καιρό να σώσουμε ότι σώζεται....

Ιούνιος 2022
για το 1ο Δ.Σ Αγριάς
Ζωή Γεροστάθη
Δανάη Σαλαμάνη

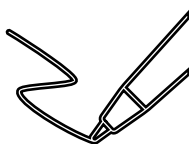
storyjumper.com

1^ο Δημοτικό Σχολείο Πυλίου Κω

Το διάστημα και η πόλη των εξωγήινων,

Η ζωή στο διάστημα

Το πολύχρωμο θαλάσσιο διάστημα

Η ΖΩΗ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

To μέλλον μας το φέρνει
εδώ να είναι!

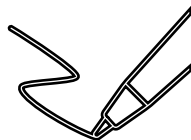

ΒΑΣΙΚΑ ΣΕΛΗΝΟΥ	
ΕΡΕΒΕΣ	ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΣ
ΕΥΑ	ΤΡΟΦΗ
ΔΕΜΕΡΙΝ	ΚΑΛΟ
ΕΡΕΒΕΣ	ΠΡΟΒΛΕΨΗ
ΕΡΕΒΕΣ	ΠΡΟΒΛΕΨΗ
ΕΡΕΒΕΣ	ΠΡΟΒΛΕΨΗ

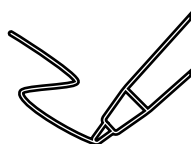
36ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας

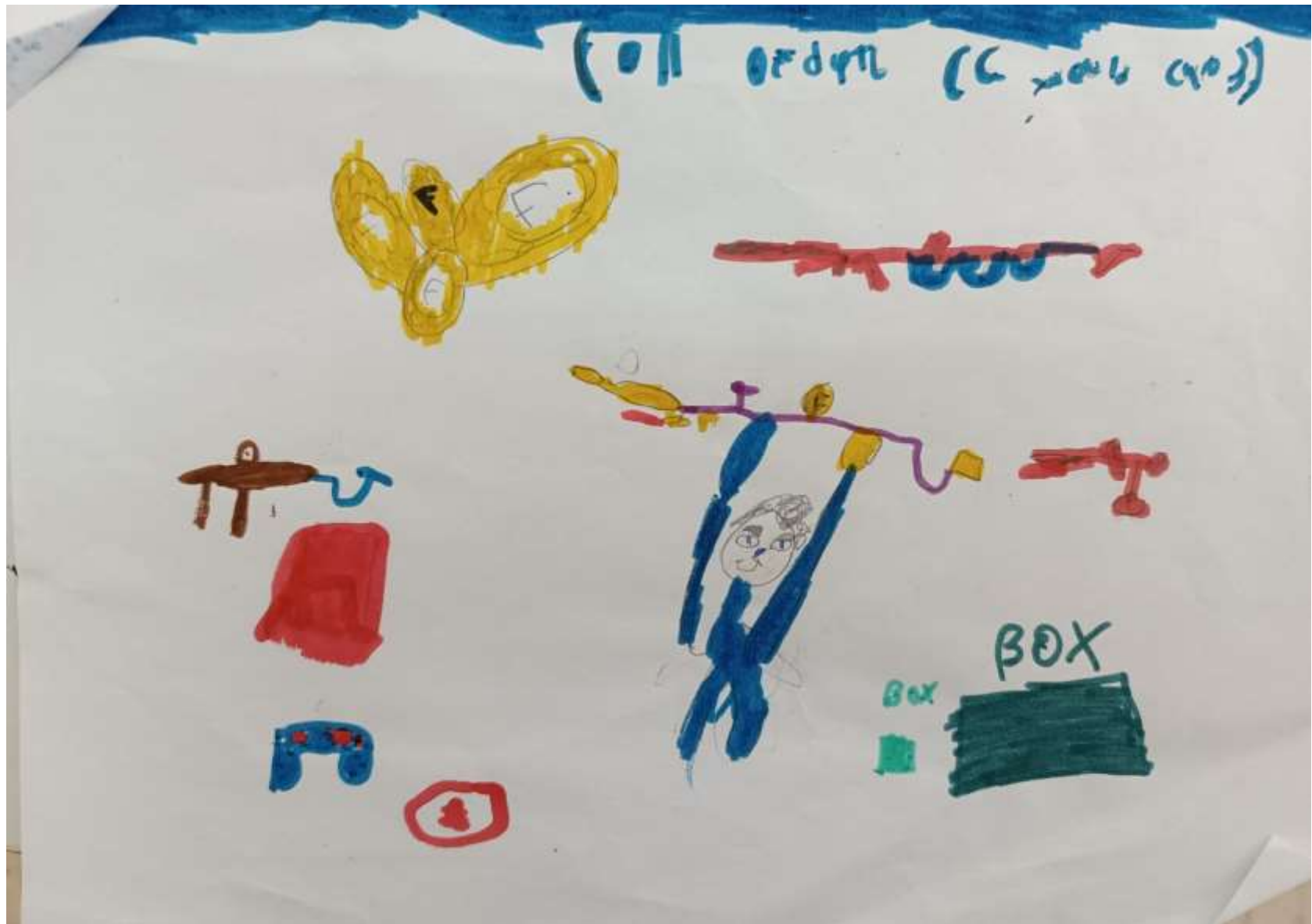

Συλλογικός τόμος

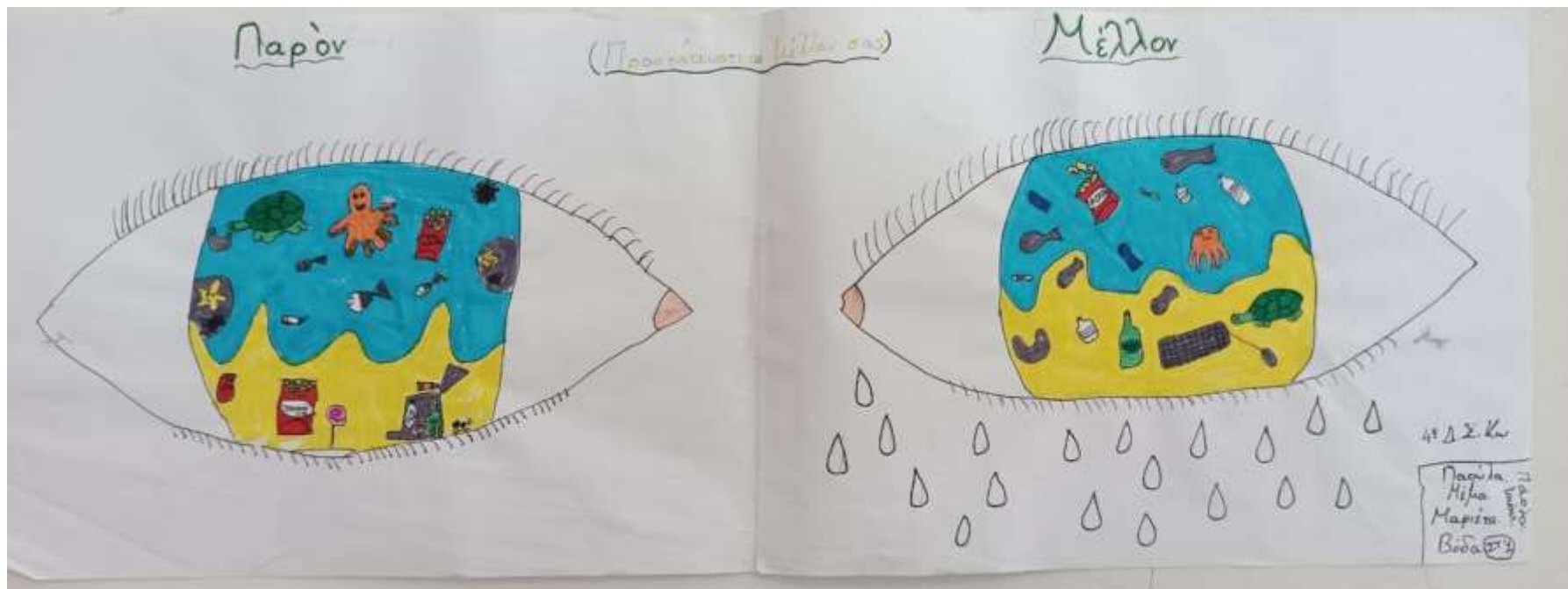
4^ο Δημοτικό Σχολείο Κω

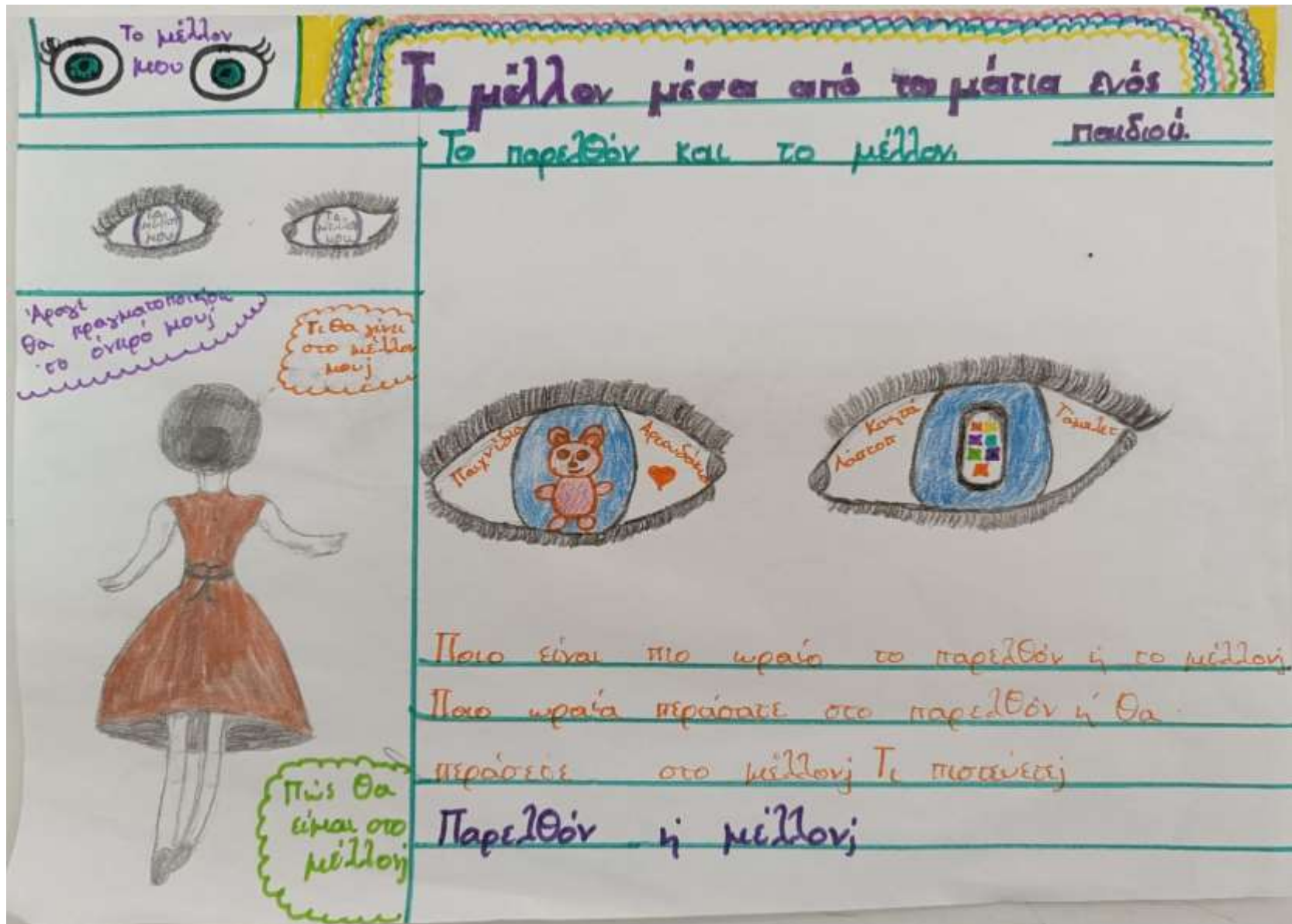

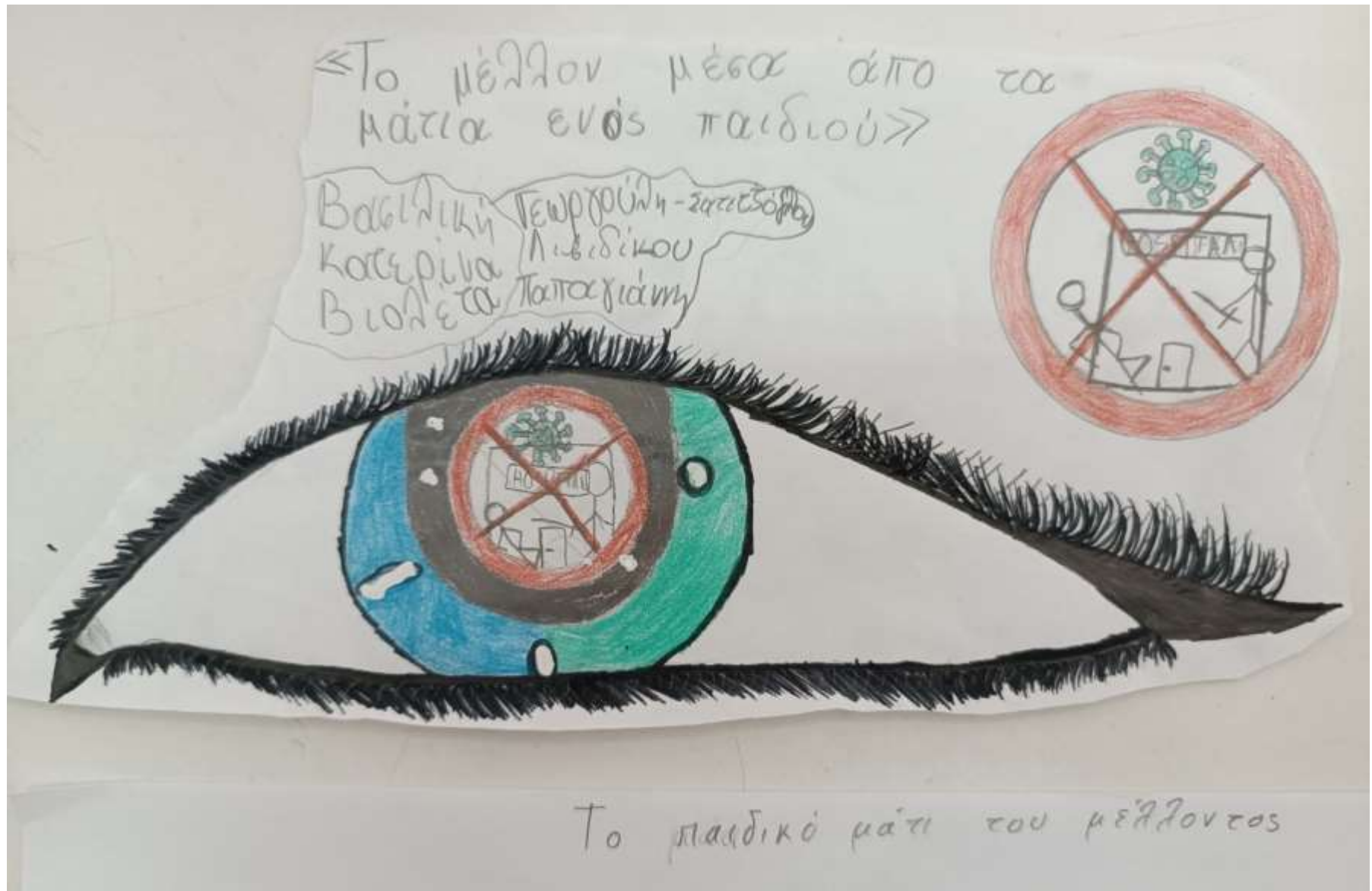

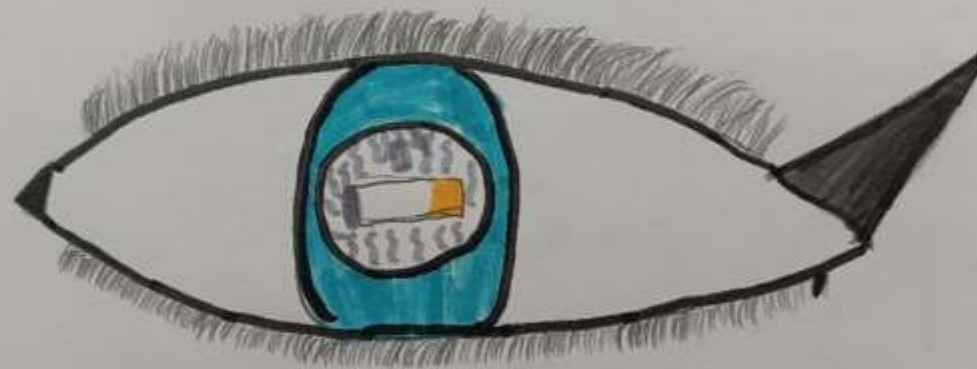
Συλλογικός τόμος

Το παιδικό μάτι του μεθυσμένου

Κατερίνα Λιβυδικού
40 Δ.Σ. Κω
ΕΤ'1

«THE FUTURE OF EARTH».

"The future from the eyes of a child"

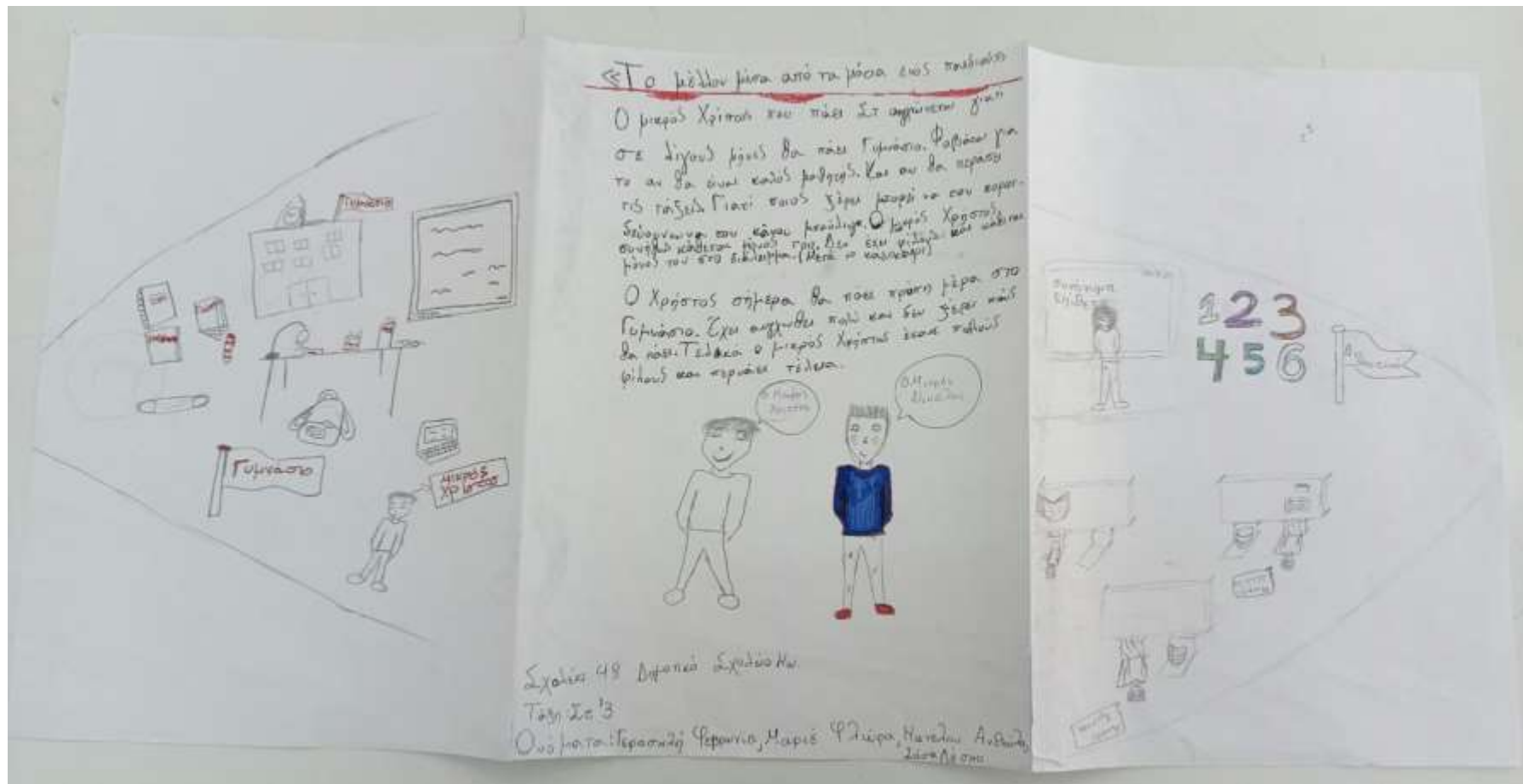
The future could be peaceful, beautiful and extraordinarily but it could also be painful and dark and that could probably be caused by people. There are wars and people that don't have a safe home nor have warm food. People are dying because of wars. Seas are being polluted by us... but we can change that.

Recycling is not that hard, by recycling we keep beaches, forests, fields and seas clean. Let's talk about wars too a thing we will never understand why are wars even happening? Politicians don't understand that people are dying because the only thing they care about is money and power. That makes most people mad and sad because they could be losing their kids and relatives.

These topics could lead to our future being completely destroyed.

But let's change that! We can! Together! Let's recycle! Let's just stop war because peace is beautiful!

Alimilia & Dariona Στ' 3 4^ο Δημοτ. κω. Σκοπέλιου Κω
Zotos Iara

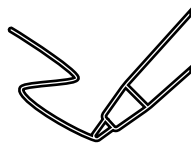

Ανδρέου Χατζηπαύλου Πάρης

Χαρά και αισιοδοξία

Ο Πάρης φοιτά στην Τρίτη τάξη Δημοτικού στο Γαλλοκυπριακό σχολείο Λευκωσίας.

«Το μέλλον το φαντάζομαι στο μυαλό μου. Σεβόμαστε και προσέχουμε την μητέρα φύση για να μας προσέχει και αυτή. Είμαι στο βουνό με την οικογένεια μου. Ο αέρας είναι καθαρός και είμαστε όλοι χαρούμενοι. Τρέχω και ξαπλώνω στο χορτάρι. Είμαι υγιής και δυνατός. Ένα μήλο την ημέρα τον ιατρό τον κάνει πέρα λέει η μαμά. Όλοι χαμογελάμε και είμαστε ευτυχισμένοι. Δεν φοβάμαι τίποτα. Ο ήλιος φωτεινός και ζεστός, μου δίνει ελπίδα ...»

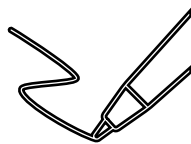

Ατέση Κυρατσώ

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

Η Κυρατσώ Ατέση είναι απόφοιτος Γενικού Λυκείου και Ιδιωτική Υπάλληλος σε Ανώνυμη εταιρία Εμπορίας Ειδών Διατροφής. Στα πλαίσια δημιουργικής απασχόλησης ασχολείται με τη ζωγραφική, την αιογραφία και το χορό.

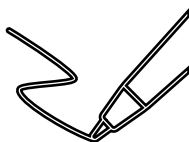
Βρακατσέλη Χαρίκλεια

Κι ενώ έπαιζα

Η Χαρά τέλειωσε το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο και συγκεκριμένα το Τμήμα Ευρωπαϊκός Πολιτισμός της τη Σχολής Ανθρωπιστικών Επιστημών.

Είναι Εθελόντρια Νοσηλευτικής του Ερυθρού Σταυρού και πειραματίζεται με τη ζωγραφική, τη φωτογραφία και όταν το έχει ανάγκη με ποίηση.

Το σημαντικότερο είναι μητέρα δυο σπουδαίων κοριτσιών και γιαγιά μιας υπέροχης εγγονής και ενός υπέροχου εγγονού.

Γκατζάρα Θεοδοσία

**Ονειροπόληση
Το κορίτσι του Μάη**

Η Γκατζάρα Θεοδοσία είναι απόφοιτος του Παιδαγωγικού τμήματος δημοτικής εκπαίδευσης του ΑΠΘ και εκπαιδευτικός Α/θμιας Εκπαίδευσης. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης (Μ.Δ.Ε.) στις Επιστήμες της Αγωγής, ΕΑΠ , Τμήμα Ανθρωπιστικών σπουδών καθώς και μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης (Μ.Δ.Ε.) στη Διοίκηση και Οργάνωση Εκπαιδευτικών Μονάδων. “Master of Science in Management & Organization of Educational Units” του Διεθνούς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Διαθέτει πιστοποιητικό Ειδίκευσης στη Σχολική ψυχολογία, στην Οργάνωση και Διοίκηση της Εκπαίδευσης από το Πάντειο Πανεπιστήμιο καθώς και στην Ειδική Αγωγή και Εκπαίδευση από το Πανεπιστήμιο Μακεδονίας.

Στο πεδίο των ενδιαφερόντων της εμπίπτουν δράσεις, που αφορούν την εκπαιδευτική ψυχολογία, θέματα εκπαίδευσης ενηλίκων, αξιοποίησης των τεχνολογιών της πληροφορίας και των επικοινωνιών στην εκπαίδευση, θέματα που προάγουν την Εκπαίδευση στην Ιδιότητα του Παγκόσμιου Πολίτη με χρήση Ψηφιακής Αφήγησης, περιβαλλοντική εκπαίδευση, διαφοροποιημένη διδασκαλία, θέματα Διοίκησης Εκπαιδευτικών Μονάδων καθώς και διαμόρφωσης Ευρωπαίων πολιτών μέσω της τέχνης. Έχει υλοποιήσει καινοτόμα προγράμματα σε σχολικές μονάδες που σχετίζονται με την περιβαλλοντική εκπαίδευση, τον πολιτισμό, την αγωγή υγείας και την κοινωνική αλληλεγγύη. Έχει παρακολουθήσει πλήθος επιμορφώσεων , σεμιναρίων, είναι μέλος σε διάφορες επιστημονικές ενώσεις καθώς επίσης προσφέρει διδακτικό έργο στο

Πανεπιστήμιο Μακεδονίας.

Συμμετείχε στον 1ο , 4ο, και 5ο Εθνικό Διαγωνισμό ζωγραφικής του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών, Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας της Πνευμονολογικής Κλινικής του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας και είχε λάβει την 1η θέση στον 1ο διαγωνισμό, καθώς και τιμητικές διακρίσεις αντίστοιχα, για εικαστικές και συγγραφικές της δημιουργίες.

Μιλά Αγγλικά, διαθέτει πιστοποίηση στις νέες τεχνολογίες, πιστεύει στον εθελοντισμό και στη δια βίου μάθηση. Είναι παντρεμένη και μητέρα δύο υπέροχων κοριτσιών.

Στον φετινό 6ο διαγωνισμό που έχει τίτλο «Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού», συμμετέχει με δύο εικαστικές δημιουργίες της. Η πρώτη με διαστάσεις 20X30 είναι ένα σκίτσο με τίτλο "Όνειροπόληση", ενώ η δεύτερη είναι μια εικαστική δημιουργία 30X40, (λάδι σε μουσαμά, σπάτουλα), με τίτλο "Το κορίτσι του Μάη". Πρόκειται για το ίδιο έργο, δοσμένο με διαφορετική εικαστική ματιά. Από την παιδικότητα στην εφηβεία και από το σκίτσο στην ελαιογραφία. Όπως και να είναι όμως, τα παιδιά αποτυπώνουν το μέλλον της ανθρωπότητας μέσα από το άδολο βλέμμα τους, το αστείρευτο γέλιο, την καθαρότητα των σκέψεών τους.

Με το ξέσπασμα της πανδημίας του κορονοϊού, έχασαν το ανέμελο παιχνίδι με τους φίλους τους στην αυλή του σχολείου και στην παιδική χαρά της γειτονιάς. Ξέχασαν τα πρόσωπα των δασκάλων και των συμμαθητών τους ή γνώρισαν τους νέους συμμαθητές πίσω από μια μάσκα προστασίας και μια οθόνη του υπολογιστή. Και ενώ η πανδημία συνεχίζεται, ξέσπασε κι άλλο κακό, ο πόλεμος στην Ουκρανία. Χιλιάδες παιδιά με τη συνοδεία της μητέρας τους, συγγενών ή ασυνόδευτα, πήραν το δρόμο της προσφυγιάς για να γλιτώσουν από τη φρίκη του πολέμου. Πολλά από αυτά χάθηκαν τόσο σύντομα, χωρίς να προλάβουν να ζήσουν, να μεγαλώσουν, να καλλιεργήσουν την προσωπικότητά τους.

Σε όλα τα παιδιά του κόσμου αξίζει ένα καλύτερο μέλλον, όπου θα μπορούν να οικοδομούν τη ζωή τους με χαρά, ειρήνη και αγάπη. Μακάρι με το αθώο βλέμμα τους, να φωτίζουν τις ψυχές μας.

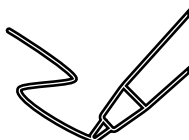

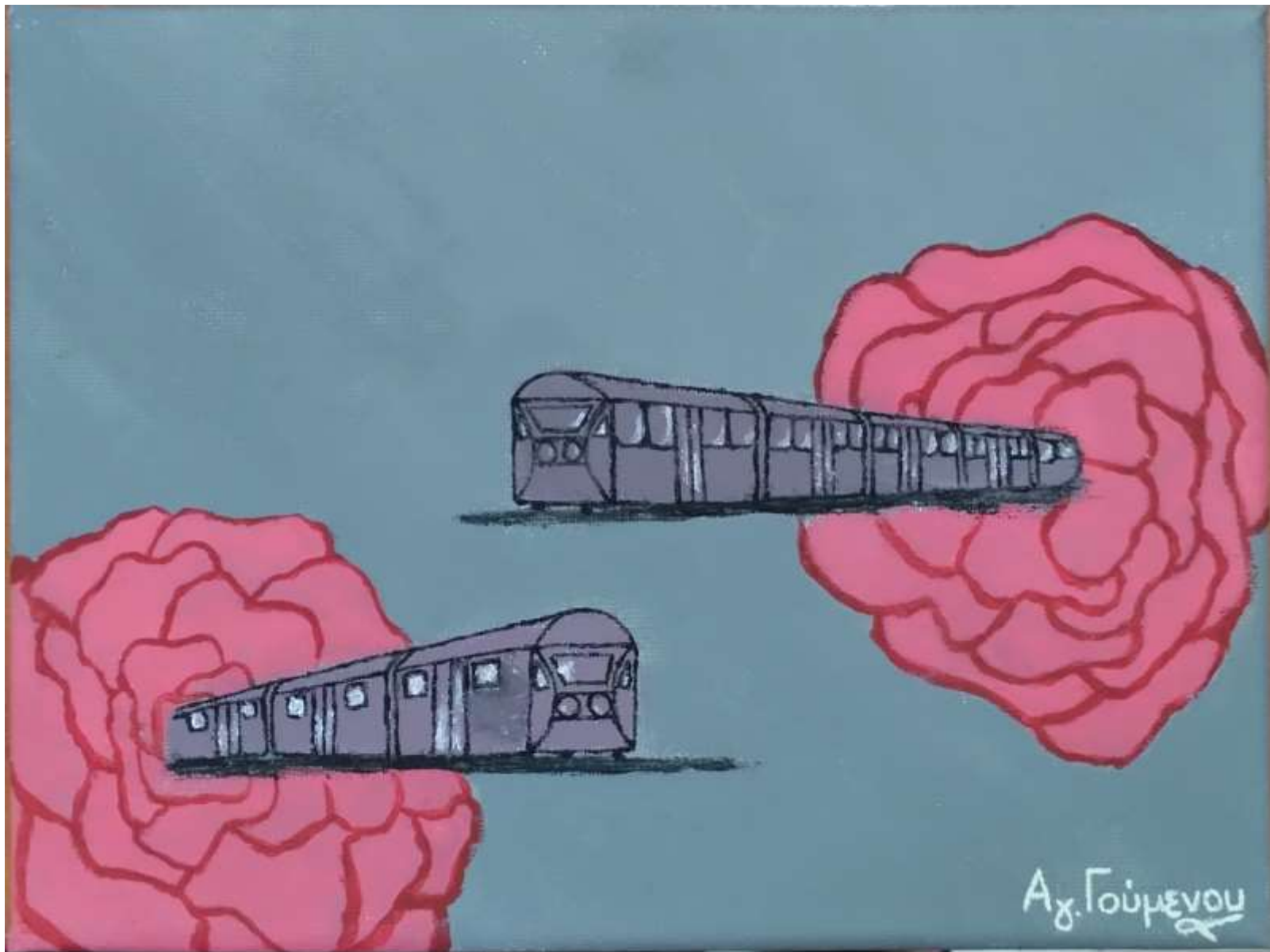

Συλλογικός τόμος

Γούμενου Αγαθή

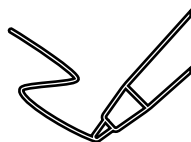
Το Οριάν Εξπρές της ζωής

Γρηγοριάδου Δήμητρα - Αναστασία

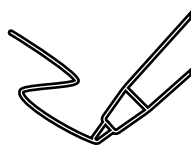
Ειρήνη στους λαούς

Γρηγοριάδου Σοφία - Μακρίνα

Το Σήμερα και το Αύριο

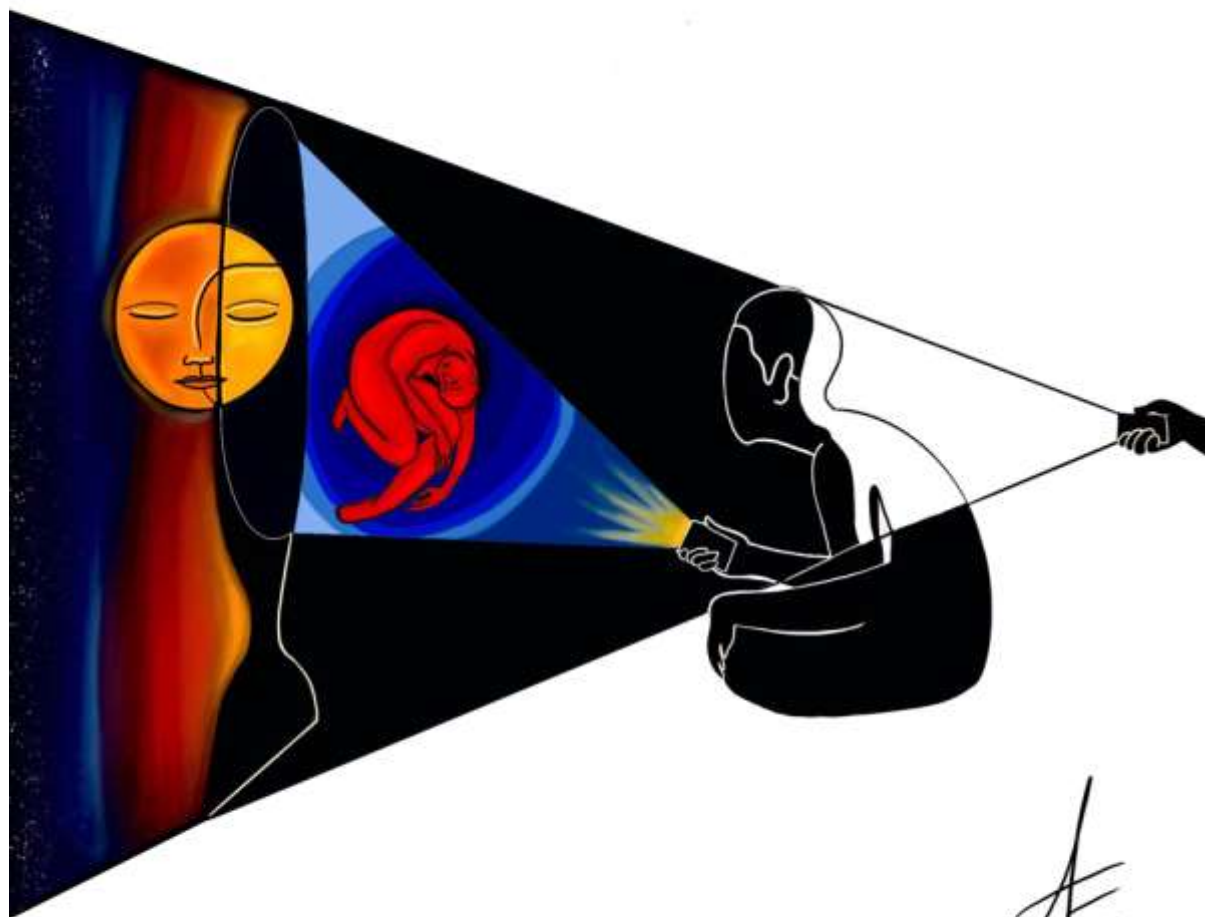
Εμμανουήλ Άννα

Γένεσις

Η Εμμανουήλ Άννα έχει γεννηθεί στο Βόλο και είναι προπτυχιακή φοιτήτρια στο Παιδαγωγικό Τμήμα Ειδικής Αγωγής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Έχει συμμετάσχει σε εκπαιδευτικά σεμινάρια και είναι μέλος του επιστημονικού εργαστηρίου (ΠΤΕΑ) «Πρόσβασης στην τυπική και μη – τυπική εκπαίδευση για άτομα με αισθητηριακές αναπηρίες» (2021-2024). Ήταν συντονίστρια και δημιουργός στις δράσεις «Προσβάσιμα Μουσεία: προκλήσεις, προτάσεις και αναστοχασμοί» («Έλα να σου γνωρίσω την Γκουέρνικα») στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού προγράμματος Erasmus+ «ToMiMEUs: Towards a Multisensory and Inclusive Museum for individuals with Sensory Disabilities», «Sky's the limit» Significant Moments of Children with Multiple Disabilities στο πλαίσιο της Ημερίδας με τίτλο: «Οικογενειοκεντρικά προγράμματα έγκαιρης παρέμβασης για παιδιά με προβλήματα όρασης και σύννοδος αναπηρίες»- «ErISfaVIA: Early Intervention Services for families with Children with Vision Impairment and Additional Disabilities» του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

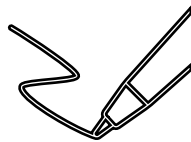
Έχει λάβει τον Α Σχολικό Έπαινο του Μαθητικού Διαγωνισμού Ποίησης με τίτλο «Μη με ξεχνάς», έχει υποβάλει 2 ποιήματα στο βιβλίο ΚΑΤΑΦΥΓΕΣ (Ανθολόγιο ποιημάτων) και έχει Πανελλήνια Διάκριση με απονομή Επαίνου στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης που διεξήχθη από την ΠΕΛ (Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών το 2018).

A.E.

Ζάρρα Χριστίνα

Μετά από 4 χρόνια μέσα στη γη αντικρίζει το φως του ήλιου.... Με τις κατάλληλες συνθήκες, μέσα σε λίγες ώρες εξελίσσεται σε ένα σύμβολο της πιο όμορφης εποχής του χρόνου... Ξέρει πως ο κύκλος της ζωής του έξω από το χώμα θα είναι σύντομος, όμως δε θα τον αποτρέψει από το να εκτελέσει το σκοπό του. Στη ζωή μας δεν πρέπει να εγκαταλείπουμε τις προσπάθειες για την εκπλήρωση των στόχων μας... όσο δύσκολοι... όσο μακρινοί και όσο ανέφικτοι και να φαίνονται στα μάτια των άλλων... Το μέλλον επιφυλάσσει τα καλύτερα κυρίως για όσους δεν εγκατέλειψαν τη σκληρή προσπάθεια στο παρελθόν!

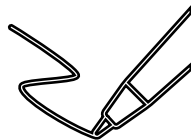
Ζαφειροπούλου Ξανθή

Ίσως

Η Ζαφειροπούλου Ξανθή έχει παρακολουθήσει μαθήματα ζωγραφικής με τον Μπότη Θαλασσινό (παστέλ), Κώστα Σπυριούνη (λάδι), αγιογραφίας με τον Βαγγέλη Λιούγκα και Νίκο Κουδουμνάκη, καθώς και εικαστικά σεμινάρια που αφορούν στην εικονογράφηση παιδικού βιβλίου (ΜΙΚΡΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ), σκηνογραφία (ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ), διακόσμηση (DERREE COLLEGE, IN DESIGN), κεραμική κ.ά.

Έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις. Το 2022 το έργο της «ΙΣΩΣ» διακρίθηκε με το Α΄ βραβείο στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ζωγραφικής που διοργάνωσε το Λογοτεχνικό Περιοδικό Κεφαλονιάς ΚΕΦΑΛΟΣ.

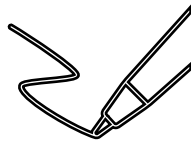
Κάνει «τεχνο... θεραπεία» συνεχώς, ζωγραφίζοντας σε κάθε επιφάνεια με διάφορες τεχνοτροπίες και υλικά, μεταμορφώνοντας παλιά αντικείμενα, φτιάχνοντας κατασκευές και σκηνικά.

Καζάνα Αικατερίνη

Τα παιδιά παίζει

Καλογεροπούλου Μαρία

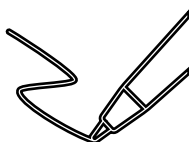
... έτσι κι αλλιώς τα ξέρουν όλα!!!

Η Μαρία Καλογεροπούλου είναι 61 ετών. Γέννημα θρέμμα στο Περιστερί Αττικής. Είναι απόφοιτη σχολής γραφικών τεχνών όπου εργάστηκε για πολλά χρόνια σα γραφίστας καθώς και στον τομέα των τροφίμων.

Είναι παντρεμένη 32 χρόνια και έχει μια κόρη 30 ετών, όπου ασχολείται με την υποκριτική. Ήταν για πολλά χρόνια στο Σώμα Ελλήνων Προσκόπων.

Το 2013 νόσησε από καρκίνο μαστού και έδωσε ένα τίμιο αγώνα. Τώρα εθελόντρια στο Άλμα Ζωής (σύλλογος γυναικών με καρκίνο μαστού). Αγαπάει τα ταξίδια, το θέατρο και όλων των ειδών τις τέχνες. Τον ελεύθερο χρόνο της ασχολείται με το κολάζ. Το κολάζ για εκείνη είναι ένας τρόπος έκφρασης . Δίνοντας την δυνατότητα να αξιοποιεί εικόνες που στην καλύτερη των περιπτώσεων θα ήταν στην ανακύκλωση.

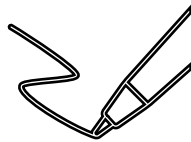
Με μοτο της " κάθε εικόνα έχει να πει και κάτι ακόμα. "

Καπαρέλλη Ευτυχία

Χρωματική παλέτα

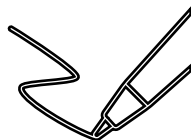

ΚΛΑΠ ΑΛΦΑ JUNIOR

Μια ματιά γεμάτη αγάπη

Η Μπάκουλη Μαρία σπούδασε την επιστήμη των Μαθηματικών στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, με εξειδίκευση στο Μεταπτυχιακό πρόγραμμα Ειδικής Αγωγής του Πανεπιστημίου της Λευκωσίας. Έχει δημιουργήσει στην πόλη της Αριδαίας τον Εκπαιδευτικό Οργανισμό ΑΛΦΑ που αποτελείται από δύο Δομές, το Κέντρο Δημιουργικής Απασχόλησης ΑΛΦΑ Junior και το Φροντιστήριο Μέσης Εκπαίδευσης ΑΛΦΑ. Είναι παντρεμένη και έχει αποκτήσει δύο κόρες την Άννα και την Θεοδώρα. Η αγάπη της Μαρίας για τα παιδιά είναι ανεξάντλητη καθώς μέσα στα μάτια τους βλέπει όλες τις αρετές της δημιουργίας του κόσμου.

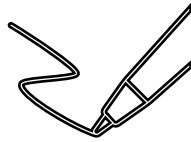

Συλλογικός τόμος

Κεσίδου Αλεξία

Κορίτσι το καλοκαίρι

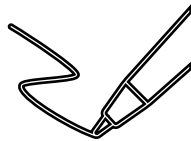

Κοβάτσης Γιάννης

Τι είναι αυτό?

Ο Κοβάτσης Γιάννης είναι 17 ετών και κατοικεί στα Γιαννιτσά. Του αρέσει να ασχολείται με διάφορα πράγματα, κυρίως όμως με την ζωγραφική. Για αυτόν είναι ένας τρόπος χαλάρωσης. Θεωρεί την ζωγραφική ένδειξη πολιτισμού και παιδείας.

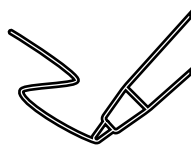

Κυμπρικτσή Χαρά

Η Χαρά Κυμπρικτσή ζει στην Θεσσαλονίκη, εργάζεται τα τελευταία είκοσι έτη ως Human Resources Manager, είναι Απόφοιτη της Παιδαγωγικής Σχολής Δημοτικής Εκπαίδευσης του ΑΠΘ και είναι Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια στο ΠΜΣ «Ιστορικοκοινωνική Θεμελίωση της Εκπαίδευσης και της Παιδείας» του ΑΠΘ.

Πάντα επικεντρωμένη στον άνθρωπο και την κοινωνική υπόσταση του, τα ενδιαφέροντα της εστιάζουν κυρίως στον τομέα της Εκπαίδευσης.

Κοιτάζοντας το μέλλον
με τα μάτια ενός παιδιού!

Κοιτάζοντας
το μέλλον
με τα μάτια
ενός παιδιού!

Κοιτάζοντας
το μέλλον...

...με τα μάτια
ενός παιδιού!

Κοιτάζοντας
το μέλλον...

...με τα μάτια
ενός παιδιού!

...με τα μάτια
ενός παιδιού!

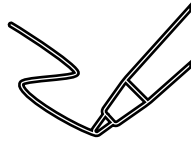
Κοιτάζοντας
το μέλλον...

...με τα μάτια
ενός παιδιού!

Κυριάκου Αικατερίνη - Λυδία

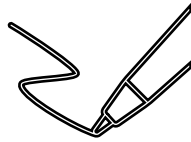

Συλλογικός τόμος

Λεοντοπούλου Ευαγγελία

Δεν ανησυχώ πιά

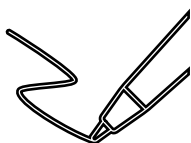

Συλλογικός τόμος

Λεωτσάκου Δέσποινα

Μια ηλιόλουστη μέρα στην εξοχή

Συλλογικός τόμος

Μανιατάκου Ελένη

Η Μανιατάκου Ελένη έχει καταγωγή από τη Σπάρτη. Έχει γεννηθεί στις 17/7/1996. Έχει πτυχίο, ως **Βοηθός Βρεφονηπιοκόμου** και είναι Απόφοιτη ως **Τεχνικός Τουριστικών Μονάδων και Επιχειρήσεων Φιλοξενίας**, από το Δ.Ι.ΕΚ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ.

Αγαπά αρκετά, την τέχνη. Της αρέσει, να ασχολείται, με όλα τα είδη της. Γράφει ποιήματα, από το 2013 όπου τότε, ήταν μαθήτρια Β' Λυκείου. Πρόσφατα, τελείωσε, ένα πρόγραμμα παρακολούθησης, με την *‘Εμμετρη Νεοελληνική Ποίηση’*, από τις Εκδόσεις Κέφαλος. Επίσης,

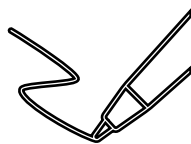
- πήρε έπαινο σε ένα ποίημα, που είχα γράψει με τίτλο, ‘ Έλληνες του ’21 με θέμα: **‘Τα 200 χρόνια της Επανάστασης του ’21’** ,
- έλαβε τιμητική διάκριση με θέμα: *‘ Γράφοντας ή απεικονίζοντας την επόμενη ημέρα της Covid-19 ’* για την συμμετοχή μου στο eBook του 5^{ου} Εθνικού Διαγωνισμού, του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας,
- **Η διάκριση, του ποιήματος της**, στο Διαγωνισμό ποίησης/πεζό μορφου στοχασμού του συνδέσμου πολιτισμού Ελλάδας/ Κύπρου Σπεκ με θέμα: <<ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟ>> ,
- Έναν Έπαινο συμμετοχής από τον 8ο Ηλεκτρονικό Διαγωνισμό Διηγήματος της Εθελοντικής Ομάδας Δράσης Ν. Πιερίας,

- Η Διάκριση στο λογοτεχνικό διαγωνισμό από τις Εκδόσεις Ηλιαχτίδα, με τον τίτλο *«Το φτωχό ταλαιπωρημένο αγόρι»* απέσπασε «έπαινο» στην κατηγορία *«Παιδικό Παραμύθι»*,
- Η Διάκριση, στον Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό, από τις Εκδόσεις Καλλιτεχνείον 2020, με τον τίτλο *« Η καλόκαρδη γυναίκα με τα τριαντάφυλλα »*,
- Έπαινο συμμετοχής από τις Εκδόσεις Άπαρσις για το **Ημερολόγιο Ποίησης 2021- « Με το βλέμμα των παιδιών»**,
- Τιμητικό Δίπλωμα από το Λογοτεχνικό και Δημοσιογραφικό Διαγωνισμό *« Σπάρτη: Γράφω για την πόλη μου »*

Της αρέσει αρκετά, να κάνει κατασκευές και διάφορα έργα. Και το συγκεκριμένο έργο, θα ήθελε να τονίσει τη ζωή, σε διάφορες διακυμάνσεις, της ψυχής, που όλοι, έχουμε βαθιά μες στην καρδιά.

«Αγαπώντας τη ζωή με πάθος, ζεις χωρίς όρια»

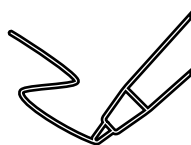

Συλλογικός τόμος

Μπαρμπούτση Ελευθερία

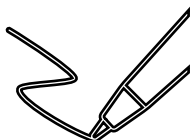
ΜΑΓΚΙ

Μπίτσιος Αθανάσιος

Ο Μπίτσιος Αθανάσιος γεννημένος στον Πολύγυρο Χαλκιδικής το 1979, όπου ζει και εργάζεται μέχρι σήμερα. Σπούδασε Νοσηλευτική και συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στο ΤΕΦΑΑ Κομοτηνής στην Πρόληψη-Παρέμβαση-Αποκατάσταση Αθλητικών Κακώσεων. Η ενασχόληση και η εμμονή του με την ζωγραφική άρχισε από τα παιδικά του χρόνια . Πειραματίζεται με διάφορες μεθόδους και τεχνικές. Τα έργα του εντυπωσιάζουν με τις θαρραλέες απεικονιστικές επιλογές τους. Κεντρικός άξονας της δουλειάς του είναι η ζωγραφική απεικόνιση ανθρώπινων ψυχικών καταστάσεων και ιστοριών και ο τρόπος με τον οποίο αυτές αποδίδονται σε εικαστικό έργο. Μέχρι σήμερα έχει παρουσιάσει ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε πολλές ομαδικές είτε με ανεξάρτητη πρωτοβουλία, είτε ως μέλος του Συλλόγου Καλλιτεχνών Εικαστικών Τεχνών Χαλκιδικής στον οποίο αποτέλεσε ως Γενικός Γραμματέας και Πρόεδρος για σειρά ετών. Έργα του κοσμούν ιδιωτικές συλλογές. Παράλληλα οργανώνει και συντονίζει εθελοντικά την Ομάδα Ζωγραφικής του Κέντρου Ημέρας “Ανατολή” την οποία στελεχώνουν άτομα με ψυχοκοινωνικές δυσκολίες.

Νηπιαγωγείο Δροσοχωρίου Ιωαννίνων

Μειώνω το ανθρακικό αποτύπωμα όταν ...

Η Παρασκευή Αθανασιάδη γεννήθηκε το 1966 στην Αθήνα όπου και μεγάλωσε. Μετά το πέρας των σπουδών της κατοικεί και εργάζεται στα Ιωάννινα. Είναι νηπιαγωγός. Έχει αποφοιτήσει από τη Σχολή Νηπιαγωγών Θεσσαλονίκης , έχει κάνει εξομοίωση στο Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών Ιωαννίνων και μετεκπαίδευση στο Διδασκαλείο του ίδιου Τμήματος. Εργάζεται από το 1990 έως σήμερα. Εδώ και 11 χρόνια υπηρετεί στο 1/Θ Νηπιαγωγείο Δροσοχωρίου Ιωαννίνων. Αγαπάει το λειτούργημα που κάνει, τα παιδιά φορτίζουν τις μπαταρίες της και εύχομαι να αισθάνεται το ίδιο μέχρι την τελευταία ημέρα της υπηρεσίας της.

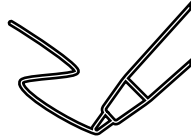
Λίγα λόγια για την φωτογραφία – αφίσα.

Η συγκεκριμένη αφίσα – φωτογραφία δημιουργήθηκε στα πλαίσια του εργαστηρίου δεξιοτήτων και συγκεκριμένα στη θεματική ενότητα «Φροντίζω το περιβάλλον».

Βασικός σκοπός του εργαστηρίου ήταν να γίνει κατανοητό από τους/τις μαθητές/τριες ότι η ανθρώπινη δραστηριότητα επιδρά αρνητικά στον πλανήτη και ότι η βιωσιμότητα είναι ευθύνη όλων μας.

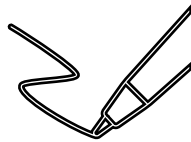
Ο σκοπός επιτεύχθηκε όταν μετά το πέρας του εργαστηρίου τα νήπια εξέφρασαν την επιθυμία να βρουν τρόπο να δείξουν στους μεγάλους πώς θα

μειώσουν το ανθρακικό τους αποτύπωμα στη γη για να τη βοηθήσουν να επιζήσει και έτσι να ζήσουμε όλοι σε έναν πιο όμορφο και βιώσιμο Πλανήτη. Έτσι προέκυψε αυτή η όμορφη αφίσα.

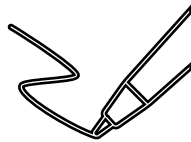
Παναγάκος Βασίλειος

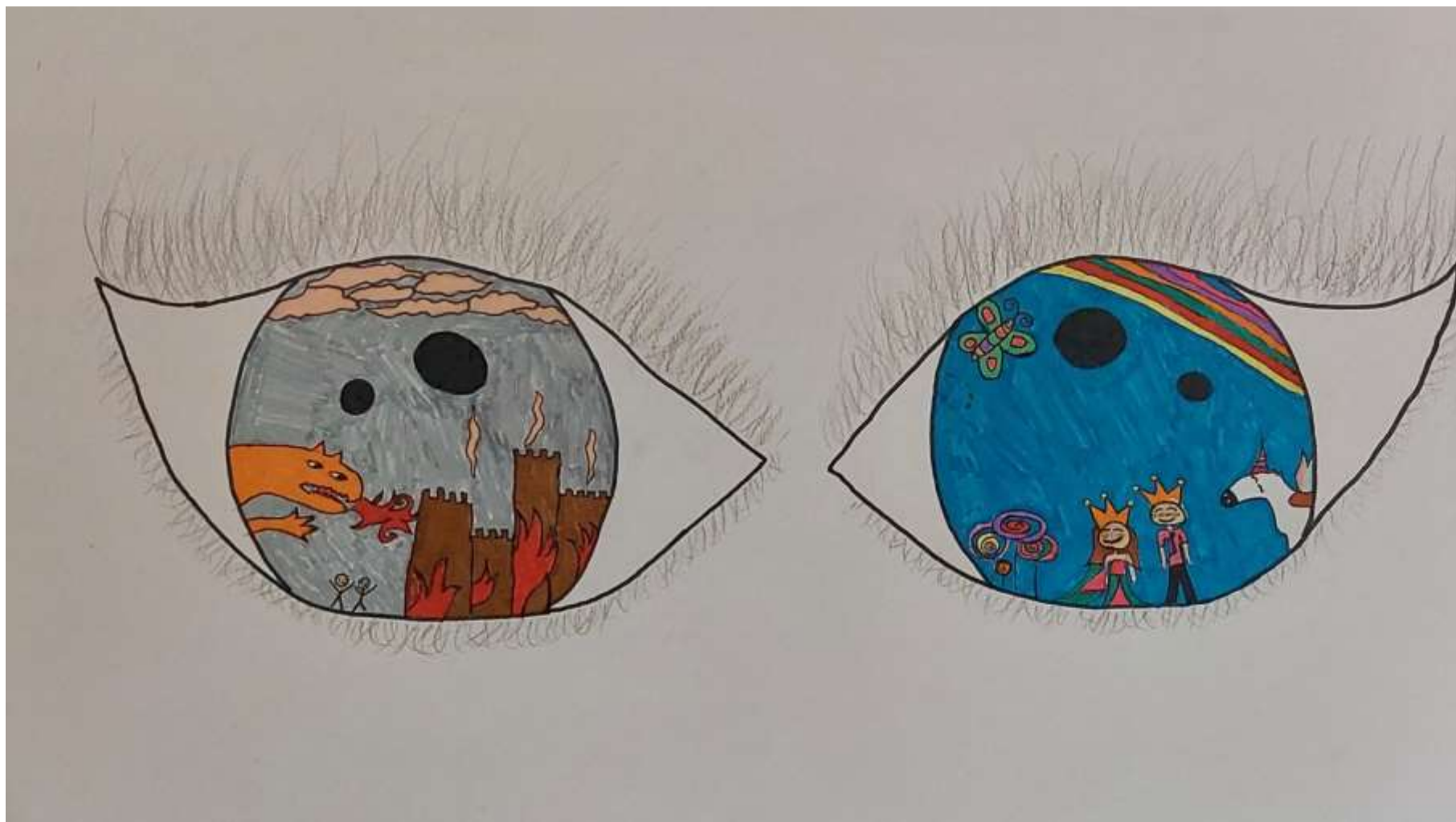

Παναγιώτου Δήμητρα

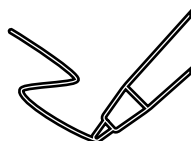
Μέσα από τα μάτια ενός παιδιού

Παπαγιάννη Μαρία - Ελένη

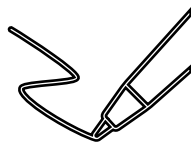
Living with hope

Παπαδόπουλος Ανέστης

Το τρενάκι μιας μελλοντικής ποιοτικής ζωής

Συλλογικός τόμος

Παπαναστασάτου Ευαγγελία

Η Ευαγγελία Παπαναστασάτου του Νικολάου και της Αικατερίνης γεννήθηκε στην Κεφαλονιά όπου και ζεί μόνιμα, παιδί Ιερέως και πολύτεκνης οικογένειας (12 παιδιά), παντρεμένη με 2 παιδιά και δύο εγγόνια.

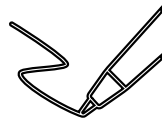
Έχει τελειώσει ΙΕΚ Συντήρηση Έργων Τέχνης και Αρχαιοτήτων και είναι υπάλληλος του Δήμου Αργοστολίου.

Έχοντας από μικρή καλλιτεχνικές ανησυχίες αφού το όνειρό της να παρακολουθήσει κάποια σχολή ζωγραφικής δεν επετεύχθη, έψαχνε και παρακολουθούσε διάφορα τμήματα (τζαμογραφία, χαλκό, δέρμα κλπ.) τα οποία υπήρχαν στο Νησί της.

Έχει πάρει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής και το καλοκαίρι του 2021 έκανε την 1η της ατομική με θέμα «**Με τα χρώματα της Κεφαλονιάς μας**» (ζωγραφική και ψηφιδωτό) με καλές κριτικές από καθηγητές Πανεπιστημίων και αναγνωρισμένους ζωγράφους.

Έχει διατελέσει πρόεδρος στο Πολιτιστικό Σύλλογο «Κυκλώπεια Τείχη» με μεγάλη δράση σε Ελλάδα αλλά και συμμετοχές εκτός Ελλάδος.

Είναι μέλος της Unesco, της Εταιρείας Προστασίας της Φύσης, της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδος, καθώς και σε πολλά άλλα ΝΠ. Και σωματεία.

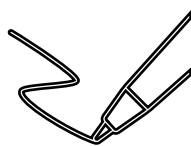
Συλλογικός τόμος

Συλλογικός τόμος

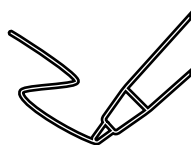
Παπαντωνίου Άννα

Ειρήνη

Πετρίδου Αναστασία

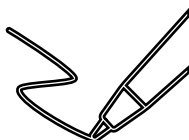

Το πιο πλούσιο συναίσθημα είναι να μπορεί κανείς να βιώνει το θαύμα της ζωής μέσα από την καθαρότητα του παιδικού βλέμματος. Κάθε παιδί είναι μοναδικό και ξεχωριστό και κάθε του χαμόγελο, κάθε χτύπος της καρδιάς του, μια καινούργια ελπίδα και μια αστείρευτη πηγή έμπνευσης. Κι εμείς ας στεκόμαστε πάντα ένα βήμα πίσω, παρακολουθώντας τα να προχωράνε.

Σάλτα Ευφραιμία

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

«Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός μικρού παιδιού»

Ο κόσμος μας είναι φτιαγμένος από ένα κύκλο. Αυτός ο κύκλος έχει πάνω του μικρά, μεγάλα, και μικροσκοπικά πράγματα.

Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια μου, βλέπω... Οτι τα ζώα δεν θα πενάνε και θα κρύνουν. Θα τα βοηθήσουμε. Πως. Θα τους κάνουμε σπιτάκια και θα τους έχουμε νερό και φαγητό.

Φαντάζομαι ότι θα φυτρώσουμε παλλά δέντρα και λουλούδια. Τα δάση μας θα είναι πράσινα.

Εχω έτσι φαντάζομαι το δικό μου μέλλον!!!

Ευχαριστώ
Σάββατο

Τουτουντζής Νίκος

Maternity

«Ο κόσμος στον οποίο ζούμε, παίρνουμε τις αναπνοές μας, ο κόσμος στον οποίο περιπλανιόμαστε είναι ένας κόσμος εικόνων που μας προσφέρει πληροφορίες και γνώσεις. Ψάχνω τη δική μου αλήθεια μέσω μιας συνεχούς αναζήτησης, μια διαδικασία που θα με φέρει πιο κοντά στο Φως. Το Φως που αναδύεται μέσα από τις σκιές, τη λάμψη στα ανθρώπινα μάτια, τις κορυφές των κυμάτων της θάλασσας, την ακτίνα ενός κεριού. Η τέχνη είναι ο απόστολος της εσωτερικής μου φλόγας. Το ταξίδι για την «Ιθάκη» μέσα από τους πίνακες μου.»

Ο Τουτουντζής Νίκος ασχολείται με την ζωγραφική από όταν θυμάται τον εαυτό του. Στην πραγματικότητα τα χρώματα ήταν τα πρώτα του «παιχνίδια», ακόμη και πριν μάθει πώς να περπατά. Λίγο νωρίτερα από τα εφηβικά του χρόνια, σπούδασε σχέδιο και χρώμα και ήρθε σε επαφή με τους «Old Masters». Από τότε ακολούθησε μια διαδρομή σε διάφορα στούντιο καλλιτεχνών όπως στην σχολή αγιογραφίας Αγίου Ιεροθέου Πετρούπολεως, το «Καλλιτεχνικό εργαστήριο Καλλιθέας» ενώ τελευταία συνεργάστηκε με τον ζωγράφο Νικόλαο Πισσά στον Πειραιά, 2002 -2005.

Το 2004 έγινε δεκτός στην Κρατική Σχολή Συντήρησης Αρχαιοτήτων και Έργων Τέχνης. Εκείνη την περίοδο πραγματοποιήθηκε η πρώτη του ατομική έκθεση. Παράλληλα έλαβε μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις ως ενεργό μέλος της Unesco και της Πανελληνίας Ένωσης Λόγου και Τέχνης.

Από το 2013 και μετά αποφάσισε να δοκιμάσει τις δυνατότητες της δικής του καλλιτεχνικής άποψης σε εθνικό και διεθνές επίπεδο με διάφορες διακρίσεις καθώς και υποτροφία από την BORGAS fine art and culture academy το 2016.

Βραβεία

2022 - Μάιος, 2η θέση στον Πανελλήνιο διαγωνισμό "Κέφαλος", Κεφαλλονιά.
2021 - Ιούλιος, 2η θέση στον διεθνή διαγωνισμό "Portrait", Russia.
2021 - Μάιος, 1η θέση στον διεθνή διαγωνισμό "Mystic", Russia.
2021- Ιανουάριος, 1η θέση στον πανελλήνιο διαγωνισμό "Fantasmagoria", Θεσσαλονίκη.
2020- Διακρίθηκε ως ο καλύτερος καλλιτέχνης για τους μήνες Αυγούστος - Σεπτέμβριος,
Στο International Site: Your Masterpieces Discover Art.
2018-Αύγουστος, 3η θέση μεταξύ 217 συμμετοχών στο διεθνή διαγωνισμό της A
Singular Creation, ΗΠΑ
2018 – Μάρτιος, 8η θέση μεταξύ 288 συμμετοχών στο διεθνή διαγωνισμό της A Singular
Creation, ΗΠΑ
2017 – Νοέμβριος, 3η θέση μεταξύ 220 συμμετοχών στο διεθνή διαγωνισμό της A
Singular Creation, ΗΠΑ
2017 – Μάρτιος, 7η θέση μεταξύ 407 συμμετοχών στο διεθνή διαγωνισμό της A Singular
Creation, ΗΠΑ
2017 – Φεβρουάριος, 7η θέση μεταξύ 398 συμμετοχών στο διεθνή διαγωνισμό της A
Singular Creation, ΗΠΑ
2016 – 7η θέση μεταξύ 407 συμμετοχών στο διεθνή διαγωνισμό της A Singular Creation,
ΗΠΑ
2016 – 2η Θέση στον πανελλήνιο διαγωνισμό της Borgias fine art and culture academy
2013- 8η Θέση στον πανελλήνιο διαγωνισμό της Borgias fine art and culture academy
Εκθέσεις
2022 - Ιούλιος, Ατομική έκθεση ζωγραφικής στο "Harimag Resort", Πόρτο Χέλι.
2021 - Δεκέμβριος, Ατομική έκθεση ζωγραφικής στην N. K. T ART Gallery, Αγ.
Παρασκευή, Αθήνα
2021 - Αύγουστος, Ατομική έκθεση ζωγραφικής στην Σχολή Ουρσουλινών, Νάξος.
2021 - Ιούνιος, Ατομική έκθεση ζωγραφικής στην Πνευματική Εστία Βούλας.
2020 - Αύγουστος, Ατομική έκθεση ζωγραφικής στο "Rizes resort", Σέριφος.
2019- 2 Επιτυχημένες Ατομικές Εκθέσεις Στον Διόνυσο Και Τον Άγιο Στέφανο.

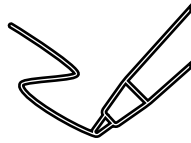
Το έργο απεικονίζει ένα παιδί που ξεκινά τις πρώτες προσπάθειες στην ζωή του, υπό το άγρυπνο βλέμμα της μητρός του, καθώς αναρρίχεται την σκάλα της γνώσης και της ενηλικίωσης. Στο χέρι του κρατά τα εφόδια που πήρε παρακαταθήκη από την οικογένειά του. Δεξιά ή σκάλα είναι άρτια (σύμβολο της ολοκλήρωσης μέσα από την οικογένεια), αριστερά ερείπια και χάος (το αβέβαιο της έξωθεν κοινωνίας). Στην σκάλα είναι χαραγμένα σε κάθε σκαλοπάτι τα 7 στάδια της πνευματικής ολοκλήρωσης κατά την δυτική προαναγεννησιακή παράδοση (γραμμένα στα Λατινικά, την γλώσσα που ήταν γραμμένα τα χειρόγραφα για αιώνες).

Τσαρούχας Αθανάσιος

Η γη της Ειρήνης

Ο Τσαρούχας Θάνος είναι 10 ετών. Είναι μαθητής Δ' Τάξης Δημοτικού και μιλάει Αγγλικά. Οι δραστηριότητές και τα χόμπι του είναι ζωγραφική, taekwondo, τρέξιμο, ποδήλατο και ποδόσφαιρο.

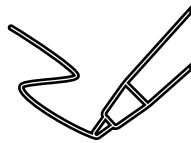

Τσαρούχας Ανδρέας

Το δέντρο είναι ζωή

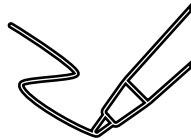
Ο Τσαρούχας Ανδρέας είναι 6 ετών. Είναι μαθητής Νηπιαγωγείου και οι δραστηριότητές και τα χόμπι του είναι χειροτεχνίες, πάζλ, ποδήλατο, taekwondo και ποδόσφαιρο.

Φαρμάκη Αγορίτσα

**Δύναμη ψυχής
Η ανάσα ζωής του μέλλοντος**

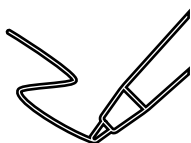

"Δεν είσαι ποτέ πολύ μεγάλος για να θάλεις
έναν ακόμα σόφο ή να ονειρεύεσαι ένα
καινούριο όνειρο!"

Χαδουλού Άντα

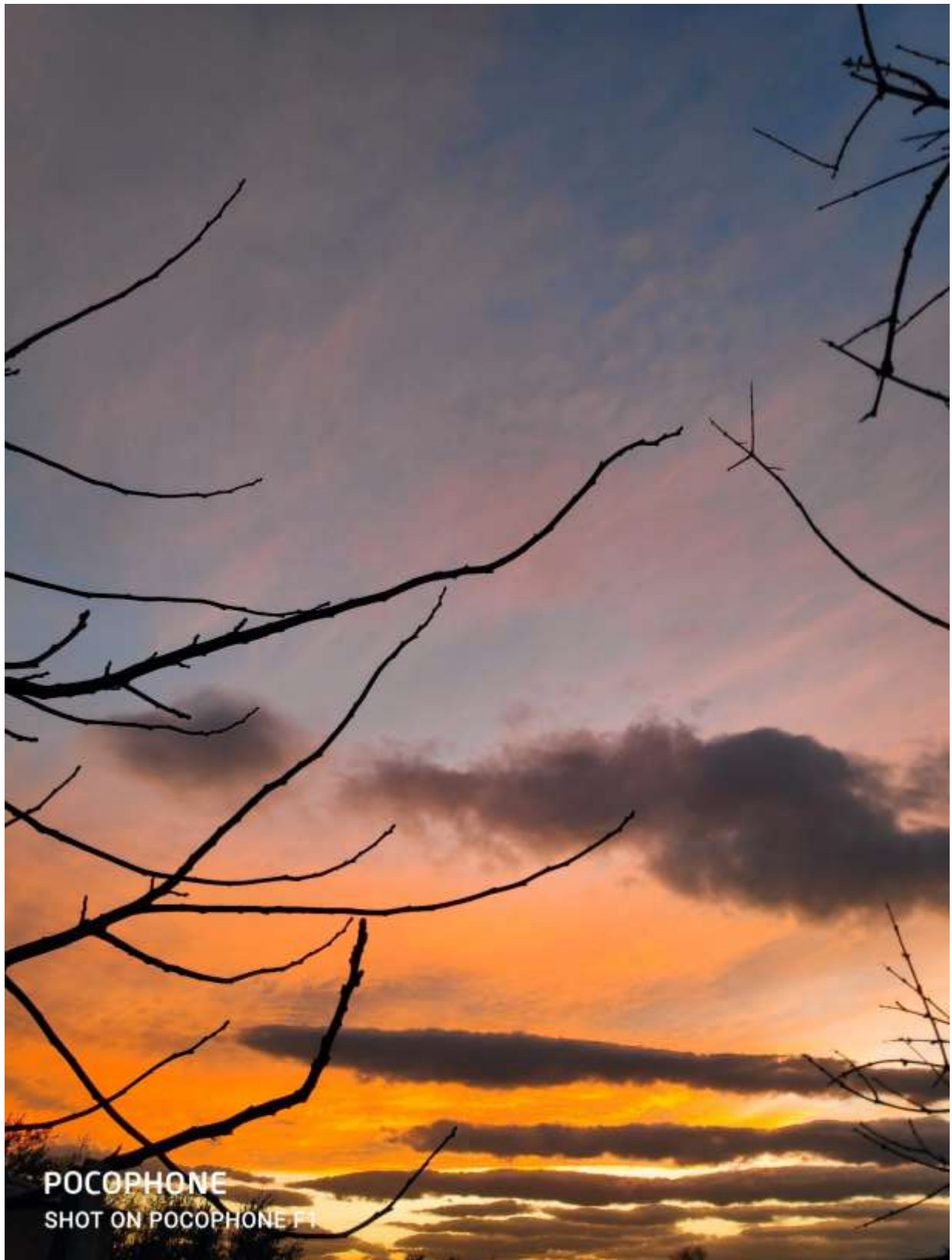
Αναζητώντας το μέλλον

POCOPHONE
SHOT ON POCOPHONE F1

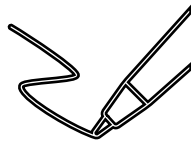

POCOPHONE
SHOT ON POCOPHONE F1

Ψύρρας Αδάμος

ΜΕΡΟΣ Ι

Αμπατζίδης Γεώργιος, Αλφαβητάρι

Βαϊρλή Δήμητρα, Το όνειρο της Μαριέττας

Βελούδας Κ. Πέτρος, Το χαμόγελο του παιδιού, Τα παιδιά χαρά μοναδική

Βούλγαρη Φωτεινή, Η Δασκάλα και οι εκθέσεις, Χρονομηχανή, Ξανά από την αρχή ... Παιδιά για λίγο!

Γαϊτανίδου Κυριακή, Όταν μεγαλώσω θέλω να ξαναγίνω παιδί

Γεωργάκα Μαρία, Ανώνυμο

Γεωργόπουλος Ιωάννης, Το Παιδάκι

Γιοβανούλης Νικόλαος, Πανδημικός Πολυέλαιος

Δραγούνη Βασιλική, Η Ζωγραφιά στον καθρέφτη

Ζέλου Παναγιώτα, Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού, Μεταφορά Braille Μάλλιου Χρυσσαυγή

Θεοδωροπούλου Λευκοθέα, Η ελπίδα και το όραμα για μια ζωή πέρα από τις μάσκες

Ιωάννου Σωκράτης, Κοιτάζοντας τα μάτια ενός παιδιού, Τα παιδιά που μεγαλώνουν έχοντας στις βαλίτσες τους το μέλλον

Καπαρδέλη Ευτυχία, Ανθών Λογισμοί – Γλυκοστάλαχτο – Τα μικρά παιδιά,
Παιδιά – Τριανταφυλλάκι μου - Ειρήνη για όλα τα παιδιά - Αθώες ψυχές
παιδικές

Καραπέτρου Ελένη, Παιδί να μείνω

Καρλή Βάσω, Με οδηγό την πυξίδα

Κολιού Αντιγόνη, Η Αξία της «παιδικής θετικότητας» για το μέλλον

Κορτσινόγλου Ανθούσα, Να θυμάσαι να τραγουδάς δυνατά ...

Κουρλέση Χαρά, Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού: Το ταξίδι
ενός εφήβου στο χάος

Κουτσουσίμος Ιωάννης, Ανακομιδή οράσεως

Λαντέρκι - Μπίσδα Άντα, Όταν τα παιδιά μιλάνε για το μέλλον

Λερατάκης Κώστας, Οι αδερφοί κατσάδα δείχνουν το μέλλον

Λουκά Αϊντα, Δεν ανησυχώ πιά

Λουκαδάκου Ελένη, Αγγελοκρουσμένη

Μακρή Νικολέττα, Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

Μακρυδάκη Ειρήνη, Η σχεδία της αγάπης

Μαυρουδή Μούλιου Λένα, Η Δαμασκηνίτσα

Μουστάκας Αχιλλέας, Το ωκεάνιο μέλλον

Ολυμπίου Μαρία, Το μέλλον φαντάζει υπέροχο

Πιτσαβάς Νικόλαος, Άνοιξη

Σπυρόπουλος Σπύρος, Ένας πρίγκηπας ονειρεύεται

Τζουβάρα Θεοδώρα, Με μια βαλίτσα γεμάτη όνειρα

Φίλιππος Φιλίππου, Η Ελπίδα για την Αγάπη και οι νεράιδες τους

Χριστογιαννάκη Κωνσταντία, Με οδηγό την ελπίδα

Ψυχάνεμος, Το καρουζέλ του χρόνου

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

1^ο Δημοτικό Σχολείο Αγριάς, Κόσμοι Μέλλοντος (Υπεύθυνοι Εκπαιδευτικοί: Κείμενα Γεροστάθη Ζωή, Φωτογράφιση Σαλαμάνη Δανάη, ΣΤ Τάξη)

1^ο Δημοτικό Σχολείο Πυλίου Κω, Το διάστημα και η πόλη των εξωγήινων, Η ζωή στο διάστημα, Το πολύχρωμο θαλάσσιο διάστημα (Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μάνη Αναστασία. ΣΤ1: Σάββας- Αριστοτέλης Κουζούκας, Aleandro Vata, Εβελίνα Κατσά, Ναταλία Μιλέ, Ελιγκέρσια Πλάκου, Ιωάννα Gjoka, Βασιλική Φλάσκου, Μάριος Ζουλάκης, Isa Cuka, Ραφαέλα-Ευαγγελία Νικολένδρη, Γεώργιος-Αχιλλέας Νικολένδρης, Νεφέλη-Ραφαηλία Βασιλείου, Χρήστος Λιμνιάτης, Μαρία Τριτσάρη

4^ο Δημοτικό Σχολείο Κω (Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μάνη Αναστασία. Ε3: Καμέλα Ζενέλι, Μεταξά Πολυξένη, Γιακουμίδα Μαρία-Βικτώρια, Αγόρη Ελισσάβετ, Μαούλα Μέμα, Καρβούνη Γεωργία, Θαλασσινού Διονυσία. ΣΤ2: Βερονίκη Διψέλλα, Γεωργία-Λυδία Κασιώτη, Βαλεντίνα Μουλλά, Μιρέλλα Τσάππου, Άννα Λάμπρου, Αδαμαντίδη Σταματία. ΣΤ3: Aimilia Zotos, Darianna Lara, Σάρα Λουμάνι, Φεβρωνία Γερασκλή, Χριστιάννα Χατζηστεργίου, Ανθούλα Κανέλλου, Oscana Leasko, Φλώρα Μαριέ)

36ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας (Στέλλα Δαλανίκα (Δασκάλα), Μαρία Δαλμάγκα (Δασκάλα παράλληλης στήριξης), Δήμητρα Σιαχπαζίδου (Σχολική Νοσηλεύτρια). Μαθητές: Βαλιάκου Δήμητρα, Γαρυφαλλοπούλου Ελένη, Γερακίδης Ιωάννης Ραφαήλ, Γεωργιάδη Παρασκευή Αφροδίτη, Γουδουλάκης Βησσαρίων Παναγιώτης, Δαμασιώτη Χρυσοβαλάντω Αθανασία, Ηλιάδης Πέτρος, Καλέλ Μπρετάν, Λαζαρίδη Δέσποινα, Μητσιμπόνα Κωνσταντίνα, Μποχώρης Βασίλειος Παναγιώτου Φανή, Παντόπουλος Δημήτριος, Παπασταύρου Μελίνα Μαρία,

Παπασταύρου Παναγιώτης, Ρόπι Ιωάννα, Σιώμου Μαρία Ελισάβετ, Χιουσολλάρι
Αρμάντο)

Ανδρέου Χατζηπαύλου Πάρης, Χαρά και αισιοδοξία

Ατέση Κυρατσώ, Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

Βρακατσέλη Χαρίκλεια, Κι ενώ έπαιζα

Γκατζάρα Θεοδοσία, Ονειροπόληση, Το κορίτσι του Μάη

Γούμενου Αγαθή, Το Οριάν Εξπρές της ζωής

Γρηγοριάδου Δήμητρα – Αναστασία, Ειρήνη στους λαούς

Γρηγοριάδου Σοφία – Μακρίνα, Το Σήμερα και το Αύριο

Εμμανουήλ Άννα, Γένεσις

Ζάρρα Χριστίνα, Ανώνυμο

Ζαφειροπούλου Ξανθή, Ίσως

Καζάνα Αικατερίνη, Τα παιδιά παίζει

Καλογεροπούλου Μαρία, ... έτσι κι αλλιώς τα ξέρουν όλα!!!

Καπαρδέλη Ευτυχία, Χρωματική παλέτα

ΚΔΑΠ ΑΛΦΑ JUNIOR, Μια ματιά γεμάτη αγάπη

Κεσίδου Αλεξία, Κορίτσι το καλοκαίρι

Κοβάτσης Γιάννης, Τι είναι αυτό?

Κυμπρικτσή Χαρά, Ανώνυμο

Κυριάκου Αικατερίνη – Λυδία, Ανώνυμο

Λεοντοπούλου Ευαγγελία, Δεν ανησυχώ πιά

Λεωτσάκου Δέσποινα, Μια ηλιόλουστη μέρα στην εξοχή

Μανιατάκου Ελένη, Ανώνυμο

Μπαρμπούτση Ελευθερία, ΜΑΓΚΙ

Μπίτσιος Αθανάσιος, Ανώνυμο

Νηπιαγωγείο Δροσοχωρίου Ιωαννίνων, Μειώνω το ανθρακικό αποτύπωμα όταν ...

Παναγάκος Βασίλειος, Ανώνυμο

Παναγιώτου Δήμητρα, Μέσα από τα μάτια ενός παιδιού

Παπαγιάννη Μαρία – Ελένη, Living with hope

Παπαδόπουλος Ανέστης, Το τρενάκι μιας μελλοντικής ποιοτικής ζωής

Παπαναστασάτου Ευαγγελία, Ανώνυμο

Παπαντωνίου Άννα, Ειρήνη

Πετρίδου Αναστασία, Ανώνυμο

Σάλτα Ευφραιμία, Κοιτάζοντας το μέλλον με τα μάτια ενός παιδιού

Τουτουτζής Νίκος, Maternity

Τσαρούχας Αθανάσιος, Η γη της Ειρήνης

Τσαρούχας Ανδρέας, Το δέντρο είναι ζωή

Φαρμάκη Αγορίτσα, Δύναμη ψυχής, Η ανάσα ζωής του μέλλοντος

Χαδουλού Άντα, Αναζητώντας το μέλλον

Ψύρρας Αδάμος, Ανώνυμο

ISBN 978-960-99647-6-0